

Ю НЕСБЬО ПРИЛЕПЪТ

Част 1 от „Случаите на инспектор Хари Хуле“

Превод от норвежки: Ева Кънева, 2016

chitanka.info

*Тази книга е издадена с финансовата
помощ на НОРЛА.*

*Въздигна се в небесата, широко разпери
криле, после се снижи, а крилата му се
превърнаха във ветрееща се мантия, увита
стегнато около човешко тяло.*

Франк Милър

УАЈА

ПЪРВА ГЛАВА

СИДНИ, ГОСПОДИН КЕНСИНГТЪН И ТРИ ЗВЕЗДИ

Нещо не беше наред.

Служителката зад гише „Паспортен контрол“ първо се усмихна широко:

— Как е, приятел? — попита го тя на английски.

— Бивам — излъга Хари Хуле.

Откакто излетя от Осло за Лондон, бяха изминали трийсет часа. След повторното междинно кацане — в Бахрейн — не беше мърдал от проклетата седалка до аварийния изход на самолета. От съображения за сигурност го бяха инструктирали да не я отпуска назад и докато стигнат до Сингапур, кръстът му се бе схванал.

Изведнъж усмивката на служителката се стопи.

Разгледала беше паспорта с подчертан интерес. Не можеше да се определи кое я бе развеселило в началото — дали снимката, или изписването на името му.

— По работа ли?

Хари Хуле знаеше, че летищните служители в повечето страни по света биха добавили едно „господине“ към въпроса, но според пътеводителите официалният речеви етикет не се радвал на широко разпространение в Австралия. Свойският маниер не му пречеше. Хари не беше нито особено опитен пътник, нито снобар. Искаше просто час по-скоро да се добере до хотелска стая с легло.

— Да — потвърди той, докато пръстите му барабаняха по гишето.

Устните ѝ се нацупиха в некрасива физиономия и тя попита остро:

— Защо в паспорта ви няма виза, господине?

Сърцето му подскочи — неизменната реакция, когато надушеше задаваща се катастрофа. Вероятно „господине“ влизаше в употреба едва в критични ситуации.

— Извинете, съвсем изключих — смънка Хари, докато трескаво преравяше вътрешните си джобове.

Защо не прикрепяха специалната виза към паспорта, както процедираха с обикновените визи? Зад гърба си чу тихо жужене от уокмен. И без да се обръща, знаеше, че идва от съседа му от самолета. По време на целия полет въртеше една и съща касета. Защо, по дяволите, Хари все забравяше в кой джоб какво слага? За капак беше и горещо, макар да приближаваше десет вечерта. Главата го засърбя.

Най-сетне изрови документа и го постави с облекчение върху гишето.

— Значи сте полицейски служител, така ли?

Служителката вдигна поглед от специалната виза и го огледа щателно, но вече не се чумереше.

— Надявам се, няма убити норвежки блондинки? — пошегува се тя и избухна в звънлив смях, докато удряше печата върху визата.

— Всъщност само една — отвърна Хари Хуле.

Във фойето за пристигащи гъмжеше от туроператори и шофьори на лимузини, които държаха табели с имена. Хари не видя своето никъде и тъкмо да се отправи към такситата, тъмнокож мъж в светлосини дънки и хавайска риза, с необичайно широк нос и тъмна, къдрава коса си проправи път през множеството и се устреми към Хари.

— Господин Хоули^[1], предполагам! — победоносно възкликна той.

Хари се изненада. Беше се настроил, че през първите дни от пребиваването си в Австралия ще се налага да поправя изговора на фамилията си, за да не буди асоциации с разни дупки, но новата версия — господин Свещен — много му допадна.

— Казвам се Ендрю Кенсингтън. Как е? — ухили се посрещачът и му подаде яката си десница.

Не ръка, а сокоизстисквачка.

— Добре дошъл в Сидни! Дано полетът е бил приятен — сърдечно продължи Кенсингтън. Думите му прозвучаха като ехо от посланието на стюардесата отпреди едва двацет минути.

Мъжът грабна протрития куфар на Хари и тръгна към изхода, без да се обръща. Хари гледаше да го следва плътно.

— За полицията в Сидни ли работиш? — попита той.

— Разбира се, друже. Внимавай!

Летящата врата цапардоса Хари право в носа и от болка му избиха сълзи. И най-безвкусната комедия не би започнала по-трагично. Разтърка натъртения хрущял и изруга на норвежки. Кенсингтън му отпрати съчувствен поглед.

— Проклети врати, а?

Хари си замълча. Не знаеше какъв е общоприетият отговор на подобни реплики в Австралия.

На паркинга Кенсингтън отключи багажника на малка, поочукана тойота и вкара вътре куфара.

— Ти ли ще караш, друже? — учуди се той.

Хари се усети, че е застанал откъм шофьорското място. Да му се не види, пак забрави! В Австралия автомобилите се движат в лявата лента, а воланът се намира отдясно. И понеже пасажерската седалка беше затрупана с книги, касети и всякакви боклуци, Хари се настани отзад.

— Сигурно си абориген — подхвърли въпросително той, когато поеха по магистралата.

— Явно нищо не убягва от опитното ви око, полицай — пошегува се Кенсингтън и го погледна в огледалото.

— В Норвегия ви наричаме австралийски негри.

Кенсингтън задържа погледа си върху Хари.

— Сериозно?

На Хари му стана неловко.

— Така де, личи се, че твоите прадеди не са били от каторжниците, които Англия е заточила тук преди двеста години — опита се да замаже гафа си Хари, като същевременно покаже, че притежава поне базисни познания за историята на страната.

— Така е, Хоули, предците ми са изпреварили светлокожите. С четирийсет хиляди години — в името на точността.

Кенсингтън се усмихна в огледалото. Хари се зарече занапред да си мери приказките.

— Ясно. Казвай ми Хари.

— Добре, Хари. За теб съм Ендрю.

През остатъка от пътуването говореше предимно Ендрю. Докато прекосяваха района на „Кингс Крос“ — „Кралското кръстовище“, домакинът обясни: това е кварталът на проститутките, центърът на наркотърговията и на повечето сенчести дейности в града. Във всеки втори обществен скандал се открива следа към хотел или стриптийз бар в пределите на този квадратен километър.

— Пристигнахме — обяви неочаквано Ендрю.

Отби към тротоара, скочи от тойотата и извади куфара на Хари от багажника.

— Ще се видим утре — сбогува се той и изчезна за секунди.

Изведнъж Хари се озова сам-самичък на тротоар в град, чието население наброяваше почти колкото целокупното население на Норвегия. Гърбът му беше схванат, а умората от голямата часова разлика и презокеанския полет започна да го натиска. Намираше се пред великолепния хотел „Кресент“. На табелката до името му стояха три звезди. Полицейското ръководство в Осло не се славеше като особено щедро с парите за командировки. И този път едва ли щеше да олекне със сериозна сума. Все пак за служителите в обществената сфера вероятно се полага отстъпка и за най-малките хотелски стаи.

Полагаше се.

[1] „Hole“ („Хуле“ на норвежки) на английски означава „дупка“ и се произнася „хоул“, а „holy“ (Хоули) значи „свят, свещен“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ТАСМАНИЙСКИ ДЯВОЛ, КЛОУН И ШВЕД

Хари почука предпазливо по вратата на началника на полицейски окръг Южен Сидни.

— Влез! — избоботи глас отвътре.

Едър, широкоплещест мъж с внушително шкембе стоеше до прозореца зад дъбово бюро. Изпод рядката му коса стърчаха прошарени рунтави вежди, но бръчиците около очите се усмихваха.

— Хари Хоули от Осло, Норвегия, господине.

— Сядай, Хоули. Много бодър изглеждаш за толкова ранна утрин. Дано не си се отбивал при колегите от „Наркотици“ — Нийл Маккормак избухна в чистосърдечен смях.

— Заради часовата разлика е. От четири през нощта не съм мигнал — обясни Хари.

— Досетих се. Тук така се шегуваме с прекалено бодрите колеги. Преди няколко години избухна грандиозен корупционен скандал. Десетима полицаи бяха осъдени, включително за продажба на дрога на територията на управлението. Събудили подозрение у околните, защото двамина били съмнително енергични през цялото денонощие. Всъщност в цялата работа няма нищо смешно — заключи добродушно той, сложи си очилата и разгърна книгата пред себе си. — Значи си изпратен тук, за да съдействаш при разследването на убийството на Ингер Холтер, норвежка гражданка, пребивавала в Австралия с работна виза. Русо, хубаво момиче — съдейки по снимките. Двайсет и три годишна, нали?

Хари кимна. Маккормак стана сериозен.

— Намерена е от рибари в залива Уотсънс Бей, наполовина разсъблечена. Травмите по трупа показват, че първо е била изнасилена, после — удушена. Следи от сперма липсват. Убиецът е пренесъл тялото в Геп парк през нощта и го е хвърлил в океана.

Маккормак направи гримаса.

— При малко по-лошо време вълните сигурно щяха да я отнесат, но в конкретния случай тялото се е заклезило между камъните и на

сутринта са го открили. Както споменах, експертите не намериха семенна течност. Причините са две: първо, влагалището на момичето е било накълцано на парчета и второ, морската вода е отмила всички евентуални следи. Затова липсват и пръстови отпечатъци. Разполагаме с приблизителен час на смъртта... — Маккормак си свали очилата и си разтърка лицето — но нямаме убиец. Как смяташ да процедираш, Хоули?

Преди Хари да му отговори, Маккормак продължи:

— Без съмнение възнамеряваш да гледаш как ще закопчам този проклетник, междувременно да изтъкваш на норвежката преса какви отлични резултати постигаме в съвместната си работа, да внимаваш да не засегнем норвежкото посолство или някой от близките на жертвата, а през останалото време да се отдадеш на почивка и да изпратиш две-три картички на любимата си шефка в Осло. Впрочем как е тя?

— Добре, доколкото ми е известно.

— Ербап жена! Сигурно ти е обяснила какво се очаква от теб.

— В общи линии. Каза, че ще участвам в разс...

— Забрави. Ето новите правила. Първо, отсега нататък ще слушаш мен, само мен и никой друг. Второ, няма да предприемаш нищо на своя глава. Трето, една самосиндикална проява и те изпращам обратно в Норвегия с първия самолет.

Маккормак изрече всичко това с усмивка, но посланието беше кристално ясно: не се бъркай в следствието, защото присъстваш в качеството на наблюдател. „Да си бях взел бански и фотоапарат“ — помисли си иронично Хари.

— Доколкото разбрах, Ингер Холтер е била телевизионна звезда в Норвегия?

— Твърде силно казано, сър. Преди няколко години водеше младежко предаване. Преди да се случи това нещастие, хората почти я бяха забравили.

— Казаха ми, че вестниците у вас отразяват широко случая. Двама кореспонденти вече пристигнаха. Дадохме им всичката си информация, а тя не е никак много. Съвсем скоро ще им писне и ще си тръгнат. Не знаят за идването ти. Имаме си други хора, които да им бъдат бавачки. Ти не бери грижа.

Хари благодари — и то със съвсем искрена признателност. Никак не му се нравеше перспективата амбициозни норвежки журналисти

непрекъснато да му дишат във врата.

— Ще бъда откровен с теб, Хоули, и ще ти кажа как стоят нещата. Началникът ми ме осведоми, че административните шефове в Сидни ни прищпорват да разкрием убийството в максимално кратък срок. Както обикновено, всичко опира до политика и пари.

— Пари?

— Тази година се очаква безработицата в Сидни да надхвърли десет процента. Всяка стотинка от постъпленията в туристическия бранш е ценна за града. След три години домакинстваме на олимпиадата и туристическият поток от Скандинавия бележи силен ръст. Убийство, при това неразкрито, ще лепне клеймо върху имиджа на Сидни. Правим всичко по силите си. Сформирахме екип от четирима следователи, осигурихме им приоритетен достъп до ресурсите в управлението — бази данни, анализи на криминални експерти, лаборанти и така нататък.

Маккормак взе един лист и го огледа намръщено.

— По първоначалния план трябваше да си партнираш с Уодкинс, но щом изрично си помолил за Кенсингтън, не виждам причина да се противопоставям.

— Сър, не си спомням да съм...

— Кенсингтън е свестен пич. Малцина от туземците постигат неговия успех.

— Наистина ли?

Маккормак сви рамене.

— Какво да се прави. Е, Хоули, ако изникне нещо, знаеш къде да ме намериш. Въпроси?

— Само едно питане за деловите отношения. Чудя се дали „сър“ се употребява, когато се обръщаш към началник, или е твърде...?

— Формално? Сухо? Такова е, но на мен ми харесва. Напомня ми, че аз командвам парада, а не друг — Маккормак избухна в боботещ смях и приключи срещата със сочно ръкостискане.

— През януари пристигат най-много туристи — поясни Ендрю, докато си проправяха път през натовареното движение около „Съркюльър Кий“. — Някои идват да видят Операта, други — да се

разходят с корабче из пристанищния район, трети — да изплакнат очи с мацките на Бондай Бийч. Жалко, че ти трябва да работиш.

— Всъщност нямам нищо против — сви рамене Хари. — Туристическите атракции ми докарват потни вълни и ме изнервят.

Излязоха на Ню Саут Хед Роуд и тойотата ускори на изток към Уотсънс Бей.

— Източните квартали в Сидни не са като източните в Лондон — обърна му внимание Ендрю, докато подминаваха къщите — коя от коя по-модерни. — Този район се нарича *Double Bay* — „Двойният залив“, но го наричаме *Double Pay* — „Двойната цена“.

— Тук ли е живяла Ингер Холтер?

— Известно време е споделяла апартамент с гаджето си в „Нютаун“, но след като скъсали, се пренесла в гарсоньера в „Глийб“.

— А гаджето?

Ендрю сви рамене.

— Австралиец, компютърен инженер. Запознали се преди две години, когато Ингер дошла тук на почивка. Има алиби за вечерта на убийството и не се вписва в прототипа на класическия убиец. Но човек никога не знае, нали?

Паркираха в подножието на Геп парк — една от многото зелени площи в Сидни. Стръмни каменни стъпала водеха до парка, брулен от силни ветрове, защото бе разположен високо над Уотсънс Бей на север и Тихия океан на изток. Отвориха вратите на тойотата и горещината ги блъсна. Ендрю си сложи чифт големи слънчеви очила, които Хари свързваше с норвежки порнокрал. По неизвестна причина днес австралийският му колега се бе изтупал във втален костюм. Тъмнокожият широкоплещест мъжага изглеждаше малко комично в очите на Хари, докато се клатушкаше пред него по пътеката.

— Оттук се открива гледка към Тихия океан, Хари. Следващата спирка е Нова Зеландия — на около две хиляди километра по вода.

Хари се огледа. На запад се виждаше центърът с моста над пристанището, на север — плажът и яхтите в Уотсънс Бей и зеленият „Манли“, предградие от северната страна на залива. На изток хоризонтът преливаше в разнообразни нюанси на синьото. Скалите пред тях се спускаха отвесно към водата, а долу вълните увенчаваха дългото си пътешествие с мощно кресчендо при сблъсъка с камъните.

— В момента си стъпил върху арена на знаменателни исторически събития, Хари. През 1788 година англичаните изпратили първия флот със затворници към Австралия. Предвиждаше се да се заселят в залива Ботани Бей на няколко мили южно отгук, но след като стъпили на сушата, далновидният капитан Филип преценил, че теренът е кошмарен, и изпратил част от екипажа с малка лодка да разузнае крайбрежието в търсене на по-подходящо място. Лодката заобиколила носа, където стоим в момента, и се натъкнала на най-удобното пристанище на света. Малко по-късно капитан Филип пристигнал с останалата част от флотилията: 11 кораба, 750 каторжници, сред които и жени, 400 моряци, четири роты и продоволствия за две години. Но нашата земя е по-опърничава, отколкото дава вид. Англичаните не притежавали уменията на аборигените да се ползват от ресурсите ѝ. След две години и половина в Австралия пристигнал вторият флот с нови провизии. Първите англичани почти били умрели от глад.

— После явно нещата са се оправили — Хари посочи зелените хълмове на Сидни. Между лопатките му потече пот. Тази горещина го побъркваше.

— За англичаните — да — Ендрю се изхрачи над рѣба на пропастта.

Проследиха как плюнката полетя надолу, после вятърът я разпръсна.

— Слава богу, че не е била жива, когато я е хвърлил отгук — отбеляза Ендрю. — От тялото ѝ са се откъснали цели парчета месо. Явно при падането скалните издатини са я раздрали.

— Колко време след настъпването на смъртта са я открили?

Ендрю изкриви лице.

— Според полицейския лекар четирийсет и осем часа. Но той... — Ендрю докосна с палец устните си в символичен жест.

Хари кимна. Лекарят явно обичаше да си сръбва.

— А и числото ти звучи съмнително кръгло, нали?

— Открили са я в петък сутринта. Да предположим, че е починала в нощта срещу сряда.

— Някакви следи наоколо?

— Както виждаш, колите паркират в подножието. Нощем районът не е осветен и е почти безлюден. Досега не са постъпили

никакви обаждания от свидетели. Честно казано, изобщо не сме се и надявали.

— И какво ще правим сега?

— Ще изпълним заръката на шефа — ще отидем на ресторант да похарчим част от бюджетните средства, предвидени за специални гости. Все пак си най-висшият представител на норвежката полиция в радиус от две хиляди километра. Ако не и повече.

Ендрю и Хари седяха до маса с бяла покривка. Рибният ресторант „Дойлс“ се намираше в най-вътрешната част на Уотсънс Бей. От морето го делеше само тясна пясъчна ивица.

— Красиво, нали?

— Като пощенска картичка.

Пред заведението момченце и момиченце строяха пясъчен замък на фона на лазурното море и пищните зелени възвишения. В далечината се извисяваше гордият силует на Сидни.

Хари се спря на миди „Сен Жак“ и тасманийска пъстърва, а Ендрю поръча австралийска щука и бутилка „Шардоне Роузмаунт“ с уговорката, че никак не подходило на тазвечершните блюда, но било бяло, пивко и на цена, съвсем приемлива за бюджетната рамка. Ендрю се изненада много от пояснението на Хари, че не консумира алкохол.

— Да не си квакер?

— Нищо подобно.

Старият семеен ресторант „Дойлс“ се славеше като един от най-добрите в Сидни. В момента сезонът се намираше в разгара си и заведението се пукаше по шевовете. Хари предполагаше, че именно по тази причина обслужването се бави.

— Тук сервитьорите са като планетата Плутон — отбеляза изнервено Ендрю. — Циркулират в периферията, появяват се на всеки двайсет години и дори тогава е невъзможно да ги забележиш с просто око.

Хари не беше в настроение да се възмуцава и се облегна назад с доволна въздишка.

— Но пък приготвят великолепна храна — отбеляза той. — Сега разбирам защо си с костюм.

— Както виждаш, мястото не е особено официално. Просто гледам да не се появявам по дънки и тениска в такива заведения. С моя външен вид се налага човек да компенсира.

— В смисъл?

— Аборигените не се ползват с особено висок статус в тази страна — вероятно вече си забелязал. Още първите заселници англичани посочвали в писмата до домашните си, че местните са склонни към пиянство и користни престъпления.

Хари го слушаше с интерес.

— Според тях било генетично заложено. „Бива ги само да вдигат ужасна врява, духайки в дълги, кухи дървени инструменти, които наричат диджериду“ — написал един англичанин. Австралия се хвали, че е успяла да приобщи няколко култури в работещо общество. Но работещо за кого? Проблемът — или предимството, в зависимост от гледната точка — е, че местните вече са невидими. Аборигените са почти изолирани от обществения живот в страната, като се изключат политически инициативи, целящи да накърнят аборигенските интереси и тяхната култура. Австралийци, които украсяват домовете си с аборигенско изкуство, плащат данък. Затова пък аборигените имат многолюдно представителство в опашките за социални помощи, в статистиките за самоубийства, в затворите. Вероятността представител на коренната култура да попадне зад решетките е двайсет и шест пъти по-голяма, отколкото същото да сполети австралиец с друг произход. Малко храна за размисъл, Хари Хоули.

Ендрю изпи виното, докато Хари размишляваше над думите му. И над факта, че преди малко бе изял може би най-вкусното рибно ястие за целия си трийсет и две годишен живот.

— И въпреки това Австралия не се смята за расистка страна. Ние сме мултикултурна нация с население, дошло от всички краища на света. От казаното дотук следва, че си струва да си облечеш костюм, когато отиваш на ресторант.

Хари кимна. Нямахше какво да добави.

— Ингер Холтер в бар ли е работела?

— Да. В „Ди Олбъри“ на Оксфорд Стрийт в „Паддингтън“. Мислех тази вечер да го посетим.

— Защо не още сега? — Хари усещаше как цялото това бездействие започва да му лази по нервите.

— Защото преди това ще навестим съдържателя.
Изневиделица Плутон се появи на небосклона.

Глийб Пойнт Роуд се оказа уютна, не твърде натоварена улица, където съседстваха предимно етнически ресторанти от различни краища на света.

— Навремето това беше кварталът на бохемите — поясни Ендрю. — Като студент през седемдесетте живеех съвсем наблизко. Тук още ще намериш емблематичните вегетариански ресторанти за природозащитници и поклонници на алтернативния начин на живот, книжарници за лесбийки и така нататък. Но хипитата и друсачите се с ЛСД ги няма. „Глийб“ постепенно се превърна в модерен район и съответно цените на жилищата скочиха. Към днешна дата цялата ми полицейска заплата не би ми стигнала само да си платя наема.

Свърнаха надясно по Хиърфорд Стрийт и влязоха в двора на номер 54. Срецу тях с лай се спусна малко черно рунтаво животно и оголи остриите си зъбки. Дребното чудовище изглеждаше много ядосано и поразително приличаше на тасманийския дявол от туристическата брошура. „Агресивен. Не е препоръчително да захваща гърлото ви“ — гласеше предупредителният текст, придружен с пояснението, че тасманийските дяволи спадат към изчезващите видове. Хари горещо се надяваше да е истина. Свирепата разновидност на страшното животно сега се хвърли срещу него със зинала паст, но Ендрю замахна с крак, уцели животното от воле и го запрати в храсталака до оградата.

На стълбите ги посрещна начумерен мъж с голямо шкембе. Имаше вид на току-що станал от сън.

— Какво стана с кучето?

— Любува се на розите — осведоми го Ендрю с усмивка. — Идваме от отдел „Убийства“. Господин Робъртсън?

— Да, аз съм. Какво искате пак? Нали ви казах, че ви казах каквото знам.

— А сега казахте, че сте казали, че сте ни казали... — Настъпи продължителна пауза.

Ендрю продължаваше да се усмихва, а Хари премести тежестта от левия върху десния си крак.

— Прощавайте, господин Робъртсън, повече няма да се правя на интересен. Това е братът на Ингер Холтер. Би искал да види стаята ѝ, ако не ви създаваме голямо неудобство.

Отношението на домакина претърпя мигновена промяна.

— Извинете, не знаех... влезте, моля!

Той отвори вратата и тръгна пред тях по стълбите.

— Изобщо не съм подозирал, че Ингер има брат. Но сега, като се представихте, виждам колко си приличате.

Хари се извърна към Ендрю и забели театрално очи.

Никой не бе правил опити да разтреби стаята на Ингер. По пода се валяха дрехи, списания, пълни пепелници и празни бутилки от вино.

— Аз... такава... полицаите ме предупредиха да не пипам нищо.

— Разбираме.

— Една вечер просто не се прибра. Сякаш потъна вдън земя.

— Благодарим, господин Робъртсън. Прочетохме показанията ви.

— Все ѝ повтарях на връщане към къщи да не минава покрай Бридж Роуд и рибния пазар. Не стига, че е тъмно, ами и гъмжи от жълтурковци и брикети... — той се сепна ужасен и погледна Ендрю Кенсингтън. — Прощавайте, не съм искал да...

— Не се безпокойте. Свободен сте да си гледате вашата работа.

Робъртсън се замъкна надолу по стълбите. След малко чуха дрънчене на бутилки в кухнята.

В стаята имаше легло, няколко рафта с книги и бюро. Хари се огледа, опитвайки се да си състави представа за Ингер Холтер и да направи виктимологичен анализ, тоест да установи какво е превърнало тази млада жена в жертва. Спомняше си смътно привидно отраканото момиче от телевизионния екран — по младежки позитивно и всеотдайно, с невинни сини очи.

Изглежда, не се числеше към домошарките, които посвещават цялото си свободно време на уюта. По стените нямаше снимки: единствено плакат на „Смело сърце“ с Мел Гибсън. Хари помнеше лентата само защото спечели „Оскар“ за най-добър филм. „Ясно — помисли си той. — Значи по отношение на киното ѝ е липсвал добър вкус. Същото важи и за мъжете.“ Чувстваше се лично засегнат от факта, че Лудия Макс стана холивудска звезда.

На стената все пак откриха снимка: Ингер, седнала на пейка пред цветни фасади, взети като от уестърн, заедно с група дългоси брадати младежи. Беше облечена в широка лилава пола, а русата ѝ коса висеше от двете страни на бледото ѝ сериозно лице. Държеше за ръка млад мъж с бебе в скута.

На един рафт намериха пакет тютюн, няколко книги за астрология и грубо изсечена дървена маска с клюновиден нос, Хари обърна маската. „Произведена в Папуа Нова Гвинея“ — осведомяваше етикетът.

Дрехите, които не бяха разпръснати по пода, висяха в малък гардероб: две-три памучни ризи, износено палто и голяма сламена шапка.

Ендрю извади от чекмеджето на бюрото пакет цигарена хартия.

— „Кинг Сайз Смоукинг Слим“. Големи цигари си е свивала.

— Открихте ли наркотици при огледа на стаята ѝ? — попита Хари.

Ендрю поклати глава и посочи хартията.

— Но ако бяхме дали за анализ съдържанието на пепелниците, се обзалагам, че щяхме да открием следи от канабис.

— А защо не го направихте? Не изпратихте ли криминалисти?

— Първо, не разполагаме с основания да предполагаваме, че престъплението е извършено именно в квартирата ѝ. Второ, тук, в Нов Южен Уелс, пушенето на марихуана не се смята за голяма работа. По-широко скроени сме от други австралийски щати. Не изключвам убийството да е било свързано с наркотици, но един-два джойнта надали ще доведат до пробив в разследването. Няма как да знаем дали е употребявала друга дрога. В „Ди Олбъри“ продават под масата кока и дизайнерски дроги, но никой от персонала не потвърди Ингер да е приемала наркотици. В кръвните проби също не откриха следи от опиати. По тялото ѝ нямаше белези от спринцовки, а и колегите от „Наркотици“ имат сносен поглед върху най-закоравелите консуматори.

Хари го погледна. Ендрю се прокашля.

— Или поне така гласи официалната версия. Ще те помоля да ми помогнеш с това писмо.

„Скъпа Елисабет“ — започваше то и очевидно не беше довършено. Хари го прегледа набързо:

Не се тревожи за мен — добре съм. И което е още по-важно: влюбена съм! Той, разбира се, е красив като древногръцки бог, с дълга, къдрава кестенява коса, с малко, стегнато дупе, а погледът му само потвърждава онова, което вече ти е прошепнал: иска да те има сега — на мига — зад най-близката сграда, в тоалетната, върху масата, на пода, където и да е. Казва се Еванс, на трийсет и две, разведен (ти да видиш!), баща на Том-Том — прекрасно момченце на година и половина. Еванс не работи на договор, а на свободна практика.

Знам, знам, надушваш проблеми. Обещавам ти да не хлътвам до уши. Поне на първо време.

Стига толкова за Еванс. Сега малко за мен. Продължавам да бачкам в „Ди Олбъри“. Мистър Бийн престана да ме кани на среща, след като Еванс се отби една вечер в бара. Това все пак е някакъв напредък. Но продължава да точи лиги по мен. Пфу! Започва да ми писва от тази работа, но ще трябва да устискам още малко, докато ми удължат разрешителното за пребиваване. Говорих с норвежката телевизия. Следващата есен планират продължение на поредицата и ако искам, мога да се включа. Ех, тези вечни дилеми!

На излизане Хари стисна признателно ръката на Робъртсън, а той му поднесе съболезнованията си с лек поклон и го увери, че Ингер била изключително момиче и невероятна наемателка, истинско бижу в къщата, а защо не и в целия квартал. Вонеше на бира и си плетеше езика. Докато минаваха през портата, чуха проскимтяване от розовата леха. Оттам надничаха чифт изплашени очи.

Намериха свободна маса в тесен виетнамски ресторант в „Дарлинг Харбър“. Имаше само азиатци, повечето очевидно редовни посетители. Водеха неразбираеми разговори със сервитьора, а интонацията им се покачваше и спадаше напълно непредсказуемо.

— Все едно през няколко минути се надишват с хелий — отбеляза Хари.

— Не харесваш ли азиатци?

— Как да ти кажа... — Хари сви рамене. — Не познавам почти никакви азиатци. Нямам причини да не ги харесвам, ако мога така да се изразя. Изглеждат честни, трудолюбиви хора. А ти?

— Напливът на азиатски емигранти към Австралия е голям и на мнозина това не им допада. Аз лично не възразявам. Ако питат мен, добре дошли са.

„И бездруго вече е твърде късно, моят народ отдавна изгуби тази страна“ — гласеше подтекстът.

— Преди няколко години за азиатците беше почти невъзможно да се сдобият с разрешително за пребиваване в Австралия. Властите се стремяха да запазят хегемонията на европейската раса. Оправдаваха се с нежеланието за повече етнически конфликти. Бяха натрупали меко казано горчив опит при „асимилирането на аборигените в обществото“. Но японците предложиха да наляят капиталовложения в страната и властите запяха друга песен. Изведнъж прегърнаха тезата, че Австралия не бива да изпада в изолация; редно било да поддържахме добри отношения с азиатците — най-близките ни съседи — още повече че стокообменът със страни като Япония постепенно е изместил Европа и САЩ като наши най-активни търговски партньори. Японски вериги получиха концесия за строеж на туристически хотели по Златното крайбрежие към Бризбейн. Там назначиха японски управители, готвачи, администратори, а австралийците работеха като камериерки и пикола. Подобна тенденция рано или късно води до ответна реакция. Никой не иска да лъска обувки в собствената си страна.

— Аборигените — също, предполагам?

Ендрю се усмихна горчиво.

— Нахлувайки на австралийска земя, европейците не са подали молба за пребиваване.

Хари си погледна часовника. До началото на работното време на „Ди Олбъри“ — бара, където бе работила Ингер Холтер — оставаха два часа.

— Искаш ли да се отбиеш преди това у вас? — попита той.

Ендрю поклати глава.

— В момента там не ме чака никой.

— В момента?

— От десет години. Разведен съм. Бившата ми жена се пренесе в Нюкасъл с двете ни дъщери. Опитвам се да пътувам често, но разстоянието е голямо, а и момичетата вече пораснаха и имат други планове за уикендите. Съвсем скоро ще престана да бъда единственият мъж в живота им. А какви красавици са! Малката на четиринайсет, голямата на петнайсет. Ако живеех при тях, щях да гоня с пръчка всеки обожател, припарил до вратата.

По лицето му се изписа широка усмивка. Хари изпитваше искрена симпатия към този чешит.

— Такъв е животът, Ендрю.

— Прав си, приятелю. Ами ти?

— Нямам нито жена, нито деца, нито куче. Имам само началник, баща и двама мухльовци, които още наричам приятели, макар че ми се обаждат максимум веднъж годишно. Или аз на тях.

— В тази последователност?

— Да.

Засмяха се и погледаха начеващия следобеден час пик. Ендрю поръча още една бира „Виктория Битър“. От магазини и банки се изсипа истинско стълпотворение: прошарени гърци с орлови носове, очилати азиатци в тъмни костюми, холандци и дългоноси рижи момичета от съмнителен британски произход. Всички тичаха, за да хванат автобуса за „Парамата“ или метрото за „Бондай Джънкшън“. Бизнесмени по къси панталони — типично азиатско явление, обясни Ендрю — слизаха към пристана, за да вземат ферибота до предградията в северната част на залива Порт Джаксън.

— Какво ще правим сега? — попита Хари.

— Отиваме на цирк! На няколко крачки оттук е. Обещах на един приятел някой ден да се отбия. А днес също е ден, нали?

В „Дъ Пауърхаус“ камерна циркова трупа вече бе поставила началото на следобедно безплатно представление пред малобройна, но млада и ентузиазизирана публика. Някога, когато в Сидни се движели трамваи, в същата сграда се помещавали електроцентрала и трамвайно депо, обясни Ендрю. А от няколко години тук отворили съвременен

технически музей. Две пълнички акробатки току-що приключиха изпълнение на трапец, което не блестеше със зрелищност, но пък пожънаха бурни аплодисменти.

На сцената изнесоха огромна гилотина. Появи се и клоун с шарен костюм и раирана шапка, навярно вдъхновена от Френската революция. Той се препъваше и правеше маймунджилъци — за голямо удоволствие на детската аудитория. На сцената излезе палячо с дълга бяла перука. Хари схвана, че той играе ролята на Луи XVI.

— Осъден на смърт с мнозинство от един глас — оповести клоунът с раираната шапка.

Отведоха обречения крал на ешафода, където — под въодушевените възгласи на малчуганите — след продължителна съпротива и ропот той положи глава на дръвника. Отекнаха няколко удара с барабан, острието се стовари върху нещастника и за всеобща изненада — тук дори Хари не се явяваше изключение — отсече главата на монарха със звук, подобен на удар с брадва в гората през ясен зимен ден. Главата, ведно с перуката, отхвъркна и се търколи в кош. Светлините угаснаха и когато отново озариха залата, езекутираният крал стоеше на сцената със собствената си глава под мишница. Възторжените възгласи на децата не секваха. Залата притъмня и при новото включване на осветлението цялата трупа стоеше на сцената за поклон пред публиката. Спектакълът приключи.

Хората вкупом се насочиха към изхода, а Ендрю и Хари минаха зад кулисите. В импровизираната гримьорна артистите вече си събличаха костюмите и сваляха макияжа.

— Ото, ела да те запозная с мой приятел от Норвегия — провикна се Ендрю.

Едно от лицата се извърна. Без перука и с размазан по лицето грим Луи XVI не излъчваше по-раншното сценично величие.

— Тука Индианеца!

— Хари, това е Ото Рехтнагел.

Без да става, Ото протегна кокетно пречупена в китката ръка и погледна възмутено Хари, който, леко смутен, я хвана и я стисна.

— Няма ли целувка, хубавецо?

— Ото се мисли за жена. И то за дама от благородническо потекло — поясни Ендрю.

— Не дрънкай глупости, Тука. Ото знае отлично, че е мъж. Нещо май не ми вярваш, млади момко? Искаш ли лично да се убедиш? — Звънкият смях на артиста се устреми към висините на тоновия регистър.

Хари усети как ушите му пламват. Изкуствените мигли, закрепени над очите на Ото, запърхаха обвинително към Ендрю:

— Този твой приятел може ли да говори?

— Извинявай. Казвам се Хари... Хоули. Страхотна илюзия. Прекрасни костюми. Съвсем... като наистина. И много необичайно.

— Номерът с Луи XVI? Необичаен? Ни най-малко. Стара класира в жанра. За пръв път го е изпълнило клоунското семейство Яндашевски само две седмици след истинската екзекуция през януари 1793. Публиката се влюбила в номера. Хората винаги са обичали публичния линч. Знаеш ли колко повторения на убийството на Кенеди се излъчват годишно по американските телевизии?

Хари поклати глава.

— Страшно много.

— Ото се смята за наследник на великия Янди Яндашевски — допълни Ендрю.

— Сериозно? — Прочутите клоуни определено не влизаха в познанията на Хари.

— Според мен приятелят ти не е особено добре осведомен, Тука. Семейство Яндашевски са били пътуваща трупа музикални клоуни, пристигнали в Австралия след началото на двайсети век. Решили да останат тук. До смъртта на Янди през 1971 година устройвали циркови спектакли. На шест години ги гледах за пръв път. Тогава реших какъв искам да стана. И ето че успях.

Ото се усмихна тъжно през грима.

— Вие двамата откъде се познавате? — попита Хари.

Ендрю и Ото се спогледаха. Хари забеляза какво неудоволствие предизвика въпросът му и схвана, че е проявил нетактичност.

— Имам предвид... полицаи и клоун... не е особено...

— Дълга история. Общо взето израснахме заедно. Ото, разбира се, беше готов да продаде и родната си майка срещу възможността да се докопа до задника ми, но аз от най-ранна възраст усетих силно влечение към момичета и подобни хетеросексуални извращения.

Сигурно заради средата и генетичното ми наследство. Как мислиш, Ото?

Ендрю се заливаше в смях, докато отбиваше женствените, престорено ядосани удари на Ото.

— Нямах нито стил, нито пари, а задникът ти е прехвален — сопна се клоунът.

Хари огледа останалите от трупата. Разправията изобщо не им правеше впечатление. Една от пълничките акробатки му смигна насърчително.

— С Хари тази вечер отиваме в „Ди Олбъри“. Ще дойдеш ли?

— Знаеш много добре, че вече не стъпвам там, Тука — нацупи се Ото.

— Време е да го преодолееш. Животът продължава.

— Животът на другите — да. Моят спира, когато любовта умре. Тогава загивам и аз — и Ото докосна театрално челото си с длан.

— Твоя си работа.

— Освен това трябва да се прибера, за да нахраня Уолдорф. Вие вървете, аз може да се присъединя по-късно.

— Доскоро — Хари послушно допря устни до протегнатата ръка на Ото.

— Нямам търпение, хубавецо.

След залез-слънце потеглиха по Оксфорд Стрийт в „Падингтън“ и намериха къде да паркират до малък парк. Грийн парк — гласеше табелата, но тревата беше покафеняла, а зелена беше единствено беседката наскрел парка. В тревата сред дърветата лежеше мъж, в чиито жили безспорно течеше аборигенска кръв — с парцаливи дрехи, по-скоро сив, отколкото черен. Видя Ендрю и вдигна ръка да го поздрави. Кенсингтън го подмина без внимание.

В „Ди Олбъри“ цареше такава навалица, че двамата едва се мушнаха през стъклените врати. Хари постоя няколко секунди, опитвайки се да асимилира гледката. Клиентелата представляваше пъстра смесица от всякакви образи, с ясно изразено числено превъзходство на младите мъже: рокери с избелели дънки, бели якички със зализани перчеми, „художествени натури“ с кози брадички и шампанско в чашите, все едно се намират на вернисаж, красиви, русокоси сърфисти с бели усмивки и моторизирани бандити — или *the bikies*, както бяха известни в Сидни — целите в черна кожа. Наскред

заведението, до самия бар, шоуто беше в разгара си: дългокраки, полуголи мадами в пурпурни потници с дълбоки деколтета се кълчеха и припяваха без глас парчето „I will survive“^[1] на Глория Гейнър. Имаха сочни, напластени с червено червило устни. Момичетата се редуваха; слезлите от сцената тръгваха да сервират на гостите. Намигаха им и флиртуваха съвсем недвусмислено.

Хари си проправи път до барплота и поръча.

— Идвам веднага, русокоско — отвърна сервитьорка с римски шлем с плътен глас и се усмихна закачливо.

— Каж ми, двамата с теб да не сме единствените хетеросексуални в този град? — попита Хари, когато се върна при Ендрю с бутилка бира и чаша сок.

— След Сан Франциско Сидни е градът с най-голяма концентрация на хомосексуалисти — обясни Ендрю. — Австралийските села не се славят с толерантност към хората с нетрадиционна сексуална ориентация. Щом се разчу колко голям избор предлага Сидни, всички гейове от селските райони се стекоха тук. Впрочем притокът не идва само от Австралия. Хомосексуалисти от цял свят прииждат ежедневно към града.

Добраха се до друг бар в дъното на помещението. Ендрю подвижна на барманката. Тя стоеше с гръб. Хари не бе виждал през живота си по-яркочервена коса. Стигаше до задните джобове на прилепналите ѝ сини дънки, но не скриваше изящната извивка на гърба ѝ и хармонично заобления ѝ ханш.

Тя се обърна и оголи в усмивка редица бисернобели зъби. Имаше тясно, красиво лице с лазурносини очи и безброй разпръснати по него лунички. „Престъпно разточителство, ако не е жена“ — помисли си Хари.

— Помниш ли ме? — извиси глас Ендрю, за да надвика бумтящото диско от седемдесетте. — Наскоро се отбих да разпитам за Ингер. Може ли да поговорим?

Червенокосата стана сериозна. Кимна, прошепна нещо на колежката си и покани двамата мъже в малка пушалня зад бара.

— Някакви новини за случилото се? — попита тя.

Това изречение бе достатъчно на Хари да установи, че непознатата най-вероятно владее шведски по-добре от английски.

— Веднъж срещнах старец — подхвана Хари на норвежки и веднага събуди изненадата ѝ. — Беше капитан на кораб по река Амазонка. Трите му думи на португалски ми стигнаха да позная, че е швед. Беше живял в Бразилия трийсет години. При това не отбирам и дума на португалски.

След кратко стъписване червенокосата се засмя. Звънкият ѝ жизнерадостен смях навя на Хари асоциация с чуруликането на рядка горска птица.

— Наистина ли съм толкова прозрачна? — попита на шведски тя.

— Издаде те мелодичната интонация. Не можете да се отървете от нея.

— Вие да не би да се познавате? — попита леко недоверчиво Ендрю.

— Не — поклати отрицателно глава барманката.

„И това ако не е жалко“ — додаде наум Хари.

Червенокосата, Биргита Енквист, живееше в Австралия от четири години, а от една работеше в „Ди Олбъри“.

— Ако с Ингер се случехме в една смяна, разговаряхме, разбира се, но не сме поддържали близки отношения. Тя предпочиташе да живее по-уединено. С колеги от бара често излизаме заедно по заведения и понякога тя идваше с нас, но не си падаше много-много по компаниите. Когато постъпи в бара, току-що се бе изнесла от апартамента на бившето си гадже в „Нютаун“. За личния си живот ми е споделяла единствено, че започнала да се чувства ограничена във връзката си и се нуждаела от промяна.

— Знаеш ли с кого е движела? — поинтересува се Ендрю.

— Нямам представа. Както казах, Ингер общуваше с мен предимно по служебни въпроси и пазеше личното си пространство. Пък и аз не съм настоявала да ми разкрива подробности от живота си. През октомври замина на екскурзия в Куинсленд. Там се запознала с някаква компания от Сидни и после продължи да поддържа връзка с тях. С един от тайфата май имаха връзка. Една вечер се отби в бара. Но това вече ви го казах — тя погледна въпросително Ендрю.

— Знам, скъпа госпожице Енквист. Искрах само моят колега от Норвегия да чуе всичко от твоите уста и да се запознае лично с

работното място на Ингер. Все пак Хари Хоули минава за най-добрия следовател в Норвегия и е възможно ние от полицията в Сидни да сме пропуснали нещо, което обаче той да забележи.

Хари избухна в неистова кашлица.

— Кой е мистър Бийн? — попита той с пресипнал, задавен глас.

— Мистър Бийн? — Биргита ги изгледа с недоумение.

— Някой от бара явно прилича на онзи британски комик... Роуън Аткинсън ли му беше името?

— А, мистър Бийн! — схвана Биргита и отново избухна в чуруликация си смях.

„Не спирай“ — помоли я негласно Хари.

— Вероятно става дума за Алекс, управителя. Ще дойде по-късно.

— Налице са основания да предполагаме, че се е интересувал от Ингер.

— Алекс определено ѝ беше хвърлил око. Впрочем не само на нея. Почти всички момичета от бара са ставали обект на отчаяните му опити да ги свали. Наричахме го Амебата. А Ингер му прикачи прякора мистър Бийн. Горкичкият, никак не му е лесно. Прехвърлил е трийсетте, а още живее при майка си и все не може да си намери половинка. Но като шеф е супер. И е напълно безобиден, ако ме питате дали е способен на насилие.

— На какво основание го твърдиш?

Биргита сбърчи нос.

— Не му е заложено в характера.

Хари се престори, че си записва.

— А знаеш ли Ингер да се е запознала с някой, на когото... насилието да му е заложено?

— В бара се навъртат какви ли не типове. Не всички са гейове. Ингер се радваше на засилено мъжко внимание. Все пак е красавица. Беше. Но не ми хрумва никой конкретен. Имаше...

— Да?

— Нищо, нищо.

— В доклада прочетох, че вечерта, когато се предполага, че е била убита, Ингер е била дежурна в „Ди Олбъри“. Знаеш ли да е имала някаква уговорка след работа? Или се канеше да се прибира направо у дома?

— Опакова малко остатъци от кухнята — за лаещото псе, така се изрази. Не подозирах, че има куче, и попитах къде ще ходи. „Прибирам се вкъщи“, отвърна тя. Това е всичко, което знам.

— Тасманийският дявол — промърмори Хари. — Хазяинът ѝ има куче — поясни той в отговор на въпросителния поглед на Биргита. — Трябвало е да го подкупи с нещо, за да влезе невредима в къщата.

Хари ѝ благодари за сведенията.

— Целият персонал на „Ди Олбъри“ скърби за загубата — увери го на сбогуване Биргита. — Как са родителите на Ингер?

— Дълбоко покрусени — отвърна Хари. — В шок. Обвиняват се, задето са я пуснали да замине за Австралия. Утре ковчегът с тялото заминава за Норвегия. Ако искаш да изпратиш цветя за погребението в Осло, ще ти дам адреса.

— Благодаря. Би било много мило.

На Хари му се щеше да ѝ зададе още един въпрос, но не се престраши. Все пак обсъждаха много трагична тема. На излизане усмивката ѝ се запечата върху ретината му. Щеше да се задържи там дълго.

— По дяволите — промърмори си той. — Да става каквото ще.

В заведението всички травестити и голяма част от гостите се бяха качили на барплота и пригласяха на „Катрина енд Дъ Уейвс“: „I'm walking on sunshine“, гърмяха тонколониите.

— На такива места не остава много време за скръб и размисъл — отбеляза Ендрю.

— Така е и редно. Животът продължава.

Помоли Ендрю да го почака, върна се в бара и махна на Биргита.

— Извинявай. Последен въпрос.

— Да?

Хари си пое дълбоко дъх. Вече съжаляваше, но жребият беше хвърлен.

— Да знаеш някой хубав тайландски ресторант в града?

— Има един на Бент Стрийт — сети се Биргита. — Ориентираш ли се къде се намира улицата? Готвели вкусно или поне така съм чувала.

— Толкова вкусно, че би го посетила с мен?

„Не прозвуча добре“ — даде си сметка Хари. Освен това постъпи непрофесионално. И то много. Биргита въздъхна примирено — но във

въздишката ѝ Хари долови изгледи за успех. Пък и в ъглите на устата ѝ продължаваше да се спотайва усмивка.

— Често ли използваш тази реплика за свалки, инспекторе?

— Доста често.

— И работи ли?

— От статистическа гледна точка ли? Не.

Биргита се засмя, наклони глава и изгледа любопитно Хари. После сви рамене.

— Защо не? В сряда почивам. В девет вечерта. Ти черпиш, инспекторе.

[1] I will survive (англ.). — Ще оцелея. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ЕПИСКОП, БОКСЬОР И МЕДУЗА

Хари отвори очи. Беше едва четири през нощта. Опита се да заспи, но мисълта за незнайния убиец на Ингер Холтер и фактът, че в момента в Осло е осем вечерта, не му позволиха да мигне повече. Буден го държеше и луничавото лице, с което разговаря едва две минути, но и те се оказаха достатъчни да се прояви като пълен идиот. „Много плоско, Хуле“ — прошепна си той в хотелската стая и изруга дърварщината си.

В шест часа реши да стане. Взе си освежителен душ и излезе под бледосиньото небе. Утринното слънце още се спотайваше. От центъра долиташе глух тътен, но сутрешният час пик не бе стигнал до червените фенери и гримираните в черно очи. „Кингс Крос“ притежаваше небрежен чар, витална красота, от която му идеше да си тананика. Освен неколцина окъснели, леко олюляващи се нощни птици, двама заспали влюбени под одеяло на стълбище и бледа, оскъдно облечена проститутка на сутрешна смяна, улиците още пустееха.

Пред един от ресторантите собственикът миеше тротоара. С учтива усмивка Хари си извоюва ранна закуска. Докато похапваше препечена филийка с бекон, заядлив бриз се опита да му отмъкне салфетката.

— Подранил си, Хоули — отбеляза Маккормак. — Това е похвално. Мозъкът работи оптимално между шест и половина и единайсет. После — ако питаш мен — не се върши никаква работа. Пък сутрин е и тихо. След девет, като започне шумотевицата, не мога да събера две и две. И при теб ли е така? Синковецът ми твърди, че си учел най-успешно уроците с надута уредба. Иначе тишината го разсейвала. Представяш ли си?

— Вчера обаче ми прекипя, нахълтах в стаята му и изключих проклетата гюрултия. „Без музика не мога да мисля!“ — разкрещя се

малкият. „Ще учиш като нормалните хора“ — смъмрих го аз. „Хората са различни, баща ми“ — тросна се той. Нали знаеш, като навлязат в онази възраст...

Маккормак се сепна и погледна една снимка върху бюрото си.

— Имаш ли деца, Хоули? Не? Понякога се чудя къде, по дяволите, сбърках. Впрочем в коя дупка те настаниха?

— „Кресент“ в „Кингс Крос“, сър.

— Аха, в „Кингс Крос“. И други норвежци са отседнали там. Преди няколко години епископът на Норвегия — или някакво друго високопоставено духовно лице, вече не си спомням — пристигна на официално посещение в Сидни. Хората от неговото настоятелство в Осло му запазили стая в хотел в „Кингс Крос“. Подвели се по библейски звучащото му име. Когато височайшият гост пристигнал с антуража си в хотела надвечер, една от старите, закоравели труженички в района забелязала одеждите му и му отправила няколко неприлични предложения. По мои предположения епископът се е омел от хотела, преди да отнесат куфарите му в стаята...

Маккормак се разсмя и в очите му чак избиха сълзи.

— Такива ми ти работи, Хоули. Кажете защо дойде.

— Питам се дали има начин да видя трупа на Ингер Холтер, преди да го качат на самолета за Норвегия, сър.

— Изчакай Кенсингтън да пристигне и ще те заведе в моргата. Не получи ли копие на доклада от аутопсията?

— Получих, сър, но...

— Но?

— Мисля по-продуктивно, когато гледам трупа пред себе си.

Маккормак се обърна към прозореца и промърмори нещо, което Хари схвана като съгласие.

Температурата в мазето на моргата в Южен Сидни беше осем градуса, а навън — двайсет и осем.

— Хрумва ли ти нещо? — поинтересува се Ендрю, потръпна и се загърна по-плътно в якето си.

— Не — Хари оглеждаше тленните останки на Ингер Холтер.

Лицето ѝ се бе отървало сравнително непокътнато при падането. Едната ноздра беше наистина разкъсана, скулата над нея — строшена

и вдлъбната, но — не ще и съмнение — восъчнобледото лице принадлежеше на същото момиче, което се усмихваше ослепително от снимката в полицейския доклад. Около шията ѝ тъмнееха белези от кръвонасядания. По тялото ѝ имаше синини и големи, дълбоки срезове. Една от раните оголваше костта.

— Родителите поискаха да видят снимки на тялото. От норвежкото посолство обясниха, че не е препоръчително, но адвокатът настоя. Никоя майка не бива да вижда дъщеря си в този вид — поклати глава Ендрю.

Хари огледа през лупа синините по шията ѝ.

— Удушил я е с голи ръце. Много е трудно да убиеш човек по този начин. Извършителят е притежавал или изключителна физическа сила, или изключителна мотивация.

— Или не го е правил за пръв път.

— Какво имаш предвид, Ендрю?

— Под ноктите ѝ не открихме епидермис. Липсват и изтръгнати косми от косата на убиеца, и охлузвания по кокалчетата на пръстите на жертвата. Била е умъртвена толкова светкавично и ефективно, че не е успяла да окаже никаква съпротива.

— Този почерк напомня ли ти на нещо познато?

Ендрю сви рамене.

— Като понатрупа човек стаж в криминалната полиция, всички убийства му напомнят на някой по-раншен случай.

„Не — възрази наум Хари. — Точно обратното. Рутината те научава да забеляваш и най-дребните подробности във всяко убийство — детайлите, които го отличават от другите и му придават уникалност.“

Ендрю си погледна часовника.

— Сутрешната оперативка започва след половин час. Да побързаме.

* * *

Ръководителят на разследващата група Дари Уодкинс, детектив с юридическо образование, бързо си проправял път към върховете в полицейската йерархия — по думите на Кенсингтън. Уодкинс имаше

тънки устни, рядка коса и говореше бързо и делово с равен глас и без излишни прилагателни.

— Уодкинс е с нулева емоционална интелигентност — отбеляза съвсем прямо Ендрю. — Изключително кадърен следовател е, но когато открием мъртво младо момиче, никога не възлагаме на него да съобщи на родителите. Когато е стресиран, започва да псува.

Сергей Либи, дясната ръка на Уодкинс, добре облечен, плешив сърбин с черна козя брадичка, приличаше на костюмиран Мефистофел. Ендрю призна, че е доста резервиран към мъже, твърде обсебени от външния си вид.

— Но Либи не е конте. Просто е голям педант. Докато говори с някого, има навик да си оглежда ноктите, не го прави обаче от надменност. След обедната почивка си лъска обувките. И не очаквай да изпадне в словоизлияния — бърливостта поначало му е чужда.

Най-младото попълнение в екипа, Йонг Сю, беше дребен симпатяга, само кожа и кости, с неизменна усмивка на устните и тънък като на птица врат. Семейството му бе емигрирало в Австралия преди трийсет години от Китай. Когато навършил деветнайсет, тоест преди десет години, родителите му заминали на гости при роднини в Китай. Така и не се върнали. Според дядо му бащата на Сю бил въввлечен в политически игри, но старецът не пожелал да навлиза в подробности. Сю така и не разбрал какво точно се е случило. Понастоящем той издържаше финансово дядо си и баба си, както и Двете си сестри, работеше по дванайсет часа на ден и се усмихваше в продължение на поне десет.

— Ако имаш желание да разкажеш някой тъп виц, избери Сю за слушател. Той се смее на абсолютно всичко — гласеше съветът на Ендрю.

И така, участниците в оперативката се събраха в тясна стаичка. Самотен изнемогващ вентилатор се опитваше да раздвижи въздуха. Уодкинс застана пред дъската и представи Хари.

— Нашият норвежки колега е превел писмото, което открихме в квартирата на Ингер. Какво интересно откри, Хоул?

— Хоули.

— Извинявай. Хоули.

— Непосредствено преди смъртта си Ингер явно е излизала с някой си Еванс. Съдейки по съдържанието на писмото, мъжът от

снимката на бюрото ѝ е именно той.

— Проверихме. Става дума за Еванс Уайт — докладва Либи.

— И? — Уодкинс повдигна оскубаната си вежда.

— Не разполагаме с особено обилна информация за него. Родителите му са дошли тук през шейсетте от САЩ, получили разрешително за пребиваване. По онова време не е било никак трудно — додаде пояснително Либи. — Така или иначе — обикаляли страната в микробус „Фолксваген“, менюто им най-вероятно е включвало обичайните специалитети от онези години: вегетарианска храна, марихуана и ЛСД. Родил им се син, развели се и когато Еванс навършил осемнайсет, бащата се върнал в Щатите. Майката е увлечена по аюрведическа медицина, сциентология и всякакви езотерични практики. Държи „Кристъл Касъл“ — магазин в ранчо близо до Златното крайбрежие. Там продават камъни за добра карма и вносна дрога от Тайланд на туристи и авантюристи. На осемнайсет Еванс решил да се отдаде на занимание, практикувано от все повече австралийски младежи — Либи се обърна към Хари. — А именно: на пълна леност.

— Австралия е идеалното място за онези, които искат само да обикалят, да карат сърф и да се радват на живота на гърба на данъкоплатците. Страхотни възможности за социални контакти, прекрасен климат. Живеем във велика страна — поясни шепнешком Ендрю и се облегна назад.

— Понастоящем не е регистриран в адресната служба — продължи Либи, — но по наши предположения доскоро е живял в покрайнините на Сидни заедно с местните бели отрепки. Разпитахме някои от тях. От известно време е изчезнал от полезрението им. Никога не е бил арестуван. За жалост разполагаме само с тази снимка на Еванс от паспорта, който са му издали на тринайсетгодишна възраст.

— Впечатлен съм — призна Хари. — Как успяхте да откриете човек без досие само по снимка и малко име сред осемнайсетмилионно население, и то за толкова кратко време?

— Ендрю разпозна града от снимката. Изпратихме я по факс на местния полицейски участък и те идентифицираха самоличността на Еванс. Според тях играел „значима роля в местните среди“. В прав текст ще рече, че е един от кралете на марихуаната.

— Навярно градът е малък — предположи Хари.

— Нимбин, около хиляда жители — уточни Ендрю. — Местният поминък се състоеше главно в производство на млечни продукти, докато през 1973 година Националното студентско сдружение не реши да организира така наречения фестивал на Водолея.

Около масата се разнесе сподавен смях.

— Официална емблема на фестивала са идеализмът, алтернативният начин на живот, завръщането към природата и прочее. Вестниците се съсредоточиха върху наркозависими младежи, практикуващи разюздан секс. Фестивалът трая повече от десет дни, а за някои продължава и до днес. Около Нимбин има добри почвени условия. За виреенето на какво ли не. Да го кажа така: съмнявам се, че и понастоящем производството на млечни продукти е най-доходоносният поминък в района. По главната улица, на петдесет метра от местния полицейски участък, се намира пазар за марихуана и ЛСД, където дрогата се продава съвсем открито.

— По данни от колегите Еванс е бил забелязан в Нимбин съвсем скоро — съобщи Либи.

— Губернаторът в Нов Южен Уелс поде мащабна кампания в района — вметна Уодкинс. — Правителството в Канбера му оказва натиск да предприеме мерки срещу растящата търговия с наркотици.

— Така е. Полицията използва малогабаритни самолети и хеликоптери, за да заснеме насажденията с коноп.

— Добре. Ще трябва да открием този тип — заключи Уодкинс. — Кенсингтън, ти явно познаваш района, а ти, Хоули, едва ли ще възразиш да поразгледаш още малко от Австралия. Ще помоля Маккормак да се обади в Нимбин и да предупреди за посещението ви. Йонг, ти продължавай да цъкаш на компютъра. Да видим какво ще излезе. Да видим какво ще излезе. „Let’s do some good!“^[1]

— Let’s have some lunch^[2] — предложи Ендрю.

Смесиха се с туристите и се качиха на железницата по едноколовозната линия за „Дарлинг Харбър“. Слязоха там и седнаха на маса с изглед към пристанището. Близо до тях мина дългокрака мадама с високи ботуши. Ендрю подсвирна крайно сексистки. Две-три глави се обърнаха възмутено към тях.

— Какво става с приятеля ти Ото?

— Ами какво да става... Съкрушен е. Отхвърлиха го заради жена. Когато гей започне да играе на двата фронта, накрая винаги избира жена — така твърди Ото. Ще оцелее и този път.

За своя изненада Хари усети дъждовни капки. И наистина: от северозапад почти незабележимо бе нахлула гъста облачна покривка.

— Как разпозна Нимбин само по снимка на фасада?

— Нимбин ли? Да не съм пропуснал да ти кажа, че съм старо хипи? — засмя се Ендрю. — Легендата гласи, че който си спомня фестивала на Водолея, просто лъже. Но аз си спомням поне сградите по главната улица. Приличаше на град, където цари беззаконие, боядисан в лилаво и жълто — като от посредствен уестърн. Честно казано, си мислех, че цветовете са били просто плод на въздействието на определени субстанции върху сетивата ми. Снимката в квартирата на Ингер ме опроверга...

След обяда Уодкинс свика нова оперативка в залата за инструктаж. Йонг Сю бе направил няколко интересни открития.

— Прегледах всички неразкрити убийства в Нов Южен Уелс през последните десет години. Четири напомнят настоящото. Телата са захвърлени на забутани места — две на сметища, трето в гора покрай селски път, четвърто — в река Дарлинг. Съдейки по следите и състоянието на трупите, и четирите жертви са били сексуално малтретирани и убити на друго място и впоследствие транспортирани. И — най-важното — по шиите им има следи от пръсти. Били са удушени.

Лицето на Сю засия в усмивка.

— Да я караме по-кратко — прокашля се Уодкинс. — Удушаването не е чак толкова необичаен метод за умъртвяване, когато говорим за престъпление със сексуален подтекст. Откри ли някаква географска закономерност? Река Дарлинг се намира в най-слабозаселените крайни части на Австралия, на повече от сто мили от Сидни.

— Не успях, сър — с искрено съжаление отговори Сю.

— Четири удушени жени, пръснати по територията на целия щат за период от десет години, не ни дават достатъчно основание да...

— Има още нещо, сър. И четирите жени са имали светли коси. Не просто руси, а почти бели.

Либи подсвирна тихо. Около масата се възцари мълчание. Уодкинс запази скептичния си вид.

— Йонг, ще направиш ли няколко изчисления? Искам статистическа оценка на вероятността тези четири убийства да са дело на един и същи извършител. Трябва да сме сигурни, преди да сме хвърлили бомбата. За всеки случай гледай проверката да обхване цяла Австралия. Включи и неразкритите изнасилвания. Току-виж изскочило нещо.

— Ще отнеме време. Но ще опитам, сър — отвърна Йонг с неизменната си усмивка.

— Добре. Кенсингтън и Хоули, защо още не сте потеглили към Нимбин?

— Ще тръгнем утре сутринта — отвърна Ендрю. — В Литгоу има съвсем прясно изнасилване и ми се ще първо да проверим него. Шестото чувство ми подсказва, че е свързано с четирите убийства. Каним се да отидем там.

— В Литгоу ли? — намръщи се Уодкинс. — Тук се опитваме да работим в екип, Кенсингтън. Това означава, че обсъждаме начинанията си и ги координираме, а не действаме самосиндикално. Доколкото си спомням, досега не е ставало дума за изнасилване в Литгоу.

— Просто предположение, сър.

— Маккормак все настоява, че имаш шесто чувство... — въздъхна Уодкинс.

— Ние, аборигените, имаме по-силна връзка с духовния свят, отколкото вие, бледоликите.

— В моя отдел не се обосноваваме с интуиция, Кенсингтън.

— Само се шегувам, сър. Разполагаме с доста повече основания да търсим допирни точки.

— Само гледайте да не изпуснете самолета утре — предупреди Уодкинс.

Шофираха по магистралата от Сидни. Литгоу беше индустриален град с десет-дванайсет хиляди жители, но Хари имаше чувството, че е попаднал в средно голямо село. Пред полицейския

участък се издигаше пилон със закачен на върха му мигащ полицейски буркан.

Местният полицейски началник — добродушен възпълен мъж с нагъната от дебелина брадичка — ги посрещна сърдечно. Носеше норвежката фамилия Ларшен и потвърди, че имал далечни роднини в северната страна.

— Познаваш ли някой от Ларшеновите в Норвегия, приятел? — попита той.

— Те не са никак малко — отвърна предпазливо Хари.

— От баба ми знам, че в Скандинавия имаме многолюден род.

— И още как.

Ларшен си спомняше отлично случая, заради който бяха дошли Ендрю и Хари.

— За щастие в Литгоу такива престъпления са рядкост. Случи се в началото на ноември. На път към къщи след вечерна смяна жертвата били повалена в забутана уличка, насила напъхана в автомобил и отвлечена. Мъжът я заплашил с нож, спрял на безлюдна горска пътека в подножието на Блу Маунтинс и я изнасилвил на задната седалка. През цялото време стискал врата ѝ, а накрая почти прекъснал притока на въздух. Неочаквано зад тях изсвирил клаксон. Шофьорът отивал във вилата си и помислил, че се е натъкнал на любеща се двойка, затова изобщо не си направил труда да слезе от колата. Изнасилвачът се върнал на предната седалка, за да премести автомобила. Жената успяла да избяга от задната врата и да изтича до другата кола. Онзи схванал, че играта е свършила, натиснал газта и изфирясал.

— Жертвата и свидетелят не са ли запомнили регистрационния номер?

— Не. Било е тъмно и всичко станало за секунди.

— А жената огледала ли е добре изнасилвача? Разполагате ли със словесен портрет?

— Само с приблизителен, защото — както казах — е било много тъмно.

— Носим снимка. На кой адрес можем да открием жертвата?

Ларшен се приближи до картотечния шкаф и започна да прехвърля папките. Дишаше тежко.

— Впрочем, жертвата руса ли е?

— Руса?

— Да. Интересува ни дали е била със светлоруса коса.

Гънките под брадичката на Ларшен се разтресоха и той задиша още по-трудно. Хари схвана, че полицаят се смее.

— Едва ли, приятелю. Все пак тя е коори.

Хари се обърна въпросително към Ендрю.

— Черна е — Кенсингтън погледна нагоре.

— Като въглен — додаде Ларшен.

— Коори племе ли е? — поинтересува се Хари, след като потеглиха обратно към Сидни.

— Не съвсем.

— Как така?

— Дълга история. Когато белоликите стъпили на австралийския бряг, на територията на континента живеели седемстотин и петдесет хиляди кореняци от шест-седем племена. Говорели двеста и петдесет езика и повечето от тях се различавали помежду си колкото английският и китайският например. Но куршумите, барутът, новите болести, срещу които организъмът на туземците не умеел да се съпротивлява, интеграцията и други блага, донесени от белите заселници, довели до рязък спад в числеността на местното население. Днес голяма част от въпросните племена вече са измрели. След разпада на първоначалната племенна структура се наложили по-обща названия на оцелелите туземци. Аборигените във всички югоизточни райони вече се наричат коори.

— Защо, за бога, не провери предварително дали изнасилената жена е била руса?

— Нещо съм се заблудил. В Норвегия не се ли случва компютърните екрани да дадат дефект?

— По дяволите, Ендрю, не можем да си позволим да пилеем време в проверка на неподплатени предположения.

— Не бързаме заникъде. Ще ти предложи нещо, което ще ти оправи настроението — неочаквано Ендрю свърна надясно.

— Къде отиваме?

— На австралийско селскостопанско изложение. Автентично изживяване.

— Селскостопанско изложение? Довечера имам уговорка.

— Охо? С шведката ли? Спокойно, тук няма да се бавим. Впрочем, предполагам, си наясно с последствията, ако представител на обвинението — какъвто си в момента — влезе в интимни отношения с потенциална свидетелка.

— Вечерята ще бъде делова. Ще обсъждаме въпроси, важни от следствена гледна точка.

— Не се съмнявам.

Изложбената площ се намираше върху обширна, открита равнина. В близост имаше само няколко фабрични цеха и гаражи. Когато Ендрю зави пред голяма шатра, над земята още се стелеше гъстият дим от финалната жегга на състезанието с трактори. Навсякъде кипеше трескава активност, от щандовете се носеха викове и възгласи, всички държаха халби с бира и се усмихваха.

— Празненство и търговия в едно — обобща Ендрю. — Едва ли имате подобно нещо в Норвегия.

— Имаме и се нарича *мартнад*.

— Мар... — започна Ендрю.

— Няма значение.

До шатрата бяха разпънати огромни плакати. „Боксовият тим на Джим Чийвър“ — пишеше с големи червени букви. Отдолу стоеше снимка на десетимата боксьори, които явно съставляваха отбора. Присъстваха и съществени сведения като имена, възраст, месторождение и тегло на състезателите. Най-отдолу плакатът оповестяваше „Предизвикателството с главно П. Готови ли сте?“.

В ринга първият боксьор вече загряваше. Хлъзгавият му халат се ветрееше, докато той размахваше юмруци срещу въображаем противник под бледата светлина, нахлуваща от покрива на шатрата. На ринга излезе възрастен затлъстял мъж в протрит смокинг. Появата му предизвика бурни ликувания. Хората несъмнено го познаваха, защото започнаха да скандират името му:

— Те-ри, Те-ри!

С повелителен жест Тери пресече олелията и хвана висящия от тавана микрофон:

— Дами и господа, кой ще поеме хвърлената ръкавица?

Множеството отново избухна в гръмки възгласи. Последва дълга, високопарна реч, ритуална възхвала на „благородния акт на самозащита“, на честта и славата и бичуване на закостенелите нагласи на властите към бокса. Конферансието ги порица с красноречие, на което би завидял и фанатичен проповедник. Тери увенча речта си с повторение на въпроса „Кой ще поеме хвърлената ръкавица?“.

Във въздуха се вдигнаха няколко ръце и Тери прикани желаещите да се приближат. Те се подредиха на опашка до маса, където явно им поднасяха документи за подпис.

— Какво става? — попита Хари.

— Тези млади мъже от околността ще се пробват да победят някой от боксьорите на Джим Чийвър. При успех ги очаква голяма награда и — още по-важното — уважение и прослава. В момента декларират писмено, че не страдат от хронични заболявания и са запознати с правилата: организаторите не носят отговорност за евентуална промяна в здравословното им състояние — обясни Ендрю.

— Майчице! Това законно ли е?

— Е, законно... През 1971 година издадоха законова забрана и организаторите се принудиха да променят формата за провеждането на двубоите. Но тази развлекателна традиция има дългогодишни корени. Всъщност носи името на Джими Чийвър. Той предвождал отбор по бокс, който обикалял цялата страна и участвал в турнири и състезания след Втората световна война. Чийвър се сдобил със статута на легенда. Отборът му включвал различни националности: китайци, италианци, гърци, аборигени. Доброволците от публиката имали правото сами да избират противника си. Например ако си антисемит, можеш да поискаш да се боксираш срещу евреин. Макар че вероятността той да те смаже е огромна.

Хари се засмя под мустак.

— Това не подклажда ли расистки настроения сред населението?

Ендрю се почеса по брадичката.

— Може би да, може би не. При всички случаи е начин да се намери отдушник за потисканата агресия. Австралийците са свикнали да живеят в мултикултурно и мултиетническо общество и общо взето моделът работи сносно. Но неизбежно възникват търкания. В такива случаи е за предпочитане да се млатят на боксовия ринг, отколкото на улицата. Да вземем, например, двубоите между бели и аборигени. Тези

мачове се радват на повишен интерес. Абориген от боксовия отбор на Джими се превърна в герой в родната си област. Той създаде известно усещане за сплотеност и чест сред аборигенската общност и й възвърна самочувствието, потъпкано от какви ли не унижения. Според мен подобни единоборства не задълбочават разединението между расите. Ако бял изяде пердах от черен, способностите му на боксьор пораждат повече уважение, отколкото омраза. В това отношение австралийците демонстрират спортменски дух.

— Звучиш като истински *redneck*^[3].

— Кажы-речи. Направо ме пиши *ocker*^[4].

— Ти пък!

Ендрю се разсмя още по-гръмко.

Първият двубой започна. Червенокос, набит, дребен мъж със собствени боксови ръкавици и собствена агитка срещу още по-нисък противник от отбора на Чийвър.

— Ирландец срещу ирландец — установи Ендрю с израз на познавач.

— Шестото ти чувство?

— Двете ми очи. Рижи коси, следователно са ирландци. Жилави проклетници. Мачът се очертава да се проточи.

— Да-вай, Джо-ни, да-вай, Джо-ни! — започнаха да скандират привържениците.

След още едно повторение на възгласа мачът приключи. Получил три удара по носа, Джони развя бялото знаме.

— Ирландците вече не са онова, което бяха — въздъхна Ендрю.

Вече открито се приемаха залози за следващия мач. Хората се тълпяха около двама мъже с високи, широкополи кожени шапки, очевидно букмейкъри. Всички дружно се надвикваха, докато специалните, нови-новенички австралийски долари се предаваха от ръка на ръка. Светкавично се осъществяваха устни споразумения, без да се пише или отбелязва каквото и да било. Леко кимване от букмейкъра потвърждаваше, че залогът е приет.

Ендрю промърмори нещо неразбрано под носа си и подвикна три-четири думи, които Хари не чу.

— Какво направи?

— Заложих сто долара, че представителят на отбора на Чийвър ще нокаутира съперника си преди края на втория рунд.

— Едва ли някой в цялата тази олелия те е чул.

Ендрю се засмя многозначително. Очевидно се чувстваше много комфортно в ролята на наставник.

— Не забеляза ли как букмейкърът повдигна едната си вежда? Нарича се способност за разпределение на вниманието. Отчасти е генетично заложено, отчасти се придобива. Да съумяваш да слушаш няколко неща едновременно, да се абстрахираш от околния шум и да отсяваш същественото в момента. Опитвал ли си, Хари? В много ситуации е много полезна способност.

Високоговорителите изпращаха и Тери обяви по микрофона състезателите: Робин Тууомба, по прякор Мърито, от отбора на Чийвър и Боби Пейн Лобито — местен боксьор, който нахлу на ринга, прескачайки въжетата с рев. Съблече си тениската и оголи косматия си мощен гръден кош и напращелите си мускули. Облечена в бяло жена заподскача до ринга, Боби ѝ изпрати въздушна целувка, преди секундантите да му нахлузят ръкавиците. Тууомба се промуши под въжетата и в залата се разнесе жужене. Беше чернокож, извънредно красив исполин.

— Защо Мъри? — попита Хари.

— Абориген от Куинсленд.

Агитката на Джони се оживи, когато откри, че със същия успех може да скандира „Боби“. Гонгът прозвуча и двамата боксьори пристъпиха един към друг. Белият беше по-едър и стърчеше почти с една глава над тъмнокожия си противник, но дори за неопитно око личеше, че му липсва пъргавината на Мърито.

Боби атакува и се прицели мощно в Тууомба, ала той успя да му се изплъзне. Публиката в залата простена, а жената в бяло изригна във въодушевени възгласи. Боби замахна няколко пъти във въздуха, но ударите му не улучиха. После Тууомба атакува и нанесе предпазливо, пробно кроше в лицето на Лобито. Боби отстъпи две крачки с вид, сякаш е изчерпил физическите си ресурси за тази вечер.

— Защо не зложих двеста! — ядосваше се Ендрю.

Тууомба обикаляше около Боби, атакува го още няколко пъти, като продължаваше да се движи със същата пъргавина, когато Боби посягаше да го удари с мечешките си лапи. Боби се задъхваше и ревеше от безсилие, защото Тууомба все не се оказваше там, където е бил преди миг. Публиката започна да подсвирква. Тууомба размаха

ръка сякаш за поздрав, но тя се заби в корема на Боби. Той се преви и остана сгънат надве в ъгъла на ринга. Тууомба отстъпи две крачки назад с притеснен вид.

— Довърши го, черно копеле! — изкрещя Ендрю.

Тууомба се извърна изненадан към него, усмихна се и махна с ръка над главата.

— Хич не ми се хили като кретен, а си свърши работата, дръвник такъв! Заложил съм пари на теб!

Тууомба се обърна с лице към ринга, за да сложи край на двубоя, но преди да нанесе решителния удар, гонгът възвести края на рунда. Двата боксьори се отдръпнаха в двата срещуположни ъгъла на ринга и конференсието грабна микрофона. Жената в бяло тутакси се добра до Боби и започна разпалено да обяснява нещо, а секундантите му тикнаха бутилка бира в ръката.

— Щом Робин не иска да контузи бледоликия, негова работа. Но некадърното чудовище трябва да ме уважи, задето съм заложил пари на него — ядосваше се Ендрю.

— Познаваш ли го?

— А не, бе! Познавам го, разбира се.

Гонгът отново прозвуча. Боби остана в ъгъла и зачака. Тууомба се приближи с решителни крачки. Боби вдигна високо ръце да предпази главата си. В това време Тууомба му нанесе несилен удар в тялото. Боби се свлече назад, Тууомба се обърна и погледна умолително Тери Конференсието — който изпълняваше и ролята на рефер — за да го призове да прекрати двубоя.

Ендрю нададе предупредителен вик, но късно.

Ударът на Боби просна с плясък Тууомба в средата на ринга. След като чернокожият боксьор се изправи, все още зашеметен, Боби го връхлетя с мощта на ураган. Правите му удари улучваха точно и главата на Тууомба отскачаше напред-назад като топка за пинг-понг. От едната му ноздра потече тънка струйка кръв.

— По дяволите! Мошеник!

— Мошеник? Какво имаш предвид?

— Нашият приятел Боби се преструва на аматьор — стар трик, за да подлъже състезателите на Чийвър да подценят противника и да свалят гарда. Този тип най-вероятно е местният шампион. Да му се не види, Робин, защо се хвана!

Вдигнал ръце пред лицето си, Тууомба отстъпваше, а Боби го преследваше настървено. Лявата му ръка нанасяше бързи прави удари, следвани от тежки десни крошета и ъперкъти. Запалянковците изпаднаха в екстаз. Жената в бяло, отново скочила на крака, крещеше пронизително само първата сричка от името му: „Боооооооооо“.

Тери клатеше глава, а междуременно агитката бързо скалъпи нов рефрен:

— Саааамо Боби, саааамо Боби!

— Дотук беше. Край — примирено промърмори Ендрю.

— Тууомба ще загуби?

— Луд ли си? — Ендрю му отправи възмутен поглед. — Тууомба ще го смели от бой. Надявах се поне днес да не се стига до кървища.

Хари впрегна цялото си внимание да забележи онова, което виждаше Ендрю. Тууомба се бе отпуснал назад на въжетата и посрещаше с почти отпусната стойка ожесточените удари на Боби по коремните си мускули. За миг Хари си помисли, че Тууомба ще заспи. Вярната привърженичка на Боби дърпаше въжетата над Мърито. Боби смени тактиката и започна да се цели в главата, но Тууомба избягваше ударите, като люлееше тялото си напред-назад в бавно, почти лениво движение. Приличаше на змия очиларка, на...

Кобра!

Боби се вцепени, ръката му увисна във въздуха. Главата се извърна наполовина наляво, а лицето му доби израз, все едно току-що се бе сетил за нещо забравено, очите се подбелиха, назъбникът изхвърча от устата му, кръвта пръсна в тънка струя от дупчица в носа му — там, където костта се строши. Тууомба изчака Боби да политне и чак тогава му нанесе следващ удар. В шатрата се възцари пълна тишина. Хари чу противното шляпване, когато юмрукът на Тууомба потъна за втори път в носа на Боби, а женският глас довърши остатъка от името му:

— ... бииииии!

От главата на Боби пръсна розов фонтан от пот и кръв и окъпа ъгъла на ринга.

Тери се спусна към нокаутирания състезател и обяви вече станалия очевиден край на мача. Тишината под шатрата бе нарушена само от чаткането на обувките на жената в бяло по дървените дъски,

докато тичаше към изхода. Отпред роклята ѝ бе опръскана с кръв, а самата жена имаше същото изненадано изражение като Боби.

Тууомба се опита да му помогне да се изправи, но секундантите го отблъснаха. Сред публиката се разнесоха нестройни ръкопляскания, ала бързо стихнаха. Когато обаче Тери се приближи до Тууомба и вдигна ръката му, избухнаха бурни дюдюкания.

— Май доста народ е зложил на местния шампион — поклати глава Ендрю. — Глупаци! Ела да си приберем печалбата и да влеем малко разум в главата на това малоумно мъри!

— Робин, уникален тъпак си! Направо заслужаваш да те затворят. И изобщо не се шегувам!

Робин Тууомба, Мърито, грейна в широка усмивка. Налагаше едното си око с леден компрес.

— По време на мача чух гласа ти, Тука. Да не си се запалил пак по хазарта? — тихо попита боксьорът.

Човек, свикнал думата му да се чува, веднага съобрази Хари. Гласът звучеше приятно и меко, изобщо не подсказваше, че мъж с такъв тембър току-що е потрошил носа на двойно по-едър противник.

Ендрю изсумтя.

— Хазарт? По мое време залагането за момчетата на Чийвър изобщо не влизаше в категорията хазарт. Но сега явно нещата не са толкова сигурни. Ако се оставяте подобни проклетници като този бял обесник да ви баламосват, къде ще му излезе краят?

Хари се прокашля.

— А, да. Робин, запознай се с Хари Хоули, мой приятел. Хари, пред теб е Робин Тууомба, най-свирепият побойник и убиец за удоволствие на Куинсленд.

Здрависаха се и Хари за пореден път изпита какво е да ти премажат ръката.

— Как си? — едва изрече той.

— Великолепно, приятелю. А ти? — попита на свой ред Тууомба и оголи редица бисернобели зъби.

— По-добре не съм бил — отвърна Хари и разтри пострадалата си десница.

Австралийските обичаи при запознанство съвсем скоро щяха да му стопят лагерите. Ендрю му беше обърнал внимание, че възпитанието изисква да пресиличиш благоденствието си; едно вяло „бивам“ можело дори да засегне събеседника.

Тууомба посочи Ендрю с палец.

— Като стана дума за побойници, Тука светна ли те, че някога се боксираше за тима на Джим Чийвър?

— Явно все още има неща, които не знам за... за Тука. Раздава го много потаен.

— Потаен? — засмя се Тууомба. — Просто говори завоалирано. Тука ти казва всичко, което трябва да знаеш, стига да слушаш внимателно. Но, разбира се, едва ли ти е споменал, че от отбора го помолиха да прекрати кариерата си, защото го смятаха за твърде опасен противник. Колко скули, носове и челюсти лежат на съвестта ти, Тука? Спрягаха го за най-перспективния млад боксьор на Нов Южен Уелс. Имаше обаче един недостатък. Никак не умееше да се владее. Липсваше му всякаква дисциплина. По време на един мач нокаутира рефера, защото избързал да прекрати двубоя. И то в полза на Тука! На това му викам аз свирепост. Отнеха му състезателните права за две години.

— За три и половина — поправи го Ендрю. Очевидно не възразяваше Тууомба да разказва за боксовата му кариера. — Реферът беше голям кретен, казвам ви. Едва-едва го бутнах, а той взе, че падна и си счупи ключицата.

Тууомба и Ендрю избухнаха в чистосърдечен смях и плеснаха длани.

— По времето, когато се състезавах, Робин още е имал жълто около устата. Разправя каквото е чул от мен — поясни Ендрю. — Робин участваше в група младежи в неравностойно положение, с които работех през свободното си време. Тренирахме бокс и за да ги науча колко важен е самоконтролът, им разправях наполовина измислени истории за моите състезания. Искан да се поучат от моя горчив опит. Робин обаче явно ме е разбрал погрешно, защото вместо да не повтаря светлия ми пример, взе, че започна да му подражава.

Тууомба стана сериозен.

— Обикновено сме добри момчета, Хари. Оставяме ги малко да си разиграят коня и чак тогава нанасяме няколко силни удара, та да

стоплят кой диктува играта, нали разбираш? В повечето случаи после се предават бързо. Този тип обаче умееше да се боксира професионално и друг на мое място можеше да пострада. Такива подлеци сами си го просят.

Вратата се отвори.

— Мамка му, Тууомба! Защо ти трябваше да чупиш носа на зетя на местния полицейски началник? Сякаш си нямаме достатъчно проблеми! — Тери Конферансието подчерта недоволството си, като се изхрачи върху пода.

— Чист рефлекс, шефе — отвърна Тууомба и погледна кафявата плюнка. — Няма да се повтори.

И смигна крадешком на Ендрю.

Станаха. Тууомба и Ендрю се прегърнаха и си размениха няколко прощални реплики на неразбираем за Хари език. Той побърза да потупа Тууомба по рамото, за да избегне повторното ръкостискане.

— На какъв език разговаряхте накрая? — попита Хари, след като се качиха в колата.

— На креолски — включва и английски думи, и думи от аборигенски произход. Множество аборигени в цялата страна говорят креолски. Как ти се стори мачът?

Хари показва умерен ентузиазъм.

— Беше интересно да видя как печелиш от залога, но досега можехме да сме стигнали до Нимбин.

— Ако днес бяхме отишли до Нимбин, нямаше да свариш да се прибереш в Сидни за тази вечер — възрази Ендрю. — Когато се уговаряш с такава жена, е недопустимо да ѝ вържеш тенекия. Все пак говорим за бъдещата ти съпруга и майка на малки Хоулчета, Хари.

Двамата се поусмихнаха, докато подминаваха дървета и ниски къщи, а слънцето залязваше над източното полукълбо.

Пристигнаха в Сидни по мрак, но телевизионната кула светеше в центъра като гигантска електрическа крушка и служеше за пътепоказател. Ендрю спря до „Съркюлър Кий“, недалече от Операта.

Под лъча на фаровете попадна прилеп и светкавично отлетя. Ендрю запали пура и даде знак на Хари да постои още малко в колата.

— Според аборигенските вярвания прилепът е символ на смъртта. Знаеше ли?

Хари поклати отрицателно глава.

— Представи си място, където хората са били изолирани в продължение на четирийсет хиляди години. С други думи, не са усетили повей на нито една световна религия — нито на юдаизма, нито на християнството, нито на исляма — защото от най-близкия континент ги дели цял океан. Въпреки изолацията тези хора имат свой мит за сътворението. Първият човек се казвал Бер-рок-борн. Създал го е Баяме, неръкотворният, който поставил началото на цялото мироздание и който обичал и бдял над своите творения. С други думи, този Баяме бил много свестен тип, известен и с прозвището Великия бащин дух. След като Баяме осигурил на Бер-рок-борн и неговата жена сносно място за живеене, той поставил печата си върху дървото *яран*, където живеел рояк пчели. „Търсете си препитание из цялата земя, с която съм ви сподобил, ала това дърво е само мое — предупредил той двете си чеда. — Опитате ли се да се храните от него, множество бедности споходят вас и вашето потомство.“ Нещо от този род. Така или иначе, един ден Бер-рок-борн излязъл да събира дърва, а жена му се приближила до дървото *яран*. Видяла свещеното дърво да се издига могъщо над нея, поизплашила се, ала около ствола му имало много съчки и тя не се поддала на първоначалния си вътрешен повик — да избяга час по-скоро. Пък и Баяме не бил споменал нищо за съчки. Докато ги събирала, чула жужене над главата си, вдигнала очи, видяла рояк пчели и как по ствола на дървото се стича мед. Била вкусвала мед само веднъж през живота си, а ето че открила изобилна храна, която да стигне за дълго време. Слънцето проблясвало в лъскавите сладки капки и накрая жената на Бер-рок-борн не устояла на изкушението и се покатерила на дървото. В същия миг я лъхнал смразяващ полъх, над нея надвиснала злокобна сянка с огромни черни криле. Това бил прилепът *Нарахдарн*, поставен от Баяме на стража около свещеното дърво. Жената паднала на земята и тичешком се върнала в пещерата, където живеела с мъжа си. Но било късно: тя била пуснала в света смъртта, олицетворявана от прилепа, и проклятието му щяло да тегне над всички потомци на Бер-рок-борн. Дървото *яран* оплакало горчиво

трагичната случка. Сълзите рукнали по ствола и се втвърдили. Затова днес по кората на дървото яран, по-известно като австралийска акация, се стича червен клей.

Ендрю дръпна доволно от пурата.

— Да ти напомня за Адам и Ева?

Хари кимна и потвърди, че двете космогонии доста си приличат.

— Навярно хората, без значение къде живеят по земното кълбо, споделят до голяма степен еднакви виждания и въображаеми представи. Сигурно в човечеството изконно са заложени сходни вярвания, един вид въпреки различията помежду ни в харддиска ни е закодирано рано или късно да стигаме до едни и същи отговори.

— Дано да е така — Ендрю примижа зад дима. — Дано.

Към края на втората кока-кола на Хари, някъде около девет и десет, Биргита най-сетне се появи. Беше облечена в семпла бяла памучна рокля, а червената ѝ грива бе събрана във внушителна конска опашка.

— Започнах да се питам дали изобщо ще дойдеш — призна Хари.

Подхвърли го шеговито, но наистина го спохождаха такива опасения — още от мига, когато се уговориха за вечеря.

— Сериозно? — закачливо го погледна тя.

Хари предчувстваше, че му предстои страхотна вечер.

Поръчаха свинско със зелено кърри, пиле с кашу, приготвено в уок, австралийско шардоне и минерална вода „Перие“.

— Да си призная, изобщо не очаквах да се натъкна на шведи на тези географски ширини.

— Защо? В Австралия живеят около деветдесет хиляди мои сънародници.

— Така ли?

— Повечето са емигрирали преди Втората световна война, но някои са напуснали Швеция през осемдесетте заради покачващата се безработица.

— А аз си мислех, че вие, шведите, започвате да тъгувате по традиционните ви кюфтенца още щом слезете от ферибота на датския бряг.

— Да не ни бъркаш с вас, норвежците? Вие сте направо безнадежден случай! Всички твои сънародници, с които се запознах тук, се разболяваха от носталгия само няколко дни след пристигането си и има-няма два месеца по-късно поемаха към родината. Не могат да дишат без пъстрите си вълнени жилетки!

— Явно Ингер е била изключение.

Биргита се умълча.

— Да.

— Знаеш ли защо беше решила да остане в Австралия?

— Вероятно по същата причина, по която са останали и повечето от нас. Идваш на почивка, влюбваш се в страната, в климата, в безгрижния живот или в някой мъж. Подаваш молба да ти удължат разрешителното за пребиваване. Скандинавките си намирате работа в баровете много лесно. И докато се усетиш, вече си свикнал с новия си дом и си се устроил прилично.

— И при теб ли така стана?

— Горедолу.

Известно време се храниха мълчаливо. Свинското с къри беше гъсто, пикантно и вкусно.

— Какво знаеш за последното гадже на Ингер?

— Както казах, една вечер се отби в бара. Запознала се с него в Куинсленд. Май беше на остров Фрейзър. Мислех, че хипитата от неговата порода отдавна са изчезнали, но тук, в Австралия, популацията им процъфтява. Дългокоси, с плитки, обличат се в широки, пъстри одежди, носят сандали. Сякаш идват право от плажа на Удсток.

— Удсток се намира във вътрешността на страната. По-скоро Ню Йорк.

— В Удсток нямаше ли някакво езеро, където хипитата се къпели^[5]? Или се лъжа?

Хари я погледна отблизо. Тя седеше приведена, съсредоточена върху храната. Луничките на носа ѝ образуваха гъста мрежа. Стори му се прелестна.

— Твърде млада си да знаеш такива неща.

— А ти какво — да не си престарял? — засмя се тя.

— Аз ли? Ами понякога се чувствам стар. Моята професия неминуемо състарява. Но надявам се още да не съм чак толкова

обезверен и изхабен, че от време на време да не се почувствам жив.

— Ооо, горкичкият...

Хари се подсмихна.

— Мисли каквото си искаш, но да знаеш: не се опитвам да събудя майчинските ти чувства, макар идеята да ми допада. Просто ти казвам самата истина.

Сервитърът мина наблизко и Хари използва случая да поръча още една бутилка минерална вода.

— Всеки път, когато се заемеш с разплитането на убийство, то ти нанася травми. Освен това обикновено зад такива престъпления се крият повече низки страсти и преживени злочестини, отколкото тънки мотиви, както е, да речем, в романите на Агата Кристи. В зората на кариерата си се възприемах като рицар на справедливостта, но понякога се чувствам по-скоро боклукчия. Убийците по принцип са презрени типове и рядко е трудно да посочиш поне десет причини за падението им. И в крайна сметка у следователя надделява усещането за провал, задето не съсипват само своя живот, а завличат и още хора в пропастта. Сигурно и това звучи малко сантиментално...

— Извинявай. Не съм искала да бъда цинична. Разбирам какво имаш предвид.

Слаб полъх от улицата раздвижи пламъка на свещта помежду им.

Биргита разказа как преди четири години заедно с гаджето ѝ си стегнали багажа в туристически раници и поели на околосветска обиколка. От Сидни се придвижили до Кеърнс с автобус и на автостоп, нощували в палатка и в евтини мотели, работели като хотелски администратори и готвачи в същите тези мотели, гмуркали се в Големия бариерен риф и плували рамо до рамо с костенурки и акули чук. Медитирали до скалния монолит Ейърс Рок, с лишения спестили пари за влака между Аделаида и Алис Спрингс, присъствали на концерт в „Краудид Хаус“ в Мелбърн и скъсали в мотел в Сидни.

— Странно как нещо, което е вървяло толкова добре, се оказва толкова... порочно.

— Порочно?

Биргита се поколеба. Навярно смяташе, че е разказала достатъчно за себе си на този напорист норвежец.

— Не знам как да го обясня. Пътем изгубихме нещо, нещо, което бяхме имали, но го бяхме приели за даденост. Престанахме да се

забелязваме, престанахме и да се докосваме. Превърнахме се в спътници — удобни един за друг, защото е по-евтино да наемаш двойна стая и е по-безопасно да имаш другар, когато нощуваш в палатка. Той се запозна с дъщерята на немски богаташ в Нуса, аз продължих, за да му дам време да прекрати авантюрата си на спокойствие. Изобщо не ми пукаше за него. Когато той пристигна в Сидни, му казах, че съм се влюбила в американски сърфист. Не знам дали ми повярва, навярно се е досетил, че си измислям повод, удобен и за двама ни да прекратим връзката. Опитахме се да се скараме в мотелската стая в Сидни, но не успяхме дори да си устроим скандал. Помолих го да тръгне пръв за Швеция, а аз да го последвам малко по-късно.

— Е, вече е натрупал сериозна преднина.

— Връзката ни продължи шест години. Вярваш ли ми, че почти съм забравила как изглежда?

— Да.

— Не допусках подобен развой на нещата — въздъхна Биргита. — Бях убедена, че ще се оженим, ще си родим деца и ще живеем в малко предградие на Малмьо в къща с градина и шведски ежедневници, а сега... сега дори не си спомням как звучи гласът му, какво беше усещането да се любя с него, какво... — тя погледна Хари. — И как учтиво ме молеше да млъкна, когато след няколко чаши вино ми се развързваше езикът.

Хари се усмихна до уши. Биргита изобщо не изкоментира, че той не пие от бутилката с шардоне.

— Аз пък не съм никак учтив, а само заинтересуван.

— В такъв случай ще трябва да ми разкажеш нещо повече за себе си от това, че си полицаи.

Биргита се наведе напред. Хари се стараеше да не гледа в деколтето ѝ. От нея се носеше ефирно ухание и той жадно го вдиша. Не биваше да се подлъгва. За Карл Лагерфелд и Кристиан Диор работеха все хитри познавачи на мъжките афродизиаци. Знаеха как да завъртят ума на всеки беззащитен клетник.

Биргита ухаеше просто превъзходно.

— Имам по-голяма сестра, майка ми почина преди няколко години, живея в апартамент в „Тъойен“, защото не мога да се отърва от

него, не съм се обвързвал за дълго и само една от връзките ми остави траен отпечатък.

— Сериозно? В момента нямаш ли си приятелка?

— Нямам. Поддържам неангажиращи и безсмислени отношения с няколко жени. Те ме търсят по-често, отколкото аз тях.

Биргита се намръщи.

— Нещо лошо ли казах?

— Не одобрявам особено такъв тип мъже. Или жени. Падам си малко старомодна.

— Въпросните връзки отдавна са в миналото — увери я Хари и вдигна чашата с вода.

— Не ми харесват и угодническите отговори, които ми поднасяш

— Биргита вдигна чашата си за наздраве.

— Какви качества включва твоят идеал за мъж?

Тя подпря брадичка на ръката си и се загледа замислено в празното пространство.

— Не знам. По-скоро съм наясно какви качества не искам да притежава, отколкото обратното.

— И кое те отблъсква? Освен угодническите отговори.

— Мъже, които се опитват да ме свалят.

— Често ли ставаш обект на свалки?

— Нека ти дам един съвет, Казанова — усмихна се тя. — Ако искаш да омаеш една жена, трябва да ѝ вдъхнеш усещането, че е уникална; че заслужава специално отношение, каквото не проявяваш към никоя друга. Мъже, които се опитват да забиват гаджета по баровете, изобщо не са разбрали това основно правило. Но за бохем като теб да се раздаваш за някакви барманки вероятно е равносилно, да хвърляш бисери на свинете.

Хари се засмя.

— Под „няколко“ имам предвид две. Казах го неопределено, защото звучи някак по-донжуановски, все едно са три или повече. При последната ни среща едната се канеше да се връща при бившия си. Благодарил ми, задето съм ѝ предоставил толкова неусложнена и... безсмислена връзка. С другата възнамерявах да се обвържа трайно, но не се получи и тя твърди, че щом аз съм се отдръпнал, съм длъжен да ѝ осигурявам поне минимален сексуален живот, докато някой от нас не си намери друг партньор. Чакай малко — защо изпаднах в позицията

да се оправдавам? Аз съм си нормален мъж и не вредя на никого. Да не намекваш, че се опитвам да омайвам някого?

— О, да. Мен. Не смей да отричаш!

Хари дори не понечи.

— На вашите заповеди, госпожице. И дотук как се справям?

Тя отпи голяма глътка вино, докато обмисляше отговора си.

— Добре, доколкото мога да преценя. Сносно. Всъщност съвсем прилично.

— Звучи като оценка четири минус.

— Там някъде.

Около пристанището цареше мрак, не се мяркаше жива душа и духаше свеж бриз. На стълбите към светещата опера извънредно пълна новоизлюпена брачна двойка позираше пред сватбен фотограф. Той им диктуваше как да застанат, а младоженците не криеха недоволството си от необходимостта да движат изобилните си телеса. Накрая постигнаха консенсус и нощната фотосесия пред емблемата на Сидни завърши с усмивки, смях, а навярно и някоя сълза от умиление.

— Сигурно това имат предвид, когато казват, че някой ще се пръсне от щастие — промърмори Хари. — Този израз има ли го и на шведски?

— Да, и на шведски се случва сърцето ти да се издуе до пръсване от щастие — Биргита изхлузи ластика от косата си и застана до парапета пред операта. — Случва се — повтори тя като че ли на себе си, обърна луничавия си нос към океана и вятърът разпиля косата ѝ назад.

Приличаше на медуза „лъвска грива“. Хари не бе допуснал, че една медуза може да бъде толкова красива.

[1] „Да направим някоя добрина!“ — цитат от култовия филм „Недосегаемите“ на режисьора Брайън де Палма с участието на Робърт де Ниро, Кевин Костнър и Шон Конъри. — Б.пр. ↑

[2] Да отидем да хапнем за обяд. — Б.пр. ↑

[3] Redneck — букв. „череноврат“ — светлокож, отруден селянин, работяга, често носител на провинциалното, консервативното мислене. — Б.пр. ↑

[4] Оскар — груб, некултурен австралиец, най-обикновен човек от село. — Б.пр. ↑

[5] Объркването на Биргита се дължи на факта, че легендарният фестивал „Удсток“ всъщност се провежда не в едноименното селище, а в градчето Бетъл в щата Ню Йорк. Колкото до езерото, става дума за Уайт Лейк — това име носят и селце, и езеро близо до фестивалната площ. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ГРАД НА ИМЕ НИМБИН И КОРЕ ВИЛОК

Самолетът кацна в Бризбейн. Часовникът на Хари показваше единайсет, но стюардесата обяви по интеркома, че е десет.

— В Куинсленд не преминаваме към лятно часово време — обясни Ендрю. — Тук се разрази ожесточен политически дебат, накрая проведеха референдум и хората от провинцията гласуваха против.

— Явно сме пристигнали в земите на така наречените rednecks.

— Може да се каже, приятел. Допреди няколко години в щата не допускаха дългокоси мъже. Имаше законова забрана.

— Шегуваш се, нали?

— Куинсленд е по-различен щат. Очаквам в скоро време да забранят и достъпа на мъже с обръснати глави.

Хари поглади доволно късоподстриганата си руса коса.

— Нещо друго, което би трябвало да знам за местните порядки?

— Да. Ако носиш марихуана в джобовете си, остави я в самолета. В Куинсленд действа законодателство, много по-строго към употребата на наркотици, отколкото в другите щати. Неслучайно фестивалът на Водолея се провежда именно в Нимбин. Градът се намира точно на границата с Нов Южен Уелс.

Откриха офиса на фирмата за коли под наем, където бяха подали заявка за автомобил.

— Затова пък в Куинсленд има места като остров Фрейзър, където Ингер Холтер се е запознала с Еванс Уайт. Островът представлява просто огромна пясъчна дюна, но във вътрешността му изобилства от дъждовни гори и езера с най-чистата вода на планетата и пясък, толкова бял, че бреговете сякаш се изсечени от мрамор. Нарича се силиконов пясък, защото съдържа много повече силикон отколкото обикновения пясък. Най-вероятно е съвсем безопасно да го излееш в кутията на компютъра си.

— Земята на изобилието, а? — обади се мъжът зад плота и им подаде ключ.

— Форд „Ескорт“? — Ендрю сбърчи нос, но подписа. — Тези коли още ли ги карат?

— На промоционална тарифа, господине.

— Не се и съмнявам.

Слънцето напичаше магистралата „Пасифик“ и силуетът на Бризбейн от стъкло и камък блестеше като кристалите на полилей.

— Красота — отбеляза Хари. — Уреден, приветлив град. Сякаш някой е проектирал целия облик и после всичко е издигнато едновременно.

— Не си далече от истината. В много отношения Бризбейн е съвсем млад град. До неотдавна е бил голямо село с хиляда-хиляда и двеста жители. Ако се загледаш по-внимателно, ще установиш, че повечето хора тук все още са малко кривокраки. Но градът прилича на прясно ремонтирана кухня: лъскав, с прави линии, удобен. А наоколо преживят стотици крави.

— Страхотно сравнение, Ендрю.

— Не ме занасяй, партньоре.

От магистралата на изток поеха през зелен, релефен терен, покрит ту с гори, ту с обработваеми площи.

— Добре дошъл в австралийската провинция.

Подминаха стадо пасящи крави, които ги изгледаха тъпо. Хари се засмя.

— Какво има?

— Чел ли си комиксите на Ларсън? В един от тях кравите стоят на два крака, бистрят положението и пушат. Едната подвиква „Внимавайте, кола!“.

Настъпи мълчание.

— Кой е Ларсън?

— Няма значение.

Минаваха покрай ниски дървени къщи с веранди отпред, комарници пред вратите и паркирани в двора пикапи; покрай работни коне с широки задници и меланхолични очи, покрай пчелни кошери и прасета, които се въргаляха доволно в кални локви. Пътят постепенно се стесни. По обяд заредиха гориво в някакво градче — според

табелата Уки, две години подред избирано за първенец по чистота в Австралия. Липсваше уточнение кой е настоящият шампион.

— Майчице мила! — възкликна Хари при навлизането им в Нимбин.

Из центъра с радиус от стотина метра и изрисуван във всички цветове на дъгата, се скитаха образи, сякаш извадени от филмите на американския комедиен дует Чич и Чонг, които съставляваха съществена част от видеоколекцията на Хари.

— Все едно се пренесох в седемдесетте! — не спираше да се удивлява той. — Погледни! Ей там се натискат Питър Фонда и Джанис Джоуплин!

Бавно поеха по улицата, сподиряни от сомнамбулски погледи.

— Невероятно! Не съм допускар, че още има такива места. Направо да паднеш от смях.

— Защо? — попита Ендрю.

— Не ти ли се струва комично?

— Е, чак комично — изсумтя Ендрю. — Разбирам, днес някогашните мечти изглеждат смехотворни. Днешните подрастващи смятат хипи поколението за пасмина тревомани, които дрънчат на акустични китари, четат собствените си стихотворения и се чукат на поразия. Организаторите на фестивала „Удсток“ дават интервюта с вратовръзки и се произнасят снизходително за идеите от онова време, които днес явно им се струват ужасно наивни. Но според мен светът щеше да изгуби много без ценностите на хипи поколението. Те промениха изцяло човечеството. Лозунги в подкрепа на мира и любовта вероятно днес са клишета, ала по наше време вярвахме в тях. С цялата си душа.

— Не си ли бил твърде стар за хипи, Ендрю?

— Стар бях. Бях опитно, хитро хипи — ухили се събеседникът му. — Не една девойка получи първото си посвещение в тайнствата на любовното изкуство при чичо Ендрю.

Хари го тупна по рамото.

— Нали допреди малко проповядваше идеализъм, мръсник такъв!

— Че какво е това, ако не идеализъм? — възнегодува Ендрю. — Как да оставя някой непохватен пъпчив пубер да травмира тези крехки цветни пъпки!

— Това ли е бил най-същественният принос на седемдесетте към морала на днешното общество?

— Не — поклати глава Ендрю. — Носеше се във въздуха. Свободата, вярата в човека, желанието да съградим нещо ново. Колкото и да отрича Бил Клинтън, че е пушил марихуана, със сигурност е вдишвал същия въздух, същия дух на тогавашното време като всички нас. Това при всички случаи се отразява на личностното ти развитие. За да не попадне в кръвта ти, трябваше да затаиш дъх за поне пет години! Смей се, колкото си искаш, Хари Хоули. След двайсет години, когато хората престанат да обвързват хипитата само с дънки чарлстон и бездарни текстове на песни, посланията от онова време ще изгреят в съвсем различна светлина. Помни ми думата!

Хари се засмя.

— Не го приемай лично, Ендрю, но аз съм представител на следващото поколение. Както вие сте се подигравали на тесните ризи и напомадените перчеми от петдесетте, така и ние се присмивахме на вашите махатми и цветя в косите. Днешната младеж пък гледа с насмешка на такива като мен. Такъв е животът. Но като гледам, тук седемдесетте са останали непокътнати?

Ендрю разпери ръце:

— В Австралия има благоприятна почва за виреенето на такива идеи. Хипи вълната никога не е умирала окончателно, тя просто преля в течението Ню Ейдж. Във всяка книжарничка ще намериш поне една секция с литература за алтернативния начин на живот, за холистичната медицина, за контакта с вътрешното аз, за вегетарианството, за освобождаването от материализма и живота в хармония със себе си и околната среда. Разбира се, не всички последователи на тази вълна пафкат трева.

— Това тук няма нищо общо с Ню Ейдж, Ендрю. Тези са си добрите стари напушени хипита — ни повече, ни по-малко.

Ендрю надникна през прозореца на колата и се засмя. Седнал на пейка, мъж с дълга посивяла коса и туника им показваше знака на победата. „Музей на марихуаната“ — пишеше на табела с рисунка на стар жълт хипарски микробус „Фолксваген“. Отдолу имаше уточнение

с по-дребен шрифт: „Вход: един долар. Ако нямаш пари за билет, пак си добре дошъл.“

— Това е музеят на дрогата в Нимбин — обясни Ендрю. — По-голямата част от експонатите са пълна порнография, но доколкото си спомням, има няколко интересни оригинални снимки от пътуванията до Мексико на Кен Киси, Джак Керуак и другите пионери от времето на експериментите с психотропни вещества.

— Когато ЛСД не е бил опасен?

— А сексът — само здравословен. Славни времена, Хари. Ех, да можеше да ги преживееш!

Паркираха по-нагоре по главната улица и се върнаха. Хари си свали очилата „Рей Бан“, за да си придаде вид на редови гражданин. Денят явно протичаше много вяло, защото търговците веднага ги нападнаха. Двамата се запровираха между продавачите, които подвикваха: „Супер тревица!... Най-добрата трева в Австралия, човече!... Трева от Папуа Нова Гвинея, ще ти отнесе главата!“

— От Папуа Нова Гвинея! — изсумтя презрително Ендрю. — Дори тук, в Меката на марихуаната, хората живеят в заблудата, че колкото по-отдалече пристига стоката, толкова по-качествена е. Мен ако питаш, заложи на австралийското производство.

Бременно, но много мършаво момиче седеше на стол пред музея и им махаше. Можеше да е и на дваисет, и на четирийсет, беше облечена в широки, ярки одежди, разкопчани отпред. Кожата на щръкналия ѝ напред корем беше опъната като на барабан. На Хари му се стори някак позната. Съдейки по големината на зениците ѝ, в днешното ѝ обедно меню бяха присъствали по-еуфоризиращи вещества от марихуана.

— Нещо друго ли търсите? — попита тя.

Беше забелязала, че двамата мъже не показват интерес към тревата.

— Не...

Тя се наведе напред.

— Киселина? ЛСД, нали? — припряно избъбри тя.

— Не, не търсим ЛСД. Идваме с други намерения, ясно?

Тя продължи да ги гледа от мястото си. Ендрю подкани Хари да продължат, ала момичето скочи от стола, без изобщо да се затруднява от обемиестия си корем, и хвана Ендрю за лакътя.

— Добре, но тук няма как да го уредим. Чакайте ме след десет минути в кръчмата отсреща.

Ендрю кимна, а тя се обърна и тръгна надолу по улицата. По петите ѝ подтичваше някакво пале.

— Знам какво си мислиш, Хари — Ендрю запали пура. — Не е красиво да лъжем Малката самарянка, че ще купуваме хероин, защото полицейският участък се намира само на стотина метра по-нагоре и там ще ни дадат сведенията, нужни, за да открием Еванс Уайт. Но нещо ми подсказва, че по моя начин ще стане по-бързо. Да пийнем по бира, пък ще видим какво ще се получи.

Половин час по-късно Малката самарянка влезе в почти безлюдната кръчма заедно с мъж, на вид по-окаян и от нея. Приличаше на Клаус Кински в ролята на граф Дракула: блед, облечен в черно, жив скелет със сини кръгове под очите.

— Я гледай ти — прошепна Ендрю. — Никой не може да обвини този тип, че не тества стоката, която предлага.

Малката самарянка и клонингът на Кински се насочиха към тях с бързи крачки. Последният очевидно нямаше желание да прекарва на дневна светлина и секунда повече от крайно необходимото и прескочи учтивата увертюра:

— Колко ще искате?

Ендрю седеше демонстративно с гръб.

— Предпочитам да сведем свидетелите до минимум, преди да заговорим конкретно — заяви той, без да се обръща.

Кински отметна глава и Малката самарянка се оттегли с кисела физиономия. Вероятно работеше на процент, а доверието между нея и Кински беше като между повечето наркомани: несъществуващо.

— Не нося нищо в себе си. Ако се окажете куки, ще ви кльцна топките. Първо да видя кинтите, после ще ви заведа при стоката.

Говореше припряно, нервно, а погледът му шареше трескаво из помещението.

— Далече ли е? — поинтересува се Ендрю.

— Разходката дотам е кратка, но после ви очаква дълго пътешествие — за миг оголи зъбите си в жалко подобие на усмивка.

— А сега внимавай, приятелю. Сядай и да не си гъкнал — Ендрю му показва полицейската си значка.

Кински се вцепени. Хари стана и се потупа многозначително по колана на гърба. Ситуацията не предполагаше пласьорът да се усъмни в истинността на заявката му.

— Какви са тези аматьорски номера? Нали ви казах: не нося нищо — Кински се тръшна ядосано върху стола пред Ендрю.

— Познаваш, допускам, местния шериф и неговите подчинени? Те теб — също. Знаят ли обаче, че си започнал да продаваш стаф?

Мършавият тип сви рамене.

— Кой е казал, че продавам стаф? Мислех, че искате трева...

— Разбира се. Никой не е споменал дрога и така ще си остане, стига да ни дадеш някои сведения.

— Бъзикате се, нали? И защо ще рискувам да ми резнат главата и да снасям на две ченгета от друг град, които дори нямат нищо срещу мен...

— Да снасяш? Срещнали сме се в кръчмата, не сме се споразумели за цената на стоката и — който откъдето е. Имаш дори свидетел, че сме обсъждали сделка. Ако направиш каквото искаме от теб, повече няма да ни видиш нито ти, нито който и да било друг от града.

Ендрю запали пура и присви тесните си очи срещу клетия наркоман отсреща, духна дим в лицето му и продължи:

— Ако не ни кажеш каквото ни интересува, на излизане оттук може да си окачим значките на гърдите и в близко бъдеще полицията да предприеме арести, които определено няма да увеличат престижа ти на пазара. Не знам дали наистина въпросният метод с топките се прилага тук; все пак тревоманите са миролюбиви хора. Но поназнайват това-онова и никак няма да се изненадам, ако някоя вечер шерифът най-случайно се натъкне на склада ти. Тревоманите не харесват конкуренти, пласиращи по-твърда дрога, особено ако тези конкуренти снасят на полицията. А предполагам, че си наясно колко години затвор предвижда законът за търговия с хероин в големи количества?

Ендрю издуха нов облак синкав дим в лицето на Кински. Не всеки ден на човек му се удава случай да постави негодник като

Кински на мястото му, помисли си Хари.

— И така — подзе Ендрю, след като не получи отговор. — Еванс Уайт. Къде е, що за птица е и как да го намерим. Слушам!

Кински се заозърта. Голямата му глава с хлътнали бузи се завъртя върху хилавия врат — същински лешояд до мърша, който се оглежда боязливо дали лъвовете няма да се върнат.

— Само това ли? — попита той. — И толкова?

— Толкова — потвърди Ендрю.

— И как да съм сигурен, че няма да се върнете и да ме изнудвате за още информация?

— Не можеш да си сигурен.

Кински кимна, все едно не бе и очаквал друг отговор.

— Добре. Еванс е още дребна риба, но доколкото чувам, е започнал да се издига. Работеше за мадам Русо, тукашната кралица на тревата, в момента обаче стартира собствен бизнес. Трева, ЛСД, вероятно и морфин. Тревата е същата като на останалите пласьори в Нимбин — местно производство. Но Еванс явно има връзки в Сидни и продава там трева срещу евтин и качествен ЛСД. В момента ЛСД е върхът на сладоледа.

— Не бонбонките и жълтото? — поинтересува се Хари.

— И защо да са те? — кисело попита Кински.

— Е, аз съдя по наркотърговията в моята родина. И все пак... след като хаус-вълната заля Европа, се счита, че повече от половината от всички младежи над шестнайсет години са опитвали екстази. А след „Трейнспотинг“ жълтото нашумя като дрога номер...

— Хаус? „Трейнспотинг“? — недоумяващо го изглежда мъжът.

Хари и преди бе забелязвал, че явленията от съвременния свят често убягват на наркоманите.

— Къде да намерим Еванс Уайт? — върна се на въпроса си Ендрю.

— Повечето време прекарва в Сидни, но преди два дни го мярнах из Нимбин. Има дете от една мацка в Бризбейн, която се подвизаваше по нашите земи. Не знам в момента накъде я е отвял вятърът, но хлапето живее в имението на Еванс в Нимбин.

Даде им кратки указания как да стигнат дотам.

— Що за птица е Уайт? — поиска да разбере Ендрю.

— Ами, как да ви кажа... — Кински се почеса по въображаемата си брада. — Чаровно копеле, нали така им викат?

Ендрю и Хари нямаха представа дали изразът се употребява широко, но кимнаха в знак, че разбират какво има предвид.

— В бизнеса е много коректен, но не ми се ще да съм на мястото на гаджетата му, нали се сещате.

Те поклатиха отрицателно глава.

— Еванс е голям хубавец и му се носи славата на сваляч от класа. Женките ще се избият за него и често се случва някоя да се появи с посинено око.

— Хм... А случайно да познаваш руса норвежка на име Ингер Холтер? Миналата седмица са я убили в Уотсънс Бей в Сидни.

— Холтер? За пръв път чувам подобно име.

Освен че не гледаше филми, Кински явно не четеше и вестници.

Ендрю изгаси пурата си и двамата с Хари станаха.

— Мога ли да разчитам, че ще си траете? — попита скептично дилърът.

— Разбира се — отвърна Ендрю и се отправи към изхода.

Полицейският участък се намираше на главната улица, на стотина метра от Музея, и приличаше на обикновена жилищна сграда. Единствено табела върху затревената площ отпред указваше, че тук се помещава седалището на местните органи на реда. Вътре шерифът и неговият помощник седяха зад бюра в голямо помещение, обзаведено с диван, масичка, телевизор, внушителен брой саксийни цветя и библиотека, върху която се издигаше грамадна кафемашина. Пепитените завеси придаваха на обстановката норвежки привкус.

— *Good day* — поздрави Ендрю.

Хари си спомни, че през осемдесетте норвежкият министър-председател Коре Вилкок използва същата приветствена реплика в обръщение към американските телевизионни зрители. На следващия ден възмутени норвежки вестници обвиниха началника на кабинета, че с калпавия си английски е направил Норвегия за посмешище в чужбина.^[1]

— Добър да е — отвърна шерифът и неговият помощник в опровержение на хулителните писания в норвежката преса.

— Аз съм Кенсингтън, а това е Хоули. Предполагам, от Сидни са ви предупредили по какъв повод идваме при вас?

— И да, и не — отговори онзи от двамата, който явно беше шерифът — синеок, мургав мъж към четирийсетте с доброжелателен вид и крепко ръкостискане.

Хари го оприличи на бащата от австралийските приключенски сериали „Скипи“ и „Флипър“ — един от онези облечени в цвят каки, стабилни и порядъчни австралийски обикновени герои, които не се огъват пред какво да е.

— От Сидни получихме противоречиви инструкции. Доколкото разбрахме, издирвате някакъв тип, но не искате да го закопчаваме. — Шерифът стана и си повдигна панталона. — Вие какво? Страхувате се, че ще се издъним ли? Не вярвате ли в професионалните ни качества?

— Не се засягай, шефе. Знаем колко работа ви създава картографирането на мрежите за пласиране на марихуана, затова решихме да посетим въпросното лице, без да ви ангажираме. Намерихме адреса му и само ще се отбием да му зададем няколко въпроса.

Ендрю издаде напред долната си устна, за да покаже, че става дума за дребна работа.

Шерифът изсумтя недоволно.

— Сидни, Канбера — един дол дренки. Издават разпореждания и командироваат хора, а ние тук все последни разбираме какво се случва. А кой го отнася, ако нещо се обърка?

— Амин — промърмори помощникът му от бюрото си.

— Не е за разправяне — кимна солидарно Ендрю. — Всеки ден изпитваме същото на гърба си. Накъдето и да се обърнеш, все шефове, дето кракът им не е стъпвал на улицата. Дотам я докарахме. Ние, тружениците на терен, хем знаем как стоят нещата, хем изпълняваме заповеди на канцеларски плъхове с посредствен успех от юридическото си следване, които искат само да натрупат престиж и да израснат, а нас — кучета ни яли.

Хари побърза да кимне солидарно и да въздъхне тежко.

Шерифът ги гледаше изпитателно, но Ендрю запази непроницаемо изражение. Домакинът им явно реши да последва юридическия принцип, че в случай на съмнение съдът решава в полза на обвиняемия, и покани гостите си на кафе.

— Ама че кафемашина си имате — подхвърли Хари и посочи гигантската кутия в ъгъла.

Право в десетката.

— За една минута прави литър кафе — изфука се шерифът и накратко въведе посетителите си в техническите тънкости.

След две чаши кафе стигнаха до единодушния извод, че „Норт Сидни Беърс“ в ръгби лигата е снобарски клуб, а норвежкият скиор, гадже на австралийската плувкиня Саманта Райли, ще да е точен пич.

— Видяхте ли демонстрантските плакати из града? — попита помощникът. — Призовават хората утре да се съберат на площадката за кацане и да преобърнат хеликоптера ни. Според тях фотографирането на частна собственост противоречало на конституцията. Вчера петима се закопчаха с вериги и успяхме да излетим чак в късния следобед.

Шерифът и помощникът му се засмяха. Явно инцидентът не бе помрачил доброто им настроение.

След още една чаша кафе Ендрю и Хари станаха с обяснението, че е време да си поговорят с въпросния Еванс Уайт, благодариха за почерпката и се ръкуваха за сбогом.

— Впрочем — спря на вратата Ендрю. — Подочух отнякъде, че в Нимбин продавали хероин. Мършав, мургав тип. Прилича на вампир, обявил гладна стачка.

— Хероин ли? — сепна се шерифът.

— Сигурно става дума за Мондейл — обади се помощникът.

— Проклетият пропаднал шибаняк! — извика шерифът.

Ендрю докосна въображаемата си шапка за довиждане.

— Предположих, че ще ви заинтересува.

— Как ти се стори вечерята с шведската ни свидетелка? — полюбопитства Ендрю, докато пътуваха към резиденцията на Уайт.

— Вкусна. Силно пикантна, но вкусна — отвърна уклончиво Хари.

— Я не ми се прави на две и половина. За какво си говорихте?

— За какво ли не. За Норвегия и Швеция.

— И кой обра точките?

— Швеция.

— И какво толкова имат шведите, което го няма у вас?

— Най-вече именити кинорежисьори: Бу Видерберг, Ингмар Бергман...

— Абе зарежи ги кинорежисьорите! — изсумтя презрително Ендрю. — Такива има навсякъде. Виж, Едвард Григ е единствен по рода си.

— Брей! Не съм знаел, че освен другите ти интереси си познавач и на класическата музика.

— Григ е гений. Втората част от симфонията му в до минор например е...

— Извинявай, Ендрю, но съм израснал с пънк, изпълняван на два акорда, и най-сложните изпълнители, до които съм се докосвал, са „Йес“ и „Кинг Кримсън“. Не слушам музика от миналия век. Всичко преди 1980-а за мен е каменна ера. В Норвегия имаме една банда, казва се „Дум-дум Бойс“...

— Симфонията в до минор за пръв път е изпълнена през 1981 година — прекъсна го Ендрю. — „Думдум Бойс“? Ама че нелепо име. Хари се отказа.

Еванс Уайт ги гледаше през полуспуснати клепащи. Косата му висеше на омазнени кичури в лицето. Почеса се по пакета и се оригна демонстративно. Не изглеждаше да е особено изненадан от появата им. Не защото ги бе очаквал, а по-вероятно защото посещенията на непознати бяха за него всекидневие. Все пак продаваше най-добрия ЛСД в града, а Нимбин беше малко селище и мълвата плъзваше бързо. Хари предполагаше, че човек като Уайт не продава на дребно и не осъществява сделки в дома си, но това едва ли спираше мераклиите да цъфват пред вратата му с молбата да си купят стока.

— Сбъркали сте адреса. Пробвайте се в центъра — и той затвори комарника.

— Идваме от полицията, господин Уайт — Ендрю показва значката си. — Искаме да поговорим.

Еванс им обърна гръб.

— Днес не става. Не обичам ченгета. Върнете се със заповед за арест, за обиск или нещо подобно — и ще видя какво мога да направя. Но дотогава: лека нощ.

И той хлопна вратата.

Хари се наведе към рамката и извика:

— Еванс Уайт! Чувате ли ме? Вие ли сте на тази снимка, сър? Ако да — познавате ли добре блондинката до вас? Казва се Ингер Холтер и е мъртва!

След кратко затишие пантите изскърцаха и Еванс провря глава навън.

Хари долепи снимката до комарника.

— Открили са я в доста обезобразено състояние, сър.

Върху кухненската маса бяха пръснати вестници, мивката преливаше от мръсни чинии и чаши, а подът не беше виждал сапун и вода от няколко месеца. Въпреки това Хари още от пръв поглед забеляза, че жилището не е безнадеждно занемарено както бърлогите на пропадналите наркомани. Липсваха симптоматичните мухлясали остатъци от хранителни продукти, не вонеше на урина, завесите не затулваха прозорците. В стаята цареше известен порядък — надежден знак, че Еванс Уайт все още не бе изпуснал положението от контрол.

Седнаха на кухненските столове, а Еванс извади бутилка бира от хладилника и веднага я надигна. Оригването отекна в цялата кухня, последвано от доволния сподавен смях на домакина.

— Разкажете ни за отношенията си с Ингер Холтер — подкани го Хари и размаха ръка, за да прогони смрадта от устата на Уайт.

— Ингер беше добро, красиво и глупавичко момиче, което си беше внушило, че ни очаква светло бъдеще заедно — Еванс погледна към тавана и пак се засмя доволно. — Май с това изчерпих въпроса.

— Имате ли някаква представа как я е примамил убиецът и кой би могъл да е?

— И в Нимбин продават вестници. Знам, че е била удушена. Кой го е направил... Някой удушвач сигурно.

Той отметна назад глава и избухна в смях. Къдрав кичур падна върху челото му, белите му зъби проблеснаха върху загорилото лице, а бръчките около кафявите очи плъзнаха към ушите, окичени с огромни пиратски обици.

Ендрю се прокашля.

— Господин Уайт, жена, която сте познавали добре и с която сте поддържали интимни отношения, е била убита преди броени дни. Не е наша работа да ви съдим дали скърбите, или не, но както вероятно разбирате, издирваме убиец и ако не ни окажете съдействие, ще се наложи да ви отведем в полицейското управление в Сидни.

— И без това тази седмица ми се отвори ангажимент в Сидни. Ако вие ми платите самолетния билет, нямам нищо против — и Еванс тръсна презрително глава.

Хари се чудеше какво да мисли. Дали Еванс Уайт е толкова корав, колкото си даваше вид, или просто страдаше от така наречения „недостатъчно развит душевен потенциал“ — едно типично норвежко определение. Къде другаде по света юридическите власти излизат със заключение за качествата на човешката „душа“?

— Както желаете, господин Уайт. Получавате самолетен билет, безплатен престой и храна, безплатен адвокат и безплатен пиар — в качеството ви на главен заподозрян по случая.

— Дреме ми! Нали ще ме пуснете след четирийсет и осем часа.

— После ще ви предложим безплатно денонощно наблюдение, безплатно събуждане, за да проверим дали сте си у дома през нощта, а вероятно дори и някоя и друга полицейска акция. А кой знае какво може да изскочи при неочаквано посещение от полицията...

Еванс изля остатъка от бирата в гърлото си и започна да чопли етикета върху бутилката.

— Какво по-конкретно ви интересува, господа? — посърнал попита той. — Знам само, че един ден тя просто изчезна. Предстоеше ми пътуване до Сидни и я набрах, но не я открих нито в бара, нито вкъщи. В деня, когато пристигнах в града, прочетох във вестниците, че е намерена убита. Два дни ходех като зомби. У-б-и-т-а? Каква е статистическата вероятност млада жена да се прости с живота си по такъв начин?

— Нищожна. Имате алиби за часа на убийството, нали? — попита Ендрю, докато си водеше записки.

— Алиби ли? Защо ми е алиби? Нали не съм заподозрян, по дяволите? Да не ми казвате, че след повече от седмица не сте открили нито една сериозна следа?

— Проверяваме всички следи, господин Уайт. Ще ми кажете ли къде бяхте през двата дни, предшестващи пътуването ви до Сидни?

— Тук, къде другаде?

— Сам ли?

— Не съвсем — Еванс се ухили и запрати бирената бутилка. Тя описа елегантна парабола и беззвучно потъна в кошчето за смет пред кухненския плот. Впечатлен, Хари кимна.

— Мога ли да попитам кой е бил при вас?

— Явно можете. Не е проблем, нямам какво да крия. Анджелин Хъчинсън. Живее в Нимбин.

Хари записа името.

— Любовница?

— Нещо такова.

— Какво ще ни разкажете за Ингер Холтер?

— Ами... познавах я сравнително отскоро. Запознахме се в Сидни, в бара, където тя работи, „Ди Олбъри“. Заговорихме се и тя сподели, че пести, за да посети Байрън Бей. Намира се само на няколко мили отгук. Дадох ѝ номера си в Нимбин. Няколко дни по-късно тя ми се обади с молба да пренощува в имението ми. Уговорката беше за една нощ, а Ингер остана повече от седмица. После се срещнахме в Сидни по време на мое пътуване. Виждали сме се всичко на всичко два-три пъти. Както се досещате, не успяхме да задълбочим връзката си. Пък и тя започна да става досадна.

— В смисъл?

— Привърза се към сина ми Том-Том и почна да си фантазира за семейство и къща на село. Изобщо нямах подобни намерения, но я оставих да си бълнува.

— Да бълнува?

Еванс се размърда нервно на стола.

— Тя беше от онези жени, които само на пръв поглед изглеждат много бойки, но бързо омекват, като ги почешеш под брадичката и им се обясниш в любов. Влезеш ли им под кожата, се чудят как да ти угаждат.

— Значи е било грижовно момиче? — попита Хари.

На Еванс посоката на разговора ясно не му допадна.

— Горедолу. Както ви казах, не я познавах добре. Не беше виждала семейството си в Норвегия от дълго време и сигурно ѝ е липсвала... близост, хора, които да я подкрепят, нали? Откъде да знам. Беше глупава и романтична, без никаква злоба...

Гласът на Еванс потрепери. В кухнята настъпи мълчание. Или беше добър актьор, или въпреки всичко не беше чак толкова безчувствен.

— Щом не сте виждали бъдеще във връзката си с нея, защо не я прекратихте?

— Щях да го направя в близките дни. Все се канех да скъсам с нея, но не успях, преди тя да си отиде. Ей така — и той щракна с пръсти.

Хари действително долови задавена нотка в гласа му.

Еванс погледна ръцете си:

— Егати начина да разкараш някого, а?

[1] „Good day“ (букв. „добър ден“) означава „довиждане“ във Великобритания и САЩ, но в Австралия е напълно нормален поздрав за добър ден. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

МАЙКА, ЕДЪР ПАЯК И БУБУР ЖЪЛТО-КАФЯВАТА ЗМИЯ

Изкачваха се по стръмни планински пътища. Табела указваше местоположението на „Кристъл Касъл“.

— Въпросът е дали Еванс Уайт казва истината — подзе Хари.

Ендрю отби встрани, за да се размине с идващ отсреща трактор.

— Нека ти споделя на какво ме е научил опитът, Хари. Повече от двайсет години разговарям с хора, тласкани от различни съображения да лъжат или да казват истината. Виновни и невинни, убийци и джебчии, нерваци и хладнокръвни типове, синеоки бебешки физиономии, насечени от белези лица на мошеници, социопати, психопати, филантропи...

Ендрю търсеше още примери.

— Схванах идеята — увери го Хари.

— ... индианци и бели. Всички разказват версиите си с единаединствена цел — да им повярвам. И знаеш ли до какъв извод стигнах?

— Че е невъзможно да се прецени кой лъже и кой — не?

— Именно! — разпали се Ендрю. — В традиционните криминалета всеки уважаващ себе си детектив притежава безпогрешен нюх да разпознава лъжците. Глупости на търкалета! Човешката природа е необятна гора и никой не познава най-дълбоките ѝ дебри. Дори майката не е в течение на най-съкровения тайни на детето си.

Свърнаха към паркинга пред голяма зелена градина с тясна чакълеста алея, която лъкатушеше между фонтани, цветни лехи и екзотични дървесни видове. Зад градината се извисяваше величествена сграда. Това следваше да е „Кристъл Касъл“ — Кристалният замък — който шерифът в Нимбин им посочи върху картата.

Звънче над вратата извести пристигането им. Мястото явно се радваше на голяма популярност, защото магазинът гъмжеше от посетители. Към Хари и Ендрю се приближи пълничка жена с ослепителна усмивка и ги приветства с добре дошли толкова ентузиазно, сякаш от месеци тук не бе стъпвал човешки крак.

— За пръв път ли идвате? — попита тя.

В тона ѝ се долавяше увереността, че магазинът действа пристрастяващо като наркотик и веднъж посетили го, клиентите неминуемо ще се зарибят. Впрочем Ендрю и Хари не можеха да отхвърлят категорично тези вероятност.

— Завиждам ви — прехласна се тя, след като те потвърдиха предположението ѝ. — Предстои ви да откриете очарованието на „Кристъл Касъл“! — Жената почти пищеше от възторг. — Минете през онзи коридор. Отдясно има отлично вегетарианско кафене с превъзходни ястия. След като се уверите лично, завийте наляво и ще влезете в залата за кристали и минерали. Ето там започва истинското приключение! А сега вървете!

И тя махна с ръка да ги подкани. След подобно встъпление Ендрю и Хари преживяха по-скоро истинско разочарование. Кафенето всъщност представляваше съвсем обикновена закусвалня: продават кафе, чай, салати с йогурт и сандвичи със зеленчуци. В горещо рекламираната зала за кристали и минерали бяха изложени блестящи кристали, фигурки на Буда с кръстосани крака, сини и зелени кварцови залежи и природни камъни. Експонатите създаваха сложна смесица от различни светлини. Из помещението се носеше дискретно ухание на ароматни пръчици, приспивна мелодия на панфлейта и шумолене на течаща вода. На Хари магазинът му хареса, но асортиментът му се стори малко прехвален и от експонатите далеч не ти спираше дъхът. Без дъх можеше да останеш от цените.

— Хе-хе — засмя се Ендрю, след като погледна етикетите на няколко стоки. — Тази дама е просто гениална.

Кимна към видимо състоятелните клиентки на средна възраст из помещението:

— Някогашните хипарки са пораснали. Вече си имат сериозни професии и стабилни доходи, но спиритуализмът все още ги влече.

Застанаха до касата. Пълничката жена продължаваше да се усмихва все така лъчезарно. Хвана ръката на Хари и притисна синьо-зелен камък към дланта му.

— Зодия козирог, нали? Поставете този камък под възглавницата си. Ще отстрани всякаква негативна енергия от стаята ви. Струва шейсет и пет долара, но понеже наистина имате нужда от него, ще ви

го дам за петдесет. А вие трябва да сте лъв? — обърна се тя към Ендрю.

— Не, госпожо, полицай съм — той вдигна дискретно значката си.

Тя пребледня и го изгледа шокирана.

— Какъв ужас! Дано не съм допуснала някое нарушение.

— Не и доколкото ми е известно, госпожо. Нали вие сте Маргарет Досън, бивша Уайт? Къде да поговорим на спокойствие?

Маргарет Досън бързо се окопоти и извика едно от момичетата да я замести на касата. После изведе Хари и Ендрю в градината, където седнаха край бяла дървена маса. Между две дървета се простираше опъната мрежа. Хари първо я помисли за рибарска, но като се позагледа по-внимателно, разбра, че всъщност представлява паяжина.

— Май ще вали — промърмори госпожа Досън и потри ръце.

Ендрю се прокашля и тя прехапа долната си устна.

— Извинете, инспекторе. Просто се притесних.

— Не се тревожете. Каква паяжина само си имате!

— Изпреде я Били, паякът ни. Сигурно се е сврял да подремне някъде или е на лов за мишки.

Хари инстинктивно прибра крака си под стола.

— На лов за мишки ли?

Ендрю се усмихна.

— Хари е от Норвегия. Там не са свикнали с такива големи паяци.

— Нека ви успокоя: най-едрите породи не са най-опасни. Затова пък у нас се среща един миниатюрен пакостник, който се нарича „червеногръбко“. Неговото ухапване е смъртоносно, но той предпочита да се навърта из по-гъсто заселените райони — подвизава се под прикритието на големия град, така да се каже. В тъмни изби и влажни къшета.

— И не е единственият — промърмори Ендрю. — Нека се върнем на въпроса, госпожо. Става дума за сина ви.

Сега вече цялата кръв се отдръпна от лицето на госпожа Досън.

— За Еванс ли?

— Доколкото ни е известно, не е имал никакви предишни спречквания с полицията — успокои я Хари.

— Така е. И слава богу.

— Отбихме се тук, защото вашият магазин се намира точно по пътя ни към Бризбейн. Случайно да познавате жена на име Ингер Холтер?

Госпожа Досън си повтори беззвучно името и поклати глава.

— Еванс никога не е бил любовчия. Винаги ме е запознавал с приятелките си. След като му се роди дете от... от онази обесница, чието име дори не искам да си спомням, му забраних... го посъветвах да не избързва. Нека изчака да срещне правилното момиче.

— И защо да не избързва?

— Защото аз така му казах.

— А защо му казахте така?

— Защото... защото допуска фатални грешки — тя хвърли поглед към магазина, за да покаже, че времето ѝ е ценно — и защото Еванс е чувствително, лесно ранимо момче. В живота му навлезе много негативна енергия и му трябва жена, на която да вярва стопроцентово, а не някоя от онези... пачаври, дето само му мътят главата.

Над ирисите ѝ се спусна сива пелена.

— Често ли се виждате със сина си? — попита Ендрю.

— Еванс се отбива винаги, когато ангажиментите му позволяват. Горкичкият, претрепва се от работа. Продава билки. Опитвали ли сте ги? Понякога слагам от тях в чая, който предлагаме в кафенето.

Ендрю се прокашля. С периферното си зрение Хари мярна някакво движение между дърветата.

— Време е да си вървим, госпожо. Само още един, последен въпрос.

— Да?

Ендрю продължаваше да кашля, сякаш нещо му беше преседнало. Паяжината започна да се полюшва.

— Този светлорус цвят на косата ви... естествен ли е?

Кацнаха в Сидни късно вечерта. Хари беше капнал от умора и си мечтаеше само за леглото в хотела.

— Едно питие? — предложи Ендрю.

— Не, благодаря.

- В „Ди Олбъри“?
- Това ще е кажи-речи работа.
- Именно.

Биргита ги посрещна с усмивка. Обслужи клиента пред бара, приближи се до двамата мъже и прикова поглед в Хари.

— Здравсти — отрони тя.

На Хари му се прииска просто да се сгуши в скута ѝ и да заспи.

— Два двойни джина с тоник — в името на закона — поръча Ендрю.

— На мен по-добре ми дай сок от грейпфрут — поправи го Хари.

Тя им поднесе напитките и се облегна на барплота.

— Благодаря ти за вчера — прошепна на Хари.

В огледалото зад гърба ѝ той видя собствената си идиотска усмивка.

— Ей, ей, ако обичате, без скандинавско гукане. Докато аз плащам, ще говорим на английски — намръщено помоли Ендрю. — Нека ви разкажа една история, млади хора. За любовта, която е по-велика загадка от смъртта. — Направи драматична пауза. — Чичо Ендрю ще ви разправи стародавна австралийска легенда: историята за Бубур Жълто-кафявата змия и за Уала.

Хари и Биргита се наведоха към Ендрю, а той премлясна доволно и запали пура.

— Имало едно време млад воин на име Уала. Уала обичал младата красавица Мора, а тя — него. Уала издържал племенната церемония и вече бил признат за зрял мъж. Нямало пречки да се ожени за която пожелае от съплеменничките си, стига да са изпълнени две условия: да не е била омъжвана преди и да откликне на чувствата му. А Мора искала Уала да ѝ стане мъж. И той копнеел нито за миг да не се отделя от любимата си, ала традицията повелявала да отиде на лов. Преди сватбата трябвало да поднесе плячката като дар на родителите на момичето. В една прекрасна росна утрин Уала потеглил. Мора му дала бяло перо от какаду да си го затъкне в косата.

Докато Уала го нямало, Мора отишла да събира мед за празненството. А мед не се намирал лесно и тя се отдалечила от бивака повече от обикновено. Озовала се в долина с едри камъни. Над

долината се спускала особена тишина — не се чувала ни птича песен, ни жужене на насекоми. Тъкмо да продължи нататък ѝ съзряла гнездо с грамадни бели яйца — по-големи не била виждала. „Ще ги взема за празненството“ — рекла си тя и посегнала към яйцата.

В същия миг нещо голямо се плъзнало по камъните и преди да побегне или да извика, огромна жълто-кафява змия се увила около снагата ѝ. Мора се съпротивлявала, но напразно. Влечугото започнало да я стиска. Тя вдигнала очи към синьото небе над долината и се опитала да призове Уала, ала в дробовете ѝ вече нямало въздух. Не успяла дори да гъкне. Хватката на змията се затягала все повече и повече, накрая изцедила и последната капка живот от Мора, потрошила и всичките ѝ кости. После змията се оттеглила в сенките, откъдето се била и появила. Там ставала невидима, защото цветовете ѝ се сливали с дърветата и камъните.

След два дни открили бездиханното тяло сред камъните в долината. Родителите ѝ били безутешни, майката ридаела и питала бащата какво ще кажат на Уала, когато се прибере. — Ендрю погледна Хари и Биргита с блеснали очи. — Огънят в бивака вече догарял. Призори на следващия ден Уала се върнал. Ловът преминал с куп премеждия, ала той стъпвал леко, с искрящи от щастие очи. Приближил се до родителите на Мора, смълчани до жаравата. „Нося ви подаръци“ — рекъл им. Връщал се с богата плячка: кенгуру, вомбат и бутове от ему.

„Дошъл си тъкмо навреме за погребението, Уала, ти, който щеше да ни бъдеш като син“ — съобщил му бащата на Мора. Сякаш някой покосил Уала с тежък удар. Всички видели каква болка изпитва, каква скръб го мъчи, ала той бил корав воин, преглътнал сълзите си и попитал: „Защо още не сте я погребали?“. „Защото я открихме едва вчера“ — отвърнал бащата. „Тогавя ще я придружа и ще поискам духа ѝ. Нашият *виринун* ще излекува потрошените ѝ кости, а аз ще ѝ върна духа и ще я съживя.“ „Твърде късно е — възразил бащата. — Духът ѝ вече е отишъл там, където се преселват духовете на всички мъртви жени. Но убиецът ѝ е още жив. Знаеш какво повелява дългът ти, синко.“ Уала си тръгнал, без да отрони дума. Живеел в пещера заедно с другите ергени от племето. И пред тях останал безмълвен. Изминали няколко месеца, Уала не участвал нито в песните, нито в танците. Непрекъснато странял от общите забави. Според едни искал да

вкамени сърцето си и да забрави Мора. Според други възнамерявал да последва Мора в задгробното царство на жените. „Невъзможно е — клатели глава хората. — След смъртта си жените и мъжете се преселват в отделни царства.“

Една жена обаче рекла: „Грешите. Уала е потънал в кроежи как да отмъсти за любимата си. Да не мислите, че Бубур Жълто-кафявата змия може да се убие с копие? Не сте го виждали, но като млада аз го зърнах и цялата ми коса побеля. По-страшна гледка не можете да си представите. Вярвайте на думите ми: Бубур може да бъде надвит само с мъжество и хитрост. А мен ако питате, този млад воин ги притежава.“

На другия ден Уала дошъл при огъня. Очите му блестели, изглеждал окрилен. Попитал кой ще го придружи, за да събират смола. „Имаме достатъчно запаси. Ще ти дадем“ — отвърнали хората, изненадани от ведрото му настроение. „Трябва ми прясна — възразил той и се засмял на уплашените им лица. — Елате и ще видите за какво ще я използвам.“ Любопитството ги зачопило и те го придружили. Събрали колкото трябва и той ги повел към долината с едрите камъни. Там върху най-високото дърво изградили малка кула и Уала отпратил спътниците си да си вървят. На дървото взел със себе си само най-верния си другар. Двамата започнали да викат името на Бубур, а призивите им отеквали из цялата долина. Слънцето се издигнало на небосклона.

Изневиделица се появила гигантска жълто-кафява глава. Люшкала се напред-назад и се послушвала да определи откъде идва звукът. Около нея гъмжало от по-малки змии — и те със същата окраска — навярно излюпени от яйцата, към които Мора посегнала. Уала и приятелят му омесили смолата на големи топки. Когато ги видял на дървото, Бубур зинал, проточил език и го стрелнал към тях. Слънцето било увиснало в зенита си, пастта на Бубур блестяла в бяло и червено. Бубур се спуснал в атака. Тогава Уала запратил най-голямата топка право в зиналата му паст. Влечугото по навик стиснало челюсти и зъбите му потънали дълбоко в смолата.

Бубур се свил на кълбо на земята, ала не успял да се отърве от смолата в устата си. Същата хитрина Уала и неговият другар приложили и на новоизлюпените змийчета. Не след дълго победили и тях — запечатали им челюстите. Уала повикал другите мъже и те

убили змиите без капка жал. Все пак Бубур бил погубил най-красивата дъщеря на племето. Не изстребели ли змийските отрочета до крак, рискували някой ден те да пораснат и да станат големи колкото родителите си. След този ден рядко ще срещнеш Бубур Жълто-кафявата змия^[1] в Австралия, но с всяка изминала година страхът на човека го прави все по-дълъг и по-дебел.

Ендрю допи остатъка от джина с тоник.

— И каква е поуката? — попита Биргита.

— Първо, любовта е по-голяма загадка и от смъртта. Второ, пазете се от змии.

Ендрю плати питиетата, потупа окуражително Хари по гърба и си тръгна.

[1] Кралската жълто-кафява змия е известна още и като мулга. — Б.пр. ↑

MOPA

ШЕСТА ГЛАВА

ХАЛАТ, СТАТИСТИЧЕСКА ЗНАЧИМОСТ И АКВАРИУМНА РИБКА

Той отвори очи. Отвън мегаполисът се събуждаше. Долиташе жужене и бръмчене. Завесата лениво му махаше. Без да се надига, той забеляза изненадващ интериорен елемент на отсрещната стена — портрет на шведската кралска двойка.

Кралицата със спокойната си, уравновесена усмивка, кралят — все едно някой е опрял нож в гърба му. Хари напълно разбираше състоянието му — в трети клас го накараха да играе ролята на принца в „Опърничавата принцеса“.

Отнякъде се чуваше шум от течаща вода. Той се обърна на другата страна, за да подуши възглавницата ѝ. Върху чаршафа лъщеше червено пипало — или косъм? Неволно в ума му изникна куриозно заглавие от спортните страници в „Дагбладе“: „Ерлан Юнсен от футболен клуб «Мос» — известен с рижата си коса и дългите си топки.“

Хари изпитваше удивителна лекота. Чувстваше се безтегловен като перце. Толкова ефирен, че се опасяваше да не би полъхът от завесите да го повдигне от леглото и да го отнесе през прозореца, а навън, полетял над Сидни в натоварената сутрин, Хари да установи, че е без дрехи. Отдаде лекотата на многократното изпразване на телесни течности през нощта. Сигурно бе отслабнал с няколко килограма.

— Хари Хуле, от полицията в Осло — известен с чудноватите си приумици и празните си топки — промърмори той.

— Моля?

Биргита се появи в ужасно грозен халат и бяла кърпа, увита около главата ѝ.

— О, добро утро, красавице моя. Загледах се в снимката на краля, коронован мимо волята си. Според теб дали при други обстоятелства би станал земеделец? Прилича на човек, който обича селската работа.

Биргита погледна портрета.

— Не всекиму е отредено да попадне на мястото си в живота. При теб как е, инспекторе?

Тръшна се на леглото до него.

— Сложен въпрос в толкова ранен час. Преди да отговоря, настоявам да свалиш този халат. Не искам да ставам негативен, но на първо четене тази роба попада в челната десетка в класацията ми за най-грозните дрехи, които съм виждал.

Биргита се разсмя.

— Наричам го „страстоубиеца“. Върши чудесна работа, когато разни отворковци станат твърде настъпателни.

— Проверявала ли си как се нарича този цвят? Може пък да се окаже, че си се сдобила с дреха в непознат досега цвят, ново попълнение във видимия спектър на светлината между зелено и кафяво?

— Хич не се опитвай да сменяш темата, норвежецо! — тя го тупна с възглавница по главата, но след кратка схватка се озова под него. Хари прикова ръцете ѝ към леглото, наведе се и се опита да захапе колана на халата ѝ. Биргита изпищя, схванала намерението му, освободи коляното си и го заби решително в брадичката му. Хари простена и се претърколи настрана. Със светкавична бързина Биргита затисна ръцете му с колене. — Отговори!

— Добре, добре, предавам се. Да, аз съм си намерил амплото. Аз съм най-доброто ченге, което можеш да си представиш. Предпочитам да залавям злосторници, вместо да копая или да ходя по галавечери и да махам на тълпата от някой балкон. И да, знам, че звучи налудничаво.

Биргита го целуна по устата.

— Да беше си измила зъбите — изломоти Хари със стиснати устни.

Забравила всякаква предпазливост, тя отметна назад глава и избухна в смях, а той тутакси се възползва от сгодния случай. Надигна рязко глава, захапа колана и дръпна. Халатът се свлече странично, Хари сгъна колене и принуди Биргита да го възседне. От кожата ѝ, топла след душа, се виеше пара.

— Полиция! — изкрещя тя и го притисна между бедрата си.

Хари усети как кръвта затуптява по цялото му тяло.

— Изнасилват ме — прошепна тя и захапа ухото му.

После полежаха, загледани в тавана.

— Ще ми се... — подхвана тя.

— Какво?

— Нищо.

Станаха да се облекат. Хари си погледна часовника и установи, че е закъснял за сутрешната оперативка. Преди да излезе, прегърна Биргита.

— Май се досещам какво ти се иска. Да ти разкажа нещо за себе си.

Биргита се сгуши в ямката между ключиците му.

— Не обичаш да споделяш, това ми стана ясно. Имам чувството, че всичко, което знам за теб, съм го изтръгнала насила: че майка ти е била мила и умна жена, наполовина саамка, починала е преди шест години; баща ти е преподавател и не одобрява професията ти, но си мълчи; от всички хора на света обичаш най-много сестра си, която страда от „частичен“ синдром на Даун. Приятно ми е да съм запозната с живота ти, но ми се ще да споделяш лични неща по своя инициатива.

Хари я погали по тила.

— Да ти споделя ли една тайна?

Биргита кимна.

— Но имай предвид, че откровенията сближават хората — прошепна Хари в косите ѝ. — А това невинаги е желателно.

Смълчаха се. Хари си пое дъх.

— Цял живот съм бил обграден от хора, които ме обичат. Не съм търпял никакви лишения. С две думи, нямам никакво обяснение защо съм станал такъв, какъвто съм.

Полъх от прозореца погали косата на Хари — толкова гальовно и ефирно, че той неволно затвори очи.

— А именно: алкохолик — изрече той твърдо и високо.

Биргита не помръдваше в прегръдката му.

— В Норвегия уволняват много трудно обществени служители. Сама по себе си некомпетентността не е достатъчен мотив, мързелът не е основание да те освободят, а колкото до шефа ти — хули го, колкото си искаш. Никой не може да те пипне по този параграф. На практика излиза, че можеш да си разиграваш коня. Законът те

защитава от произвол. Изключение е алкохолизмът. Ако работиш в системата на полицията и се появиш на служебното си място в нетрезво състояние повече от два пъти, имат право да те изритат веднага. Преживях период, когато беше по-лесно да преброя дните, през които се появявах на работа трезвен, отколкото обратното.

Той леко я отдалечи от себе си, за да види реакцията ѝ. После пак я притегли в обятията си.

— И въпреки състоянието ми колегите, които подозираха какво става, си затваряха очите. Навярно е било редно да докладват на началството, но в полицейските среди лоялността и професионалната солидарност са издигнати на пиедестал. Една вечер двамата с мой колега отидохме до апартамент в „Холменколен“, за да зададем няколко въпроса на мъж във връзка с наркоубийство. Той дори не беше заподозрян по случая, но докато стояхме пред домофона, онзи изхвърча с пълна газ в автомобила си от гаража. Скорихме в колата и се завърза гонитба. Пуснахме буркана и ускорихме до сто и десет по „Сьоркедалсвайен“. Лъкатушихме наляво-надясно по платното, на няколко пъти облизахме тротоара. Колегата предложи да ме замести зад волана. Амбициран да не изпусна беглеца, отказах.

За случилото се впоследствие Хари знаеше само от чужди разкази. Близо до квартал „Виндерн“ автомобил излязъл от една бензиностанция. Шофирал младеж, току-що взел книжка. Отбил се в бензиностанцията да купи цигари за баща си. Патрулката повлякла автомобила през загражденията пред железопътните релси, отнесла навеса над спирка, където само допреди две минути чакали петимашестима души, и се спряла в платформата от другата страна на жп линиите. Колегата на Хари изхвърчал през прозореца. Открили го на двайсетина метра по-надолу. Ударил се челно в ограден стълб с такава сила, че стълбът се огънал. За да установят самоличността му, се наложило да му вземат пръстови отпечатащи. Младежът в другия автомобил останал парализиран от врата надолу.

— Отидох му на свиждане в място, наречено Сюнос — продължи Хари. — Продължава да мечтае един ден отново да шофира. Мен са ме открили в колата със счупен череп и масирани вътрешни кръвоизливи. Няколко седмици съм бил на командно дишане.

По онова време майка му и сестра му идваха всеки ден. Сядаха от двете страни на болничното легло и го държаха за ръце. Баща му се

отбиваше надвечер, след определеното за посещение време. Поради тежкото комоцио Хари получи зрителни смущения и лекарите му забраниха да чете и да гледа телевизия. Затова баща му четеше на глас. Седеше съвсем близо до него и му шепнеше в ухото, та Хари да не се напряга. Носеше книги от любимите си норвежки писатели: Сигюр Хул и Шартан Фльооста.

— Бях убил човек и съсипал живота на друг и въпреки това се намирах в кувьоз от любов и загриженост. След като от интензивното ме преместиха в обикновена стая, най-напред склоних брата на пациента на съседното легло да ми купи бутилка джин.

Хари млъкна. Биргита дишаше равномерно и спокойно.

— Шокирана ли си?

— Досетих се за проблемите ти още при първата ни среща. Баща ми страдеше от алкохолизъм.

Хари не знаеше какво да каже.

— А после как се развиха нещата? — поиска да разбере тя.

— Останалото... е тясно свързано с полицейската система в Норвегия. По-добре да не ти разказвам.

— В момента сме на хиляди километри от Норвегия.

Хари я притисна в обятията си.

— Днес чу достатъчно. В следващия епизод очаквай продължение. Време е да тръгвам. Може ли довечера да се отбия в „Ди Олбъри“ и да ти преча?

Биргита се усмихна печално и Хари разбра, че е хлътнал по-дълбоко, отколкото е разумно.

— Закъсняваш — отбеляза Уодкинс и шляпна тесте копия върху бюрото на Хари.

— Още не съм свикнал с часовата разлика. Какво ново?

— Нося ти нещичко за четене. Йонг Сю изрови стари случаи на изнасилвания. В момента с Кенсингтън ги преглеждат.

Хари имаше нужда да се поосвежи с чаша кафе, преди да пристъпи към работа, и се качи в столовата. Там завари Маккормак — в отлично разположение на духа. Седнаха до една маса, всеки със своето кафе *flat white* — австралийска версия на популярните по света

кафе лате или капучино, в която обаче еспресото преобладава като вкус.

— Обадиха се от кабинета на министъра на правосъдието. Получил запитване от своя норвежки колега. Току-що говорих с Уодкинс и разбрах, че един човек вече е попаднал в полезрението ви.

— Еванс Уайт. Твърди, че има алиби за дните около убийството. Възложихме на колегите от Нимбин да привикат жената, която по думите му била с него, за да проверим дали алибито ще издържи. Уайт е предупреден да не напуска града без разрешението на властите.

Маккормак изсумтя.

— Ти видя Уайт очи в очи, Хоули. Той ли е?

Хари заби поглед в кафето. Белите млечни ивици се виеха на спирали и образуваха звездна мъглявина.

— Ще позволите ли да направя една аналогия, сър? Знаете ли, че Млечния път представлява спирална галактика с над сто хиляди милиона звезди? За хиляда години със скоростта на светлината можеш да пресечеш едва половината от някой от спиралните ръкави, и то диагонално. Какво да говорим, ако тръгнеш по дължина или решиш да прекосиш целия Млечен път...

— Толкова рано сутринта ми идваш твърде философски настроен, Хоули. Какво се опитваш да кажеш?

— Че човешката природа е неизбродна, тъмна гора и никому не е отредено да я опознае изцяло в рамките на кратък човешки живот. Конкретно на въпроса ви дали Еванс Уайт е нашият човек — и представа си нямам, сър.

Маккормак придоби угрижен вид.

— Все едно слушам Кенсингтън. Дали не сбърках, като ви събрах в екип, Хоули? В главата на този човек се въртят всякакви щуротии.

Йонг постави фолио на шрайбпроектора.

— В тази страна годишно постъпват сигнали за повече от пет хиляди изнасилвания. От само себе си е ясно, че закономерност в конкретна извадка е възможно да се открие единствено с помощта на статистиката. На безпристрастната, точна статистическа наука. Ключово понятие номер едно е статистическата значимост. С други

думи, търсим статистическа хипотеза, неподлежаща на обяснение със случайности. Ключово понятие номер две е демографията. Първо отсях онези преписки във връзка с неразкрити изнасилвания и убийства през последните пет години, които съдържат думите „душене“ или „странгулация“. В базата данни открих съвпадение с дванайсет убийства и няколкостотин изнасилвания. После ограничих резултатите от търсенето, като въведох допълнителни критерии: жертвите да са руси жени на възраст между 16 и 35 години и да живеят по източното крайбрежие. Според официалната статистика на паспортната ни служба гражданките в Австралия, които отговарят на посочените критерии, съставляват по-малко от пет процента от цялото население. И въпреки този пренебрежимо малък брой системата откри съвпадение със седем убийства и повече от четирийсет изнасилвания.

Йонг постави ново фолио с процентни дялове и хистограми. Остави колегите си да ги разгледат, без да коментира. Възцари се продължително мълчание. Пръв го прекъсна Уодкинс:

— Това означава ли...

— Нямаме основания да твърдим, че сме изолирали тенденция. Стойностите са прекалено неубедителни.

— Но с основание можем да предположим — подхвана Ендрю, — че по улиците вилнее изнасилвач, който с извратена последователност подбира жертвите си само сред русите представителки на женското население и убива част от тях, подчинявайки се на неизвестна логика. Мъж, който изпитва удоволствие от стягането на женска шия.

Изведнъж всички в стаята започнаха да се надвикват и Уодкинс се намеси, за да въдвори ред. Първо даде думата на Хари.

— Защо никой не е забелязал тази взаимовръзка по-рано? Говорим все пак за седем убийства и между четирийсет и петдесет изнасилвания с отпечатъка на един и същи почерк.

Йонг Сю вдигна рамене.

— За жалост изнасилванията съвсем не са рядкост в Австралия и разследването им не се ползва с нужния приоритет.

Хари кимна. Уви, положението в родината му също не беше повод за гордост.

— Освен това повечето изнасилвачи действат на територията на града или селището, където живеят, и не бягат оттам. Затова

обикновените изнасилвания не се разследват в постоянно сътрудничество между отделните щати. Проблемът в случаите, включени в моята извадка, е географското разпространение.

Йонг посочи списък с названия на населени места и дати.

— Един ден в Мелбърн, месец по-късно в Кеърнс, на следващата седмица в Нюкасъл... В рамките на по-малко от два месеца са извършени изнасилвания в три различни щата. Понякога с качулка, друг път с маска, веднъж с найлонов чорап, а има и случаи, когато жертвите изобщо не са видели извършителя. Местопрестъпленията също варират: тъмни улички, паркове... Понякога ги завлича в кола, друг път нахълтва с взлом в домовете им нощем. Накратко: тук почерк не личи, освен предпочитание към блондинки, удушаване и неспособност на жертвите да опишат външния му вид. Впрочем има и още нещо. Когато убива, действа изключително чисто. За наше съжаление. Явно, мие жертвите, отстранява всякакви следи: отпечатъци, семенна течност, текстилни влакна, косми, епителни клетки под ноктите на убитата и прочее. Но иначе не разполагаме с находки, които обвързваме с типичния сериен убиец. Няма следи от ритуални действия или визитни картички от типа „аз бях тук“, адресирани до полицията. След въпросните три изнасилвания за два месеца, настъпва едногодишно затишие. Ако, разбира се, не стои и зад други изнасилвания, които са попаднали извън моето търсене. А това е напълно възможно.

— А убийствата? — попита Хари. — Не би ли следвало те да алармират полицията, че става нещо особено?

— Не, защото са пръснати по територията на страната — поклати глава Йонг Сю. — Когато полицаите в Бризбейн открият труп на изнасилена жена, те не сигнализират в Сидни. Освен това убийствата са извършени в толкова широк времеви диапазон, че трудно някой би съзрял допирни точки помежду им. Все пак удушаването е обичаен начин за умъртвяване при сексуални престъпления.

— В Австралия няма ли разследващ орган на федерално равнище? — попита Хари.

Всички около масата само се подсмихнаха. Хари не настоя за вербален отговор и смени темата:

— Ако става дума за сериен убиец...

— ... от такъв престъпник се очаква да следва определен модел, почерк — продължи Ендрю. — Но този не се вписва в тази характеристика, нали?

— Навярно през всичките тези години все някой следовател се е усъмнил, че върлува именно маниак; вероятно въпросният следовател се е разровил из архивите и е сравнил отделните случаи, но различията помежду им са се оказали твърде големи, за да подкрепят хипотезата му.

— Ако е сериен убиец, не следва ли да изпитва повече или по-малко съзнателно желание да го заловим? — попита Либи.

Уодкинс се прокашля. Навлязоха в неговата сфера.

— В криминалетата често представят действията на убиеца като зов за помощ; един вид, той оставя след себе си кратки, шифровани съобщения и следи — израз на несъзнателно желание да бъде спрян. Понякога действително е така, но се опасявам, че не е толкова просто. Повечето серийни убийци приличат на средностатистическите престъпници: не искат да попаднат в лапите на полицията. Ако действително върлува сериен убиец, той ни е оставил твърде оскъдни податки, на които да се опрем. Няколко неща никак не ми харесват...

Той повдигна горната си устна и оголи жълтите си зъби.

— Първо, въпросният тип явно не се придържа към един и същи модел — освен че души блондинки. Това може да означава, че възприема убийствата като независими една от друга случки, своеобразни творчески изяви, всяка от които да се отличава от предната. А това усложнява значително нашата работа. Или пък престъпленията носят по-завоалиран замисъл, но на нас ни убягва. Не е изключено и изобщо да не възнамерява да ги убива, а да го прави под натиска на обстоятелствата: например ако жертвите видят лицето му, окажат съпротива, крещят за помощ или поради друг непредвиден развой на събитията.

— Може би ги убива само в случаите, когато не му става? — предположи Либи.

— Дали да не се посъветваме със специалист психолог? — предложи Хари. — Да му възложим да изготви профил на извършителя.

— Добре — кимна Уодкинс, но сякаш мислеше за друго.

— А второто, сър? — напомни Йонг.

— Кое второ? — сепна се от унеса си Уодкинс.

— Щом започнахте с „първо“, значи има и второ нещо, което ви смущава в текущия случай. Кое е то?

— Че прекратява поредицата. Може, разбира се, да се дължи на съвсем прозаични причини: да е извън страната или да е болен. Но не е изключено и да се опасява, че някой от полицията съвсем скоро ще съзре връзката между отделните престъпления. Затова временно прекратява набезите си. Ей така! — и той щракна с пръсти. — В такъв случай говорим за много опасен тип. Щом контролира поривите си, значи е дисциплиниран и хитър и не се поддава на онзи тип аутоунищожителна страст, която с времето ескалира и изважда на показ повечето серийни убийци. Не. Нашият човек е пресметлив и интелигентен и едва ли ще го заловим, преди да е устроил истинска кървава баня. Впрочем под въпрос е дали изобщо някога ще успеем да го пипнем.

В стаята надвисна мрачно мълчание. Хари потръпна. В съзнанието му изникнаха всички христоматийни случаи на незаловени серийни убийци: разследването започва да буксува, защото убийствата неочаквано секват, и до ден-днешен липсва яснота дали убиецът е все още жив или се е покрил само временно.

— Сега какво ще правим? — попита Ендрю. — Ще призовем всички блондинки под пенсионна възраст да не излизат от вкъщи вечер?

— Тогава рискуваме нашият човек да потъне вдън земя и да не го открием никога — възрази Либи. Беше извадил джобно ножче и най-старателно си почистваше ноктите.

— От друга страна: нима ще превърнем целокупната популация на блондинките в Австралия в мишена на маниак? — обади се Йонг.

— Безсмислено е да призоваваме хората да си стоят по домовете — изкоментира Уодкинс. — Ако си търси жертва, негодникът ще си намери. Нали казахте, че нахълтвал с взлом в домовете на някои от жертвите си? Забравете за вечерен час. Трябва да го накараме сам да падне в капана.

— Но как? Проклетникът действа на територията на цяла източна Австралия и никой не знае кога ще удари пак. Изнасилва и убива на напълно случаен принцип — Либи говореше на ноктите си.

— Не си прав — възрази Ендрю. — В действията на човек, успял толкова време да се изплъзне от полезрението на полицията, няма нищо случайно. Някои серийни убийци целят да привлекат внимание около престъпленията си. Затова полагат свой печат върху убийствата — за да подсказат коя е самоличността им. Но този е различен. Той, напротив, се опитва всячески да избегне сходствата. Издава го единствено влечението му към душенето. Или е непредсказуем — или поне той така си мисли. Но греши. Защото модел има. Винаги има модел. Не защото го е планирал предварително, а защото ние, хората, сме подвластни на навика. В това отношение между теб, мен и един изнасилвач разлика не съществува. Остава само да открием какви са специфичните привички на този екземпляр.

— Той е чисто и просто побъркан — произнесе се Либи. — Нима всички серийни убийци не са шизофреници? Чуват гласове, които им заповядват да убиват и така нататък? Съгласен съм с Хари: нека повикаме психар.

Уодкинс се почеса по тила. Изглеждаше разколебан.

— Психологът без съмнение ще осветли въпроса как разсъждава серийният убиец, но не е сигурно, че издирваме точно такъв човек — възрази Ендрю.

— Седем убийства. И на това ако не му се вика серия! — възропта Либи.

— Слушайте — Ендрю се наведе над масата и вдигна големите си черни ръчища. — За серийния убиец сексуалното посегателство е на второ място. На първо е самото отнемане на живот. За него е безсмислено да изнасилва някого, ако впоследствие няма да го убива. Докато за нашия човек от първостепенно значение е изнасилването. В случаите, когато умъртвява жертвата, вероятно го прави от практически съображения, както посочи Уодкинс. Например защото съществува опасност потърпевшата да го разобличи. — Ендрю направи пауза. — Или е видяла лицето му, или го познава.

И той отпусна ръце пред себе си.

Вентилаторът скрибуцаше в ъгъла, но в помещението ставаше все по-задушно.

— Статистиката е полезно нещо, но не бива да се оставяме да ни тласка в погрешни посоки — отбеляза Хари. — Или, ако

перифразирам една известна поговорка: заплеснал се по гората, човек често не забелязва отделните дървета.

Уодкинс извади кърпа и започна да си попива потта по челото.

— Лично аз нищичко не схванах — призна той.

— Не бива под въздействието на отчетената обща тенденция да пренебрегваме вероятността убийството на Ингер Холтер да е единичен случай. Нали и по време на чумната епидемия хора са умирали от пневмония? Да приемем хипотетично, че Еванс Уайт не е сериен убиец. Наличието на маниак, който изстребва блондинки из Австралия, не доказва, че Еванс Уайт не е отнел живота на Ингер Холтер.

— Изразяваш се малко заплетено, но схващаме идеята ти, Хоули — увери го Уодкинс и обобщи: — Добре, банда. Издирваме изнасилвач и предполагаем — повтарям, *предполагаем* — убиец. Маккормак ще реши дали съставът на следствената група да се увеличи. Дотогава засега ангажираните ще работим с наличните факти. Нещо ново, Кенсингтън?

— Понеже Хоули пропусна сутрешната оперативка, ще повтора: попитах Робъртсън, хазяина на Ингер Холтер, дали името Еванс Уайт му говори нещо. Явно мъглата междуременно се е поразсеяла, защото се оказа, че го е чувал. Следобед отиваме при него. Обади се и нашият добър приятел, шерифът на Нимбин. Въпросната Анджелин Хъчинсън потвърдила, че е била при Еванс Уайт през двете денонощия, предшествващи откриването на трупа на Ингер Холтер.

Хари изруга.

Уодкинс плесна с ръце.

— Е, на работа, момчета. Да заковем копелето.

Изрече последното с доза съмнение.

На Хари му бе попадала информация, че краткосрочната памет на кучетата се равнява средно на три секунди, но при многократни повторения се удължава значително. Прословутият „синдром на кучето на Павлов“ водел началото си от експерименти на руския физиолог Иван Павлов, чрез които изучавал така наречените условни рефлексии на нервната система. През известен период от време, преди да нахрани кучето, предмет на опитите му, той включвал звънец. Един ден

звънецът прозвучал, но храната се забавила. Въпреки това панкреасът и стомахът на кучето отделяли храносмилателен сок. Едва ли звучи кой знае колко изненадващо, но за този експеримент присъдили Нобеловата награда по физиология и медицина на Павлов, защото неговите опити доказват, че многократните повторения усъвършенстват паметта на живите организми.

Затова когато Ендрю за втори път в рамките на броени дни запрати с прецизен шут тасманийския дявол на Робъртсън в плета, с Хари имаха основания да считат, че този ритник ще се запечата подълготрайно в паметта на кучето. Следващия път, когато звярът на Робъртсън чуе чужди стъпки пред портата, вместо да освирепее, ще почувства болка в ребрата.

Робъртсън ги покани в кухнята и им предложи бира. Ендрю прие, но Хари помоли за чаша минерална вода. И понеже домакинът не разполагаше с такава напитка, Хари посегна да се утеши с цигара.

— По-добре недейте — спря го Робъртсън, когато Хари извади кутията. — В тази сграда пушенето е забранено. Цигарите разболяват — аргументира се той и наля в чашата си половината съдържание на бутилката.

— Значи водите здравословен начин на живот?

— Да — потвърди Робъртсън и пропусна покрай ушите си подигравателната нотка в гласа на Хари. — В този дом не употребяваме тютюн и не консумираме месо и риба. Дишаме чист въздух и се храним с онова, което ни предоставя земята.

— И кучето ли е на такъв режим?

— Моето куче от кутре не е вкусвало нито месо, нито риба. Може да се нарече истински лактовегетарианец — заяви стопанинът с нескрита гордост.

— Ето кое обяснява войнственото му настроение — промърмори Ендрю.

— Доколкото разбрахме, познавате Еванс Уайт, господин Робъртсън. Какво ще ни кажете за него? — Хари извади бележник. Нямаше никакво намерение да си води записки, но опитът го бе научил, че бележник в ръцете на следователя вдъхва на свидетелите усещане за по-голямо значение на показанията им. Несъзнателно те предават видяното или чутото по-обстойно, отделят повече време, за

да не допускат грешки в спомените си, и се стремят да възстановят точно фактологията на събитията: часове, имена, места.

— Инспектор Кенсингтън ми се обади, за да ме пита кой е посещавал Ингер Холтер, докато е живяла под наем при мен. Отговорих, че когато се качих в стаята ѝ, видях закачената на стената снимка и си спомних, че младият мъж с дете в скута ми е познат.

— Откъде?

— Идвал е тук два пъти в мое присъствие. Първия път се заключиха в стаята ѝ и близо две денонощия не излязоха. Тя беше много... шумна. Притесних се съседите да не се възмутят и надух музиката, за да не ги поставям в неудобно положение. Имам предвид Ингер и гаджето ѝ. Макар да не останах с впечатлението, че се смущават. Втория път мъжът се отби само за малко и бързо си тръгна.

— Скараха ли се?

— Така мисля. „Ще кажа на онази овца какъв негодник си!“ — крещеше Ингер. Заплаши и да издаде плановете му на някакъв мъж.

— Какъв мъж?

— Не запомних името.

— А коя може да е въпросната овца? — попита Ендрю.

— Старая се да не се бъркам в личния живот на наемателите ми, инспекторе.

— Отлична бира, господин Робъртсън. Коя е овцата? — Ендрю сякаш изобщо не чу възражението на хазяина.

— А сега де... — проточено отвърна Робъртсън, докато очите му неспокойно шареха между двамата полицаи. Опита се да се усмихне. — Явно тази жена ще се окаже важна за разследването, а?

Въпросът увисна във въздуха, но не за дълго. Ендрю тръшна бутилката върху масата и се надвеси над лицето на Робъртсън.

— Май прекалявате с гледането на телевизия. В реалния свят не става като по филмите: бутам ви стодоларова банкнота, вие ми прошепвате името и безмълвно се разотиваме по живо, по здраво. В реалния свят става друго: викаме патрулка, тя се появява с вой на сирени, щракваме ви белезниците и ви отвеждаме — засрамен или не — под погледите на всичките ви съседи. Откарваме ви в участъка, тикват електрическа крушка в мутрата ви и ако не изплюете камъчето или адвокатът ви не се появи, ви затварят зад решетките за през нощта като „предполагам заподозрян“. В реалния свят рискувате да ви

подведат под отговорност за задържане на важна информация с цел прикриване на убийство. Това автоматично ви превръща в съучастник, а за такова провинение законът предвижда шест години лишаване от свобода. Е, какво решавате, Робъртсън?

Хазяинът пребледня и няколко пъти отвори уста, но не успя дори да гъкне. Приличаше на аквариумна рибка, току-що разбрала, че не само няма да получи дажбата си, ами и самата тя ще се превърне в нечия вечеря.

— Ама... аз... не съм искал да...

— За последен път: коя е овцата?

— Според мен жената от снимката... която се отби...

— Коя снимка?

— Стои зад Ингер и младия мъж на фотографията в стаята й. Дребна, мургава, с лента на главата. Познах я, защото се отби у нас преди няколко седмици да търси Ингер. Извиках Ингер и двете се заговориха на стълбите. Постепенно започнаха да повишават глас и избухна голям скандал. По едно време вратата се затръшна и Ингер тичешком се прибра в стаята си, обляна в сълзи. Повече не я видях.

— Ако обичате, донесете снимката, господин Робъртсън. Имам копие в кабинета си, но искам да я погледна още сега.

Хазяинът се бе превърнал в олицетворение на услужливостта. Незабавно хукна към стаята на Ингер и се върна със снимката. Един бърз поглед бе достатъчен на Хари да установи за коя жена говори Робъртсън.

— Когато я видяхме, неслучайно ми се стори позната — промърмори Хари.

— Малката самарянка! — възкликна смаян Ендрю.

— На бас, че истинското й име е Анджелин Хъчинсън.

Тасманийският дявол не се виждаше, когато си тръгнаха.

— Питал ли си се защо всички те наричат „инспекторе“, детектив Кенсингтън? — полюбопитства Хари, след като се качиха в колата.

— Сигурно заради приветливото ми излъчване. „Инспектор“... не ти ли звучи като добродушен чичко? — доволно му смигна Ендрю. — Сърце не ми дава да ги поправам!

- Изкара се миловиден като плюшено мече! — засмя се Хари.
- Като мъничка коала.
- Шест години лишаване от свобода. Лъжец такъв!
- Импровизирах.

СЕДМА ГЛАВА

ТЕРА НУЛИУС, СВОДНИК И НИК КЕЙВ

В Сидни валеше дъжд. Капките барабаняха по асфалта, пръските отскачаха по стените на сградите и за секунди се сливаха във вадички, а те пък се стичаха по ръбовете на тротоарите. Някои явно се бяха вслушали в сутрешната прогноза за времето и си бяха взели чадъри. Сега чадърите се разтваряха като огромни, разноцветни гугли на гъби. Ендрю и Хари спряха на червен светофар до Хайд парк.

— Спомняш ли си аборигена, който онази вечер седеше в парка до „Ди Олбъри“? — попита Хари.

— В Грийн парк ли?

— Да. Опита се да те поздрави, но ти не му отвърна. Защо го подмина?

— Не го познавам.

Светна зелено и Ендрю натисна силно газта.

Хари завари „Ди Олбъри“ почти безлюден.

— Подранил си — отбеляза Биргита, която подреждаше измитите чаши по рафтовете.

— Защото се надявах преди голямата навалица да получа по-добро обслужване.

— Тук не отказваме питие на никого — тя щипна Хари по бузата. — Какво да бъде?

— Едно кафе.

— Заведението черпи.

— Благодаря, съкровище.

— Съкровище? Така баща ми нарича мама — Биргита седна на една висока табуретка и се наведе към барплота. — Всъщност би трябвало да се притесня, когато мъж, когото познавам по-малко от седмица, започва да се обръща към мен с галени именца.

Хари вдъхна аромата ѝ. Учените все още знаят твърде малко по въпроса как обонятелният център в мозъка обработва постъпващите

нервни импулси в сетивни възприятия. Хари обаче не се вълнуваше толкова много от механизма. Просто знаеше, че усети ли уханието ѝ, в главата и тялото му започват да се случват странни неща. Например, клепачите му се спускат наполовина над очите, ъглите на устните му се разтеглят в широка усмивка, а настроението му се повишава осезаемо.

— Не се притеснявай — успокой я той. — Не знаеш ли, че „съкровище“ спада в категорията на безобидните обръщения.

— Дори не съм подозирала за съществуването на безобидни обръщения.

— Но ги има. Например, „скъпа“, „миличка“ или „сладурче“.

— А кои са опасните?

— Ами кои... „мецано“, „пухчо“, подобни лигави думички, все обръщения, които не са изтъркани и безлични, а отчитат индивидуалността на конкретния човек и са пропити с интимност. За по-силен ефект се произнасят носово, за да звучат глезено, както човек разговаря с малки деца. Чуеш ли такива думички, имаш всички основания да получиш клаустрофобия.

— Други примери хрумват ли ти?

— Какво стана с кафето ми?

Биргита посегна да го плесне с парцала. После му наля кафе в голяма чаша. Докато стоеше гърбом към него, на Хари му се прииска да се пресегне и да докосне косите ѝ.

— А сега ми разкажи края на историята от снощи — настоя Биргита, седна и сложи ръка върху неговата.

Хари отпи от кафето и се огледа. Пое си дъх.

— Колегата ми се казваше Стиансен, Рони Стиансен. Хулиганско име, но той не си падаше по изцепките. Напротив, беше възпитано, отзивчиво момче и обичаше професията си — поне през повечето време. Погребението се състояло, докато съм бил на командно дишане. Прекият ми шеф в Управлението дойде на свиждане и ми поднесе благопожеланията на началника на полицията в Осло. Още тогава трябваше да подуша задаващите се неприятности. Но понеже не бях близвал алкохол от два дни, се намирах в пълна дупка. Една медицинска сестра разкри схемата за внасяне на алкохол в стаята и премести съседа ми. „Знам какво ти минава през ума — увери ме шефът. — Избий си го от главата, чака те работа.“ Мислеше си, че кроя

самоубийство. Грешеше. Вълнуваше ме само как да се сдобия с пиячка. Шефът ми не е от хората, дето се церемонят много-много. „Стиансен е мъртъв — съобщи ми без никакви предисловия той. — Вече няма как да му помогнеш. Можеш единствено да помогнеш на себе си и на семейството си. И на нас. Прегледа ли пресата?“ Не, отвърнах, не съм чел абсолютно нищо, само слушам как баща ми чете на глас художествена литература, защото го помолих да не отваряме дума за злополуката. Шефът се зарадва: мълчанието ми по случая значително улеснявало нещата. „Защото всъщност не ти си седял зад волана. Или казано по друг начин: по време на инцидента не е шофирал полицай в нетрезво състояние.“ Попита дали схващам и поясни: карал е Стиансен, онзи от двамата ни, чиято алкохолна проба е излязла отрицателна. Показа ми броевете на ежедневниците от няколко седмици назад. Макар и с още замъглено зрение, успях да прочета. Според публикуваната информация шофьорът на полицейския автомобил загинал на място, а колегата му на пасажерската седалка получил тежки травми. „Но нали аз шофирах“ — възразих. „Не ми се вярва да си бил ти. Откриха те на задната седалка — аргументира се шефът. — Имай предвид, че вследствие от катастрофата ти претърпя сериозно комозио. Обзалагам се, че не си спомняш нищо от цялата гонка.“ Отлично схванах накъде бие, разбира се. Пресата се интересува само от кръвната проба на водача, а щом тя не е показала наличие на забранени вещества, никой няма да тръгне да се занимава с резултатите от моята. Инцидентът и бездруго бе опетнил достатъчно обществения престиж на органите на реда.

Между веждите на Биргита се бе врязала дълбока бръчка и ѝ придаваше възмутен вид.

— Как им е дало сърце да излъжат родителите на Стиансен, че синът им е управлявал колата? Какво бездушие! Как...

— Ще повторя: в нашата гилдия солидарността се ползва с особена почит. Често колегиалността взема връх над всички други съображения. Но е възможно в конкретния случай версията, поднесена на семейство Стиансен, да е направила болката им по-поносима. Шефът е представил нещата така: Стиансен е предприел премерен риск в преследването на предполагаем наркопрестъпник и убиец, а в нашата професия никой не е застрахован от злополука. Момчето в другия автомобил все пак е шофирало съвсем отскоро и навярно по-

опитен водач на негово място би реагирал съвсем различно и не би изскочил пред полицейска кола. Да не забравяме, че бяхме пуснали сирена.

— И сте летели със сто и десет километра в час.

— В зона, където максимално допустимата скорост е петдесет. Съгласен съм: няма в какво да упрекнем хлапето. Цялата работа опираше до аргументите на шефа. Какво ще постигнем, ако съобщим на родителите на Стиансен, че синът им се е возил на седалката до шофьора? Да не би да се почувстват по-добре, ако синът им остане в историята като полицай, който не е попречил на пиян колега да шофира? Шефът ми повтаряше ли, повтаряше аргументите си до втръсване. Накрая главата ме цепеше до пръсване, наведох се над леглото и започнах да повръщам зелен бълвоч. На следващия ден ме посетиха родителите на Стиансен заедно с по-малката му сестра. Донесоха ми цветя и ми пожелаха бързо възстановяване. Бащата сподели колко се самообвинява, заедно не е взел мерки срещу безразсъдното шофиране на сина си. Разридах се като малко дете. Всяка секунда ми се струваше по-мъчителна от екзекуция. Прекараха при мен повече от час.

— Божичко, какво им каза?

— Нищо. Оставих ги те да говорят. За Рони: какви планове имал, какво искал да постигне; за приятелката му, която следвала в САЩ; колко често ме споменавал като съвестен полицай и добър приятел, на когото можел да разчита.

— Какво стана после?

— В болницата ме държаха два месеца. Шефът се отби още няколко пъти. Веднъж пак настоя да си избия глупостите от главата. Тогавя обаче съветът му дойде навреме, защото наистина исках да умра. В покриването на истината открих известна доза алтруизъм и не лъжата сама по себе си ми тежеше най-много, а фактът, че отървах собствената си кожа. Може да звучи странно и доста съм разсъждавал по въпроса, затова ще се обоснова по-подробно.

През петдесетте години Чарлс ван Дорен, млад университетски преподавател, се прочул из САЩ с великолепно си представяне в състезателна викторина, излъчвана по телевизионните канали с национално покритие. Седмица след седмица Ван Дорен отстранявал опонентите си. Част от въпросите били изключително трудни и

зрителите онемявали от възхищение пред този мъж, тъй компетентен във всякакви области. В пощенската му кутия завалели предложения за брак, основали му фенклуб, а за лекциите му в университета аудиториите се пълнели до последното място. Накрая той сам предизвикал публично изслушване и огласил, че продуцентите на предаването са му предоставяли предварително всички въпроси. Попитали го защо е разобличил измамата. Вместо отговор им разказал за свако си, който бил признал на съпругата си, лелята на Ван Дорен, че ѝ е изневерил. Откровенията му предизвикали известни сътресения в семейството и Ван Дорен го попитал защо не си е замълчал. От забегката му били изминали няколко години, а и той вече не поддържал никакъв контакт с мимолетната си тръпка. Свако му отвърнал, че най-големи терзания му причинила не самата изневяра, а вероятността да се измъкне безнаказано. Ето това не успял да понесе. Чарлс ван Дорен действал по същите подбуди. Според мен, когато съзнава каква низост е извършил, човек изпитва потребност да си понесе последствията. Аз лично копнеех да ме накажат, да ме бичуват, да ме измъчват, да ме унижават. Бях готов на всякакво страдание, само и само да си изкупя вината. Ала нямаше кой да ме накаже. Не можеха дори да ме изритат от службата — нали в официалното съобщение ме изкараха трезвен. Полицейският началник ме награди с писмена похвала, задето съм проявил самоотверженост и съм понесъл тежки травми. Затова реших да се самонакажа. Наложих си най-суровото наказание: да продължа да живея и да спра пиенето.

В бара заприиждаха клиенти. Биргита даде знак, че след малко ще им обърне внимание.

— А после?

— Стъпих си на краката, върнах се на работа. Оставах в службата до среднощ. Тренирах. Вървах. Четях художествена и юридическа литература. Престанах да се виждам с хора, които ми влияят зле. Впрочем с всякакви приятели — или с онези, които ми бяха останали, след като алкохолът взе надмощие. И аз не знам защо. Предприех нещо като мащабна инвентаризация. Искях да изкореня всичко от някогашния си живот — и хубавото, и лошото. Един ден седнах и се обадох на всички свои познати със съобщението: „Здрасти, не можем да се виждаме повече. Беше ми приятно да се познаваме.“ Повечето уважиха избора ми. Една част вероятно дори са се зарадвали.

Други ме упрекнаха, че съм се изолирал. Може и да са били прави. През последните три години основната ми компания е сестра ми.

— А жените?

Хари погледна към струпалите се до барплота клиенти. Двамата-трима започваха да губят търпение.

— Това е друга история — пак толкова дълга. И стара. След катастрофата не съм преживявал връзки, които си струва да се споменат. Превърнах се във вълк единак, погълнат от терзанията си. Или пък — знам ли? — може би пиян съм изглеждал по-чаровен?

Хари се позасмя и си наля още мляко в кафето.

— Защо те изпратиха тук?

— Някои хора от началството вероятно смятат, че все още не съм съвсем за изхвърляне. Или искат с това задание да проверят доколко умея да работя под натиск. Подочух, че ако се справя, без да оцапам пейзажа, вкъщи ще се отворят нови възможности.

— А ти смяташ това за важно?

— Е, всъщност малко неща заслужават да се нарекат наистина важни — сви рамене Хари и посочи опашката до бара. — Определено не държа на кариерата си толкова, колкото тези момчета държат час по-скоро да си поръчат нещо за пиене.

* * *

Биргита отиде да обслужи клиентите. Хари продължи да разбърква кафето си. Загледа се в телевизора над рафтовете. Излъчваха новини. Съобщаваха за група аборигени, предявили претенции към определена територия:

— ... в съгласие с новите изменения, внесени в Закона за правата на коренното население на Австралия...

— Значи справедливостта най-сетне ще възтържествува — чу се глас зад Хари.

Обърна се. Първоначално не позна дългокраката, напудрена с бронзант жена с груби черти и руса, бухнала перука. Но после забеляза топчестия нос и раздалечените предни зъби.

— Клоунът! Ото...

— Ото Рехтнагел в целия си блясък, хубавецо. Едно им е лошото на тези токчета — стърча над мъжете, по които си падам. А аз предпочитам по-високи кавалери. Може ли? — Той седна на съседната висока табуретка.

— Каква е твоята отрова? — попита Хари и се опита да привлече вниманието на заетата Биргита.

— Спокойно, тя знае.

Хари му предложи цигара, Ото я взе, без да му благодари, и я постави в розово цигаре. Хари му поднесе огънче, Ото смукна дълбоко от цигарата, бузите му хлътнаха, докато гледаше Хари с недвусмислен пламък в очите. Минижупът се впиваше в елегантните му бедра, обути в мрежести чорапи. Хари се принуди да признае пред себе си, че превъплъщението на клоуна е истински шедьовър. Ото в ролята на *драг куин*^[1] излъчваше повече женственост от повечето жени, с които Хари се сблъскваше в съвременния свят. Хари посочи телевизионния екран.

— Какво имаш предвид, като каза, че справедливостта ще възтържествува?

— Не си ли чувал за тера нулиус? За Еди Мабо?

Хари поклати глава. Ото заобли устни, сякаш се готвеше да прави орална любов, оттам избликнаха две плътни облачета дим и се понесоха бавно във въздуха.

— Тера нулиус е прелюбопитно понятие. Британците го измислили, когато стъпили на австралийска земя и установили, че тук няма много обработваеми площи. Аборигените били полуномадски народ, прехранвали се с лов и риболов и диворасли ядивни растения. И само защото туземците не стояли по цял ден надвесени над картофени ниви, британските нашественици ги набедили за примитиви. Според тях земеделието се явявало задължителен стадий в развитието на всяка цивилизация. Забравяли факта, че първите чужди заселници по тези земи едва не умрели от глад, след като се опитали да се препитават от добивите на неплодородната почва. Аборигените, от своя страна, познавали местната природа отлично, през различните сезони се установявали където има храна и живеели във видимо изобилие. Капитан Кук ги нарекъл най-щастливите хора, които е виждал. Чисто и просто не им се налагало да обработват земята. Ала понеже аборигените не били уседнали, британците решили, че тази страна не

принадлежи никому. Нарекли я тера нулиус, ничия земя. И съгласно едноименния принцип — принципа на тера нулиус — британците издали на новите заселници актове за собственост на владенията им, без да вземат под внимание мнението на аборигените. Нали те нямали никакви права за собственост върху земята.

Биргита постави голяма маргарита пред Ото.

— Преди няколко години Еди Мабо, жител на островите Торес, предизвика статуквото. Оспори принципа за тера нулиус и заяви, че по време на заселничеството си на континента британците неправомерно са откраднали земя, принадлежаща на аборигените. През 1992 година Върховният съд отсъди в полза на Мабо и постанови, че по закон Австралия принадлежи на коренните жители. В издадената от върховния арбитраж присъда се посочва, че аборигените имат пълното право да предявяват претенции към собствеността над земите, от които са се препитавали и които са населявали преди нашествието на белите заселници. Съдебното решение, разбира се, предизвика буря от недоволство и мнозина светлокожи надигнаха възмутено глас, защото се изплашиха да не загубят поземлените си владения.

— А сега какво става?

Ото отпи голяма глътка от коктейлната чаша, поръсена със сол по ръба, намръщи се, все едно му бяха поднесли оцет, и внимателно си избърса устата със салфетка.

— Ами какво... Решението не подлежи на обжалване. Нормативната уредба за правата на коренното население е приета от парламента, но властите не я прилагат в цялата ѝ строгост. Не се е случвало да отнемат земята на малоимотен земеделец. Постепенно паниката се поуталожи.

„Как се набутах в тази ситуация — да седя в бар и да слушам как някакъв травестит ме просвещава на тема австралийска политика.“ Изведнъж Хари се почувства горе-долу като Харисън Форд в сцена от филма „Междузвездни войни“.

Прекъснаха новините и на екрана се появиха усмихнати австралийци във фланелени ризи и с кожени шапки. Рекламираха марка бира, чието най-голямо достойнство очевидно беше, че е „горда да е австралийска“.

— Наздраве за тера нулиус — вдигна чашата си Хари.

— Наздраве, хубавецо. О, замалко да забравя. Следващата седмица ще се състои премиерата на най-новия ни спектакъл в театър „Сейнт Джордж“ на Бондай Бийч. *Настоявам* двамата с Ендрю да присъствате. Вземете когото пожелаете и запазете най-бурните аплодисменти за моето изпълнение.

Хари се поклони ниско и благодари за трите билета, които Ото му подаде с кокетно разперени пръсти.

На път към „Кингс Крос“ Хари прекоси Грийн парк и инстинктивно потърси с поглед сивия абориген, но тази вечер под мъждивата светлина от лампите в парка седяха само двама белолики пияници. Облаците от по-рано през деня се бяха разнесли, в небесните висини грееха звезди. Наложиха се Хари да мине между двама мъже, които се караха. Застанали от двете страни на тротоара, те си разменяха гневни реплики.

— Изобщо не ме предупреди, че няма да се прибиращ цяла нощ!
— кресна единият с тънък, задавен глас.

Пред виетнамски ресторант сервитьор се бе облегал на стената с цигара в ръка, видимо вече изтощен от работа. По Дарлингхърст Роуд се точеха колони от автомобили и хора.

На ъгъла с Бейсуотър Роуд Ендрю дъвчеше братвурст.

— Пристигаш точно на минутата! Като истински германец.

— Германия се намира...

— Немците са тевтонци. Ти си северногерманец. Дори външният ти вид го доказва. Да не отричаш расата си, момче?

Хари се изкуши да му отвърне със същия въпрос, но се въздържа.

Ендрю се намиреше в превъзходно настроение.

— Ще започнем с мои познати.

С Хари единодушно решиха да подхванат търсенето на прословутата игла в средата на копата сено, тоест сред проститутките по Дарлингхърст Роуд. Не беше никак трудно човек да ги различи. Самият Хари вече познаваше две-три.

— Монгаби, мой човек, как върви бизнесът? — Ендрю спря да поздрави окичен с едри бижута тъмнокож мъж във втален костюм.

— Ти ли си, Тука! Ах ти, полов атлет такъв! — В устата на Монгаби проблесна златен зъб. — Да ти кажа, не се оплаквам.

„И този ако не е сводник!“ — прецени го Хари.

— Хари, запознай се с Теди Монгаби, най-закоравелия сводник в Сидни. В бранша е от двайсет години и още кръстосва улиците заедно с питомките си. Не си ли вече стар за тази работа, Теди?

Онзи разпери ръце с широка усмивка.

— Тук се чувствам добре, Тука. В центъра на събитията. Затвориш ли се в кабинет, бързо ще изгубиш и поглед върху общата картина, и контрола над положението. А в нашия бранш контролът е най-важното. Хората са като кучетата. Неконтролираното куче е нещастно. А нещастните кучета хапят.

— Щом казваш, Теди. Виж, много ми се ще да си поговорим с две-три от твоите момичета. Издирваме един злодей. Не е изключено да се е навъртал наоколо.

— Дадено. Кажи само коя да извикам.

— Сандра тук ли е?

— Сандра е тук непрекъснато. Сигурен ли си, че ти трябва само за приказки?

— Да, от друго няма нужда. Ще седнем в „Паладиум“. Ще я пратиш ли да се отбие за малко?

Пред заведението викач приканваше с окуражителни, цинични реплики минавачите да влязат. Щом видя Ендрю, мъжът просия. Двамата размениха няколко думи и викачът ги пропусна покрай касата. Тясно стълбище се спускаше към подземие, където се помещаваше сумрачен стриптийз клуб. Шепа мъже седяха до масите в очакване на следващото шоу. Хари и Ендрю намериха свободно сепаре в дъното на заведението.

— Тук всички те познават? — подпита го Хари.

— Всички, които имат полза от познанството си с мен, или аз имам полза от познанството си с тях. Навярно и полицията в Осло съжителства в подобна симбиоза с подземния свят, а?

— Да, но ми се струва, че поддържаш по-сърдечни контакти с твоите хора от ъндърграунда, отколкото ние.

Ендрю се разсмя.

— Изпитвам известно родство с тях. Ако не ме бяха взели в полицията, вероятно и аз щях да попадна в този бранш.

Черен минижуп на високи ботуши заслиза бавно по стълбите. Под черната къса коса надничаше тежък, замрежен поглед. Жената се приближи до масата им. Ендрю издърпа един стол.

— Сандра, това е Хари Хоули.

— Сериозно? — тя се усмихна накриво със сочните си начервени устни.

Липсваше един кучешки зъб. Хари пое студената й, мъртвешки бледа ръка... Това момиче му се стори познато. Навярно я бе мяркал вечерно време по Дарлингхърст Роуд, само че с различен грим и в друг тоалет?

— По какъв повод ме търсите? Бандити ли издирваш, Кенсингтън?

— И то много особен бандит, Сандра. Обича да души с голи ръце. Да ти звучи познато?

— Познато? Половината от клиентите ни отговарят на това описание. Наранил ли е някого?

— Доста жени. А фатално са завършили срещите му с онези от жертвите, успели да го идентифицират — отвърна Хари. — Да си виждала някъде този тип? — и й показа снимка на Еванс Уайт.

— Не — тя изобщо не погледна снимката и се обърна към Ендрю. — Този откъде се появи, Кенсингтън?

— От Норвегия е, полицай. Сестра му е работела в „Ди Олбъри“. Миналата седмица я намериха изнасилена и убита. На двацет и три години. Хари си е взел отпуск и е пропътувал разстоянието дотук, за да открие виновника.

— Моите съболезнования — едва сега Сандра огледа снимката. — Да.

— Какво имаш предвид? — оживи се Хари.

— Да, виждала съм го.

— А... познаваш ли го?

— Не, но съм го засичала да се мотае по Дарлингхърст Роуд. Нямам представа какви ги върши, но ми е познат по физиономия. Мога да поразпитам...

— Много ще сме ти благодарни... Сандра — увери я Хари. Тя се усмихна.

— Трябва да се връщам на работа, момчета. Е, до скоро.

И тя изчезна по същия път, по който бе дошла.

— Супер! — възкликна Хари.

— Супер? Само защото някой го е видял в „Кингс Крос“? Не е забранено да се шляеш по Дарлингхърст Роуд, нито да чукаш проститутки. Каквото и да казва законът, това отдавна не се смята за престъпление.

— Не го ли усещаш, Ендрю? В Сидни живеят четири милиона души, а тя е видяла онзи, когото сме взели на прицел. Това, разбира се, не доказва нищо, но е знак, нали? Не усещаш ли, че напипахме гореща следа?

Спряха музиката, затъмниха осветлението. Гостите на заведението насочиха вниманието си към сцената.

— На Еванс Уайт ли залагаш?

— Да — кимна Хари. — Всяка фибра от тялото ми крещи името му. Интуицията ми го подсказва.

— Интуиция?

— Шестото чувство не е вятър работа, Ендрю. Замисли се.

— Замислям се, но не долавям интуицията ми да работи. Ако обичаш, обясни ми как функционира твоето шесто чувство.

— Ами как... — Хари погледна Ендрю, за да провери дали австралиеца не го занася. Ендрю обаче го гледаше с неподправено любопитство. — Интуицията е просто съвкупност от целия опит, натрупан от човека. Аз го виждам така: всичко, което си преживял, което знаеш, което си мислиш, че знаеш, и което не знаеш, се спотайва в подсъзнанието ти и дреме. По принцип човек не усеща присъствието на полузаспалото животно. То просто дебне, похърква и попива нови впечатления. От време на време обаче премигва, протяга се и ти съобщава: ей, това съм го виждал някъде. Намеква ти как да подредиш цялостния пъзел.

— Красиво, Хоули. Сигурен ли си обаче, че това твое спящо животно забелязва всички подробности от картината? Кръгзорът зависи от местоположението ти и перспективата.

— Какво имаш предвид?

— Вземи например съзвездията. В Норвегия виждаш същите звезди, които греят и над Австралия, но понеже сега се намиращ в южното полукълбо, все едно си се обърнал с главата надолу, нали? Затова виждаш всички съзвездия наобратно. Ако не съобразиш този факт, ще се объркаш.

— Наобратно?

— Да — Ендрю изгаси пурата си.

— От часовете в училище съм запомнил, че вие в Австралия виждате съвсем различно небе от нас. Тук земното кълбо скрива звездите, които нощем наблюдаваме над Норвегия.

— Може и така да е — без капка смущение се съгласи Ендрю. — Така или иначе, всичко е въпрос на гледна точка. И следователно е относително. Именно затова нещата са толкова сложни.

От сцената се разнесе съскане и заприижда бял дим. В следващия миг се оцвети в червено, а от тонколоните зазвучаха цигулки. Жена в семпла рокля и мъж в панталон и бяла риза изплуваха от дима.

Хари бе чувал тази мелодия и преди: от слушалките на съседа му по място в самолета. Човекът я въртя по целия път от Лондон до Сидни. Ала чак сега Хари се заслуша в текста. Женският вокал разказваше, че я наричали Дивата роза, без да знае защо.

Девичият глас влизаше в ярък контраст с плътния нисък мъжки тембър:

*Then I kissed her good-bye,
said all beauty must die,
I bent down and planted a rose between her teeth...^[2]*

Хари сънуваше звезди и жълто-кафяви змии. Леко почукване по вратата на хотелската му стая го събуди. За миг полежа неподвижно и се запита дали е доволен. Пак валеше дъжд и водосточната тръба под прозореца му пееше. Той стана, гол, и отвори широко вратата с надежда набъбващата му ерекция да не остане незабелязана. Биргита се засмя изненадано и скочи в обятията му. Косата ѝ капеше.

— Нали каза към три — напомни ѝ Хари, ужким сърдит.

— Клиентите не искаха да си ходят — тя повдигна луничавото си лице към него.

— Влюбен съм в теб — лудо, невъздържано и разтърсващо — прошепна той и обхвана здраво главата ѝ.

— Знам — увери го сериозно тя и обвини пулсиращия му член с мократа си студена ръка. — Ей, това за мен ли е?

Хари стоеше до прозореца, пиеше портокалов сок от минибара и гледаше небето. Облаците се бяха разнесли, а някой сякаш бе продупчил с вилица кадифената небесна покривка и от процепите се процеждаше божествена светлина.

— Какво мислиш за травеститите? — попита Биргита от леглото.

— Ото ли имаш предвид?

— И него в частност, и изобщо.

Хари се позасмя под мустак.

— Харесва ми арогантната нотка в стила му. Спуснатите клепачи, начупените физиономии. Досадата от живота. Той пресъздава атмосферата на меланхолично кабаре, в което флиртува с всичко и всички. Повърхностен, автопародиен флирт.

— И на теб това ти допада?

— Харесва ми бунтарството му; олицетворява онова, което мнозинството ненавижда.

— А именно?

— Слабост, уязвимост. Австралийците се тупат в гърдите колко са либерални. Може и да е вярно. Но доколкото разбирам, идеалът им е честният, просто устроен и много отруден австралиец с ведър нрав и доза патриотизъм.

— *True blue*.

— Какво?

— Наричат го *true blue*. Или *fair dinkum*. Ще рече „неподправен, простионароден“.

— А зад фасадата на този простодушен манталитет е лесно да скриеш какви ли не мерзости. Ото, от своя страна, при всичките му карикатурни труфила, представляващи съблазнителното, подражателското и фалшивото, е най-автентичното, което съм виждал тук. Разголен, раним и неподправен.

— Мен ако питаш, ми звучиш изцяло в тон с така модерната политическа коректност. Хари Хоули — пръв приятел на гейовете — Биргита явно беше в заядливо настроение.

— Но звучи някак хубаво, нали?

Хари легна, погледна я и премига с невинните си сини очи.

— Много се радвам, че нямате желание да го правим пак, госпожице. Утре ни предстои рано ставане...

— Говориш така само за да ме възбудиш — отвърна Биргита и двамата се нахвърлиха един върху друг като разгонени язовци.

[1] Драг куин — артист от мъжки пол в женско облекло, често със силен грим и фрапиращи женски аксесоари. — Б.пр. ↑

[2] Then I kissed her good-bye, said all beauty must die, I bent down and planted a rose between her teeth... (англ.). — После я целунах за сбогом с думите, че цялата красота трябва да умре, наведох се и поставих роза между зъбите й... — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

СИМПАТИЧНА ПРОСТИТУТКА, СТРАНЕН ДАТЧАНИН И КРИКЕТ

Хари откри Сандра пред „Дез Гоу-Гоу“. Стоеше на тротоара и оглеждаше малкото си кралство в „Кингс Крос“. Изморените ѝ крака едва се крепяха върху високите токчета. Беше скръстила ръце, държеше цигара и гледеше сънено като Спящата красавица — едновременно подканящо и отблъскващо. С две думи, по нищо не се отличаваше от проститутките в коя да е част от света.

— Добро утро — поздрави Хари. — Помниш ли ме? — попита той, след като не долови признаци на просветление в погледа ѝ.

Тя изви нагоре ъглите на устата си: предполагаема усмивка.

— Разбира се, миличък. Да вървим.

— Аз съм Хоули, полицаят.

Сандра присви очи.

— Ти ли си бил! Сутрин рано лещите ми нещо сдават багажа. Сигурно заради автомобилните газове.

— Да те почерпя с кафе? — предложи учтиво Хари.

Тя сви рамене.

— И без това тук е пълно затишие. Мисля да затварям сергията.

Неочаквано на вратата на стриптийз клуба се появи Теди Монгаби. Дъвчеше кибритена клечка. Кимна сухо на Хари.

— Как го приемат родителите ти? — попита Сандра, когато кафето пристигна.

Бяха се настанили в редовната закувалня на Хари — „Бърбън енд Бийф“. Сервитьорът бе запомнил дежурната поръчка на Хари: яйца по бенедиктински, картофени крокети и кафе *white flat*. Сандра го предпочиташе черно.

— Моля? — не разбра Хари.

— Случката със сестра ти.

— А, да.

Хари отпи от кафето, за да спечели малко време.

— Ами приемат го, както може да се очаква. Благодаря за загрижеността.

— Живеем в кошмарен свят.

Слънцето още не се бе издигнало над покривите по Дарлингхърст Роуд, но по лазурносиньото небе вече се гонеха няколко кръгли бели облака. Гледката напомняше тапет в детска стая. Но какво от това, щом светът беше толкова жесток?

— Поговорих с част от момичетата — извести Сандра. — Уайт пласира спийд^[1] и киселина. Някои проститутки купуват от него, но не е ходил при никоя като клиент.

— Навярно не му трябва да си плаща, за да удовлетворява потребностите си.

— Необходимостта от секс е едно — засмя се Сандра. — А потребността от платен секс — съвсем друго. За много мъже именно това е тръпката. Ние умеем неща, които вкъщи няма как да получиш. Вярвай ми.

Хари вдигна глава. Сандра го гледаше право в очите. Пелената, която допреди малко се спускаше пред погледа ѝ, се вдигна за миг.

Хари ѝ вярваше напълно.

— Попита ли за датите, които ти казах?

— Едно от момичетата купило киселина от него вечерта преди да открият сестра ти.

Хари остави чашата на масата толкова рязко, че кафето се разплиска, и се надвеси над масата.

— Къде да намеря това момиче? — избъбри шепнешком той. — Може ли да разчитам на думата ѝ?

Пълните начервени устни на Сандра се разтеглиха в широка усмивка. На мястото на липсващия кучешки зъб зина тъмна дупка.

— Както казах, тя си е купила киселина. ЛСД е забранена субстанция в Австралия. Не може да говориш с нея. Колкото до втория ти въпрос — дали може да се вярва на наркоманка, което взема киселина... — Сандра вдигна рамене. — Само ти предавам нейните думи. Да го кажем така: тя невинаги е наясно кой ден от седмицата е.

В залата за оперативки цареше нажежена атмосфера. Дори вентилаторът бръмчеше по-плътно от обикновено.

— Съжалявам, Хоули. Ще трябва да зарежем Уайт. Липсва мотив, а и приятелката му потвърди, че по време на убийството се е намирал в Пимбин — отбеляза Уодкинс.

— Не чухте ли какво ви казах? — повиши глас Хари. — Анджелин Хъчинсън е на спийд и дявол знае още какво. Бременна е, най-вероятно именно от Еванс Уайт. За бога, хора, той я снабдява с дрога! За нея Уайт е всъщ и вся! Хъчинсън ще наговори какви ли не лъжи — само и само да му спаси кожата. Говорихме с хазяина на Ингер Холтер. Хъчинсън я мразела — и определено е имала основания. Холтер е била на път да отмъкне златната ѝ кокошка.

— А дали да не проучим по-подробно въпросната госпожица Хъчинсън? — предложи Либи. — При нея съзираме ясен мотив. Може тя да се нуждае от Уайт за алиби, вместо обратното.

— Нали ви казвам, че Уайт лъже! Видели са го в Сидни в деня, преди да открият Ингер Холтер. — Хари стана и започна да снове напред-назад, доколкото му позволяваше тясната стая.

— Видяла го е проститутка, която се друса с ЛСД и която вероятно изобщо няма да се съгласи да излезе на светло — натърти Уодкинс и се обърна към Йонг. — Какво казаха самолетните компании?

— Полицаяте от Нимбин лично са засекли Уайт по главната улица три дни преди убийството. Нито „Ансет“, нито „Кантас“ откриха името му в списъците с пасажери в периода между въпросния ден и деня на убийството.

— Това не означава нищо — избоботи Либи. — Никой наркодилър не пътува с истинската си самоличност. А не е изключено да се е придвижил с влак. Или с кола, ако е разполагал с достатъчно време.

Хари се сгорещи.

— Повтарям: според американско статистическо проучване седемдесет процента от всички жертви на убийства познават извършителя. И въпреки това ние хвърляме всичките си сили в издирването на сериен убиец, макар да ни е пределно ясно, че имаме по-големи шансове да спечелим от лотарията, отколкото да го открием. Нека вложим усилия там, където шансовете са на наша страна.

Набелязахме заподозрян, срещу когото сочат немалко улики. Сега трябва да го поразтърсим. Да действаме, докато следите са още пресни. Да го приберем в ареста и да размахаме пред лицето му всички улики, които ни дават основания да го привлечем като обвиняем. Да го подтикнем да стъпи накриво. В момента Уайт се намира в твърде изгодна позиция, защото разследването се закучи яко.

— Хм... Няма да изглежда никак добре, ако виновникът се окаже човек, който през цялото време е бил под носа ни, а ние изобщо не сме предприели никакви мерки — заразсъждава на глас Уодкинс.

В същия миг вратата се отвори и влезе Ендрю.

— Добър ден, колеги. Прощавайте за закъснението. Но все някой трябва да бди над сигурността по улиците. Какво става, шефе? Бръчките по челото ти са дълбоки колкото долината Джеймисън.

Уодкинс въздъхна.

— Умуваме доколко оправдано би било известно пренасочване на ресурсите: да изоставим за малко версията за сериен убиец и да съсредоточим усилията си върху Еванс Уайт. Или Анджелин Хъчинсън. Според Хоули алибито им издиша.

Ендрю се засмя и извади ябълка от джоба си.

— Много ми се ще да видя как бременно момиче с тегло четирийсет и пет килограма ще удуши снажна скандинавска матрона, а после ще я изнасили.

— Просто предположение — смотолеви Уодкинс.

— Колкото до Еванс Уайт, забравете — Ендрю избърса ябълката в ръкава на якето си.

— Защо?

— Говорих с мой информатор. В деня на убийството е бил в Нимбин, за да се запаси с известно количество трева. Чул за качествената стока на Еванс Уайт.

— И?

— Пропуснали обаче да го предупредят, че Уайт не търгува в дома си, и моят човек се разкара до имението му. Разгневеният стопанин, с карабина под мишница, го прогонил. Показах му снимка на Уайт. Съжалявам, но без съмнение Еванс Уайт се е намирал в Нимбин в деня на убийството.

В стаята се възцари тишина. Нарушаваше я само бръмченето на вентилатора и хрускането, когато Ендрю отхапа голямо парче ябълка.

— И пак сме в изходна позиция — въздъхна Уодкинс.

Хари и Биргита се уговориха да се срещнат до Операта в пет следобед за чаша кафе, преди тя да отиде на работа. Кафенето обаче се оказа затворено. Заради балетен спектакъл, уточняваше оставената бележка.

— Все изниква нещо непредвидено — изкоментира Биргита.

Застанаха до парапета и се загледаха към предградието Кирибили на отсрещния бряг.

Ръждясала, грозна лодка с руски флаг се плъзна по водата и продължи към Порт Джаксън. Наклонените бели платна изобщо не помръдваха.

— А сега какво ще правиш? — попита тя.

— Тук вече нямам работа. Ковчегът на Ингер Холтер пътува към Норвегия. Днес ми се обадиха от погребалната агенция. Посолството е уредило въздушния транспорт. Използваха специализирания медицински термин *mors*, ще рече труп. Една норвежка поговорка гласи, че любимото дете има много имена, но явно и смъртта има.

— Кога заминаваш?

— Когато всички, с които Ингер Холтер доказано е поддържала контакт, са извън подозрение. Утре ще разговарям с Маккормак. Най-вероятно ще тръгна преди уикенда, ако не изникне конкретна следа. Разследването най-вероятно ще се проточи и сме се разбрали с посолството да ни държи в течение и занапред.

Биргита кимна. До тях застана група японски туристи. Жуженето на фотоапарати се смеси с какофонията от бърборенето им, крясъците на чайките и бръмчащите мотори на минаващи лодки.

— Впрочем знаеш ли, че архитектът на Операта в Сидни си тръгнал, преди да я завършат? — попита неочаквано Биргита.

Грандиозният проект глътнал повече средства от предвиденото и по време на най-напечения етап от строежа датският архитект Йорн Утсон зарязал начинанието и се върнал у дома в знак на протест.

— Знам — кимна Хари. — Обсъждахме го с теб последния път, когато бяхме тук.

— Представи си какво е да изоставиш нещо започнато; нещо, в чието успешно осъществяване си убеден. Лично аз не бих го

направила.

Хари предложи на Биргита да я придружи пеша до бара, вместо тя да взема автобус. Докато се изкачваха по Оксфорд Стрийт към „Падингтън“, нямаха какво да си кажат и вървяха мълчаливо. Чу се тътен от далечна гръмотевица и Хари вдигна изненадан очи към безоблачното синьо небе. На ъгъла между две сгради стоеше прошарен, изискан господин, облечен в безупречен костюм. Върху табелата, повесена на гърдите му, пишеше: „Тайните служби ми отнеха работата и дома и съсипаха живота ми. Официално те не съществуват, нямат адрес или телефонен номер и не се споменават като перо в държавния бюджет. Мислят си, че няма как да бъдат подведени под съдебна отговорност. Помогнете ми да открия тези подлещи и да ги осъдя за безчинствата им. Подпишете тук или дарете средства.“ Той вдигна тетрадка, гъсто изписана с хорски инициали.

Подминаха магазин за грамофонни плочи и повлиян от внезапен подтик, Хари спря и влезе. Зад тезгяха в сумрачното помещение стоеше мъж със слънчеви очила. Хари го попита дали продава някой от албумите на Ник Кейв.

— Е, как! Нали е австралиец — отвърна продавачът и си свали очилата. На челото си имаше татуиран орел.

— Интересува ме един дует. Пее се за дива роза.

— Знам, сецям се. „Where the wild roses grow“ от албума „Murder Ballads“. И парчето, и цялата тава са пълен боклук. По-добре купете някой друг негов албум.

Мъжът пак си сложи очилата и се изгуби навътре.

Хари премига озадачен.

— Какво ѝ е специалното на тази песен? — поинтересува се Биргита, когато излязоха на улицата.

— Явно нищо — засмя се Хари. Продавачът го бе развеселил. — Кейв и дуетната му партньорка пеят за убийство. От устата им звучи красиво, почти като любовно обяснение, но нали чу познавача? Парчето било пълен боклук — не спря да се смее той. — Този град започва да ми харесва.

Продължиха напред. Хари огледа цялото протежение на улицата. По Оксфорд Стрийт бяха кажи-речи единствената двойка от

разнополови партньори. Биргита го хвана за ръка.

— Трябваше да присъстваш на гей парада по времето на Марди Гра^[2]. Шествието прекосява Оксфорд Стрийт. По данни от миналата година участвали повече от половин милион души от цяла Австралия. Беше грандиозно събитие.

Улицата на гейовете и лесбийките. Чак сега Хари забеляза дрехите, изложени по витрините: латекс, кожа, плътно прилепващи блузки и миниатюрни копринени бикини; ципове и шипове. Но всички тоалети и аксесоари бяха издържани в изискан стил и лишени от потната вулгарност, която пропиваше стриптийз клубовете в „Кингс Крос“.

— Когато бях дете, един от съседите ни беше гей — подхвана Хари. — Някъде към четирийсетгодишен, живееше сам и всички в махалата знаеха, че е хомосексуалист. Зимно време го замеряхме със снежни топки, подвиквахме му „мека китка“ и хуквахме колкото ни държат краката, убедени, че ако ни настигне, ще ни го навре отзад. Той обаче дори не ни подгонваше. Само нахлупваше шапката по-ниско над ушите си и се прибираше в къщата. Един ден просто се изнесе от нашия квартал. Нищо лошо не ми е сторил и винаги съм се питал защо съм го мразел толкова.

— Хората се страхуват от онова, което не разбират. И мразят онова, от което се страхуват.

— Каква си ми умница!

Биргита го тупна с юмрук в корема, а той се строполи театрално на тротоара с вик. Тя се засмя и го помоли да не прави сцени. Хари стана и я настигна.

— Надявам се този наш съсед да се е преместил тук.

След като се сбoguва с Биргита (Хари с удивление установи, че всяка раздяла с нея — независимо дали по-кратка, или по-дълга — той възприема като сбoguване), Хари застана на близката автобусна спирка. Пред него стоеше момче с норвежкото знаме, щамповано върху раницата. Хари тъкмо се чудеше дали да го заговори, когато автобусът пристигна.

Шофьорът изпъшка при вида на двайсетдоларовата банкнота.

— Значи не можа да намериш петдесетачка, а? — саркастично попита той.

— Ако имах, сега щях да ти я завра отзад, шибаняко — отвърна Хари на отчетлив норвежки, като продължаваше да се усмихва невинно.

Шофьорът изобщо нехаеше какво му отговарят. Връчи му рестото със злобно присвити очи.

Хари възнамеряваше да мине по маршрута на Ингер Холтер в навечерието на убийството ѝ. Не че австралийските му колеги вече не го бяха обходили: Либи и Йонг се бяха отбили в баровете и ресторантите по пътния отрязък до квартирата ѝ и бяха показали снимката ѝ навсякъде, но без резултат. Хари се опита да навие Ендрю да го придружи, но той се запъна: щял само да изгуби ценно време, което предпочитал да прекара пред телевизора.

— Не се бъзикам, Хари. Гледането на телевизия повдига самочувствието. Като видиш какви малоумници се показват в национален ефир, започваш да се чувстваш умен. А според научни изследвания хората с високо мнение за интелекта си се справят по-добре, отколкото онези, които се оценяват като глупави.

Хари не разполагаше с аргументи да обори подобна желязна логика. Ендрю му продиктува името на бар по Бридж Роуд. Познавал съдържателя, нека Хари му предаде поздрави.

— Едва ли ще ти каже нещо ново, но поне ще ти направи петдесет процента отстъпка на безалкохолните — ухили се доволно Ендрю.

Хари слезе от автобуса и се затътри лениво към „Пирмонт“. Оглеждаше високите сгради и трескаво сновящите между тях хора, подвластни на динамиката на големия град. Никъде не откриваше подсказка какво би могло да се е случило на Ингер Холтер през злощастната вечер. До рибния пазар влезе в кафене и си поръча бейгъл със сьомга и каперси. От прозореца се откриваше панорама към моста над Блекуотъл Бей и към „Глийб“ на отсрещния бряг. Работници строяха открита сцена на площада и от плакатите Хари разбра, че предстои концерт по случай Националния празник на Австралия, който се падаше идната неделя. Хари си поръча кафе и започна да се бори със „Сидни Морнинг Хералд“. С този вестник човек може да опакова товара от цял контейнеровоз с риба. Дори да гледаш само

снимките по страниците, без да четеш, пак мъчно ще стигнеш до края. Но до смрачаване оставаше цял час, а Хари искаше да провери що за екземпляри се подвизават из „Глийб“ след залез-слънце.

Съдържателят на „Крикет“ беше и горд собственик на екипа, с който националният герой Алън Бордър бе играл, когато в началото на осемдесетте Австралия победи Англия в три поредни срещи по крикет. Екипът висеше зад стъклена витрина на стената над ротативката. На друга стена бяха окачени две бухалки и топката, използвана през 1978-а, когато Австралия бе извоювала паметна победа срещу Пакистан и най-сетне бе сложила край на черната серия от поражения. След като някой бе откъснал пръчките от вратата от мача срещу Южна Африка, окачени над входа, съдържателят се бе принудил да закове трофеите си. Впоследствие един от гостите, в опит да отскубне наколенката на легендарния Дон Брамман, съдрал ценния експонат. Още с влизането Хари забеляза спортните реликви по стените. Клиентелата на заведението, съдейки по името му, се състоеше от крикет запалнянковци. Веднага му хрумна, че май ще трябва да преосмисля представата си за крикета като за снобарски спорт. Посетителите нямаха нито контешки прически, нито ухаеха на скъпи парфюми. Бъроуз зад барплота не правеше изключение.

— Добър вечер — поздрави той. Гласът му звучеше като стържене на коса о брус.

— Тоник без джин — поръча Хари и го подкани да задържи рестото.

— Много е за бакшиш и малко за подкуп — отбеляза Бъроуз и размаха десетдоларовата банкнота. — Да не си полицай?

— Толкова ли ми личи? — попита обезсърчено Хари.

— Е, приличаш малко и на досаден турист.

Бъроуз остави рестото пред Хари и се извърна.

— С Ендрю Кенсингтън сме приятели — уточни Хари.

Бъроуз се обърна светкавично и грабна парите.

— Така кажи — промърмори той.

Съдържателят не помнеше нито да е виждал, нито да е чувал за Ингер Холтер — дотук нищо ново, защото Хари знаеше, че Ендрю го е разпитвал. Ала Хари следваше кредото на някогашния си ментор от

Осло — Симонсен, по прякор Лумбаго — „От повторно питане глава не боли.“

Хари огледа обстановката.

— Какво се предлага при теб?

— Менюто за днес е шишчета с гръцка салата. Седем долара.

— Извинявай, не се изразих правилно. Питам за клиентелата.

— Най-ниската прослойка — усмихна се горчиво Бъроуз.

Мимиката говореше достатъчно за професионалния му живот и за неосъществената мечта заведението му да потръгне.

— Онези редовни клиенти ли са? — Хари кимна към тъмния ъгъл, където петима мъже пиеха бира.

— Да. Повечето са стари познайници. Туристическите тълпи не минават оттук.

— Нещо против да им задам няколко въпроса?

Бъроуз се поколеба.

— Онези типове не са света вода ненапита. Нямам представа откъде изкарват пари за бира и нямам намерение да разпитвам, но едва ли работят от девет до четири, казано малко по-завоалирано.

— Никой не одобрява изнасилването и убийството на младо момиче в квартала, нали? Дори съмнителните елементи, които живеят на ръба на закона. Подобни престъпления подтикват хората да избягват района като опасен, а това пречи на бизнеса, независимо какво продаваш. Прав ли съм?

Бъроуз лъскаше стъклена чаша с голямо усърдие.

— На твоє място щях да действам крайно предпазливо.

Хари му кимна и бавно се отправи към масата в ъгъла, за да даде време на мъжете да го огледат. Един от тях стана още преди Хари да се е приближил. Скръсти ръце така, че камата, татуирана върху мускулестата му предмишница, да изпъкне още повече.

— Това сепаре е заето, русокоско — избъбри той толкова дрезгаво, че прозвуча не глас, а въздух в тръба.

— Имам един въпрос... — подхвана Хари, но дрезгавият поклати глава. — Само един. Някой от вас познава ли този мъж — Еванс Уайт?

Хари вдигна снимката. Досега другите двама, които седяха с лице към него, само наблюдаваха — по-скоро безразлично, отколкото враждебно. При споменаването на името на Уайт погледнаха Хари с

внезапно лумнал интерес. Хари забеляза, че кожата по тила на двамата, обърнати с гръб към него, се изопна.

— За пръв път го чувам — отвърна дрезгавият. — Пък и в момента провеждаме... личен разговор, уважаеми. Приятна ти вечер.

— Случайно обсъждането да касае продажба на вещества, забранени от австралийските закони? — попита Хари.

Продължително мълчание. Беше избрал тактика, криеща смъртна опасност. Обикновено човек отправя недвусмислени провокации само когато си е осигурил солидно подкрепление или добри възможности за отстъпление. Хари не разполагаше нито с едното, нито с другото. Просто му се струваше, че е крайно време да настъпи някакво раздвижване.

Единият тип се надигна и се извиси чак до тавана. Обърна се и показа грозната си сипаничава фасада. Мустакът тип „подкова“ подчертаваше ориенталския му външен вид.

— Чингис хан! Радвам се да те видя. Мислех те за покойник! — възкликна Хари и протегна ръка.

— Ти кой си? — изхъхри ханът като в предсмъртен хрип. Всяка дет-метъл банда би убила за такъв вокалист.

— Полицай съм и не...

— Ай-ди — исполинът погледна отвисоко съвсем не niskия Хари.

— Моля?

— Значката ти.

Хари си даде ясна сметка, че ситуацията изисква нещо по-солидно от пластмасовата му карта с паспортна снимка от управлението в Осло.

— Казвали ли са ти, че имаш същия глас като фронтмена на „Сепултура“? Как му беше името...

Хари потърка брадичката си с пръст, все едно си напругаше ума да се сети. Дрезгавият тръгна да заобикаля масата.

— А ти си Род Стюарт, нали? — посочи го с пръст Хари. — Разкрих ви! Събрали сте се да обсъждате „Live Aid“ втора част^[3] и да...

Ударът улучи Хари в зъбите. Той се олюля и се хвана за устата.

— Да разбирам ли, че не вярвате в бъдещето ми като стенд-ъп комик? — попита Хари.

Погледна пръстите си, омазани с кръв, слюнка и нещо меко и бяло — зъбен цимент, по негово предположение.

— Пулпата е червена, нали? Пулпата е онова мекото, което се намира във вътрешността на зъба — обърна се Хари към Род и му поднесе пръстите си.

Род го изгледа скептично, после се надвеси над него и проучи повнимателно бялата маса.

— Това е дентин. Разположен е под емайла. Дъртият беше зъболекар — обясни той на другарите си, отстъпи крачка назад и дублира първия удар.

За миг на Хари му причерня, но когато отново всичко му се проясни, се оказа, че се е задържал на крака.

— Я сега виж дали няма да откриеш пулпа! — посъветва го не без известно любопитство Род.

Хари знаеше, че е глупаво; съвкупността от натрупания опит и здравия разум му подсказваше, че е глупаво; контузената челюст потвърждаваше, че е глупаво, но за жалост дясната му ръка смяташе хрумването за блестяща идея, а в онзи миг решението зависеше изцяло от нея. Улучи Род в брадичката и се чу как челюстите му хлопнаха. После Род залитна назад, отстъпи две крачки — неизбежното следствие от тежък, перфектно балансиран ъперкът.

Болката от подобни удари се разпространява от челюстната кост към малкия мозък (в случая анатомичният термин важеше с пълна сила и за количеството сиво вещество изобщо в главата на пострадалия), където вълнообразни вибрации причиняват редица къси съединения или — ако противникът извади късмет — мигновена загуба на съзнание и/или дълготрайни мозъчни увреждания. В случая на Род мозъкът явно се затрудняваше да реши дали да колабира напълно, или просто да претърпи краткосрочно сътресение.

Чингис хан нямаше никакво намерение да изчаква резултата от нанесената травма. Сграбчи Хари за гушата, вдигна го на височината на раменете си и го запрати, както хамалите хвърлят чували брашно в каросерия на камион. Към двойката, която похапваше дневното меню за седем долара, се понесе неканен мераклия да сподели вечерята им. Те предвидливо отскочиха встрани, когато Хари се приземи по гръб с гръм и трясък върху масата им. „Божичко, дано скоро изгубя съзнание“

— помисли си той, когато болката го връхлетя, а ханът се отправи към него.

Ключицата е чуплива кост и се намира на много уязвимо място. Хари се прицели и ритна, но бомбардировката, на която го бе подложил Род, явно бе засегнала двуочното му зрение, защото атаката с крак увисна във въздуха.

— Шмерцен!^[4] — обеща ханът и замахна над главата си.

Не му трябваше чук. Ударът улучи Хари в гръдния кош и мигновено парализира всички сърдечни и дихателни функции. Затова той нито видя, нито чу как тъмнокожият мъж нахлу в бара и грабна топката, с която Австралия бе победила Пакистан през 1969 година: кълбо с диаметър 7,6 см и маса 160 грама. Новодошлият наведе тялото си назад и леко встрани в заключителния етап на замаха и същевременно изпъна ръката си назад. После ръката мощно се плъзна по хоризонталата — свита в лакътя като при бейзбола, а не описвайки дъга над главата и изпъната като в крикета — така, че топката не се удари в пода, преди да продължи траекторията си, а полетя право към целта.

За разлика от малкия мозък на Род, този на хана не се поколеба нито миг, когато твърдата топка го цапардоса по челото точно под косата: органът веднага излезе от строя. Ханът политна и се строполи със зрелищността на взривен небостъргач.

Останалите трима около масата наскачаха разгневени. Тъмнокожият нашественик пристъпи напред с ръце в нисък, небрежен гард. Един от мъжете се хвърли напред, а Хари — който въпреки мъглата пред очите си позна новодошлия — отгатна съвсем правилно какво ще се случи: тъмнокожият се изплъзна, после атакува и нанесе два леки прави леви удара, сякаш само за да измери разстоянието, преди десницата му да нанесе съкрушителен ъперкът. За щастие в дъното на заведението беше тясно и приятелите на пострадалия не можеха да се нахвърлят вкупом на боеца. Рухналият в нокаут противник не успя да се изправи повече, а следващият предприе атака — малко по-внимателно и с ръце, изнесени пред тялото в поза, която подсказваше, че притежава колан с някакъв цвят в боен спорт с азиатско име. Първият пробен удар бе париран от тъмнокожия, а когато каратистът се завъртя, за да изпълни задължителния за източните

бойни изкуства ритник, тъмнокожият вече бе направил рязък отклон встрани и кракът на нападателя разсече не друго, а въздуха.

Но далеч по-голям успех пожъна бързата серия от ляв-десен-ляв, която отблъсна каратиста към стената. Тъмнокожият се спусна след него и му нанесе прав ляв. Главата на онзи отхвъркна назад и срещна стената с противно хрущене. Мъжът се свлече по цимента като запратена в стената порция спагети. Опитният крикет хвърляч заби още един юмрук в тялото му, докато онзи падаше — най-вероятно напълно излишно.

Род се бе добрал до един стол и наблюдаваше с прозрачни очи целия екшън.

Чу се щракване, когато острието на ножа у третия противник изскочи. Той се спусна към тъмнокожия с превит гръб и разперени настрани ръце. Род повърна върху обувките си — сигурен симптом на комоцио, прецени доволно Хари. Самият той също усещаше силно гадене, особено след като забеляза, че първият повален е свалил бухалка от стената и приближава боксьора в гръб. Въоръженият с нож се намираще съвсем близо до Хари, без да го забелязва.

— Зад теб, Ендрю! — извика Хари и се хвърли върху мъжа с хладното оръжие.

Чу сух, глух удар с бухалка и трясъка на прекатурени маси и столове, но трябваше да дебне мъжа, който му се изплъзна и обикаляше около него, размахвайки театрално ръце с налудничава усмивка на уста.

Без да сменя поглед от противника си, Хари затърси опипом по масата зад гърба си подходящ предмет, та да му послужи за оръжие. Продължаваше да чува откъм барплота схватката с бухалката.

Противникът му се засмя и се приближи, като ловко прехвърляше ножа от лявата си ръка в дясната и обратното.

Хари се втурна напред, атакува и отскочи назад. Десницата на мъжа се отпусна безсилна, а ножът издрънча върху каменния под. Объркан, той погледна рамото си. Оттам стърчеше шиш с набучена на него печурка. Дясната ръка на мъжа изглеждаше напълно парализирана. Той дръпна предпазливо шиша с лявата, сякаш да провери дали не сънува, все още с изумена гримаса. „Сигурно съм засегнал залавно място на мускул и нерв“ — предположи Хари.

Отново замахна и уцели нещо твърдо. По ръката му плъзна стрелкаща болка. Противникът му отстъпи назад и го изгледа обидено. От едната му ноздра потече плътна струя тъмночервена кръв. Хари разтърка десния си юмрук и се приготви за следващ удар, но размисли.

— От такова млатене ме заболя ръката. Няма ли просто да се предадеш? — попита той.

Онзи кимна и се тръшна на стола до Род, който още стоеше с глава между коленете.

Хари се обърна. Бъроуз държеше пистолет срещу първия побойник, а Ендрю лежеше безжизнен между преобърнатите маси. Част от гостите се бяха омели, някои продължаваха да следят любопитно събитията, а повечето още гледаха телевизия. Играеха отборите по крикет на Англия и Австралия.

Линейките пристигнаха да отнесат пострадалите. Хари се погрижи да натоварят Ендрю на първата. Придружи носачите. Едното ухо на Ендрю продължаваше да кърви и гърдите му хриптяха от усилието да диша, но най-сетне се бе свестил.

— Не знаех, че играеш крикет. Имаш отличен замах, но беше ли необходимо да вземаш нещата толкова присърце?

— Прав си. Не успях да преценя ситуацията. Ти държеше положението изцяло под контрол.

— Не е вярно. Да си кажа правичката, бях го изпуснал.

— Да си кажа правичката, главата ме цепи адски и съжалявам, че изобщо се намесих. Трябваше сега ти да си на мое място. Говоря съвсем сериозно.

Линейките постепенно отнесоха всички ранени и накрая в бара останаха само Хари и Бъроуз.

— Дано не сме причинили големи щети на инвентара.

— Не бери грижа. Клиентите обичат от време на време екшън на живо. Съветвам те в близките няколко дни да надничаш през рамо. Босът на тези бабаити няма да остане доволен, когато научи колко бой са изяли.

— Така ли? — Хари усети, че Бъроуз се опитва да му подхвърли нещо. — И кой е началникът им?

— Все едно нищо не съм ти казал, но онзи тип на снимката, която размахваше, доста прилича на него.

Хари кимна.

— Значи ще трябва да съм нащрек. И да си намеря оръжие. Нещо против да те ощета с още един шиш?

[1] От англ. speed („скорост“) — амфетамини в наркожаргона. Наричат ги така, защото създават усещане за повишена работоспособност, сила, бодрост. — Б.пр. ↑

[2] Марди Гра — Блажния вторник при католиците, който предшества началото на Великите пости. На този ден в Сидни хомосексуалистите организират многолюден парад като кулминация на ежегодния карнавал. Затова празникът е известен и като Страстния вторник на гейовете и лесбийките. — Б.пр. ↑

[3] През 1985 година в Лондон и Филадельфия се провеждат два исторически благотворителни концерта под надслова „Live Aid“ в подкрепа на гладуващите в Етиопия. — Б.пр. ↑

[4] От нем. schmerzen — тук: Ще боли! — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДВАМА ЕКСХИБИЦИОНИСТИ, ЕДИН АЛКОХОЛИК, ЕДИН ГЕЙ И ЧЕРНАТА ЗМИЯ

Хари откри стоматологичен кабинет в „Кингс Крос“. Лекарят го прегледа и заключи, че предстоят значителни „строителни“ работи, докато изгради счупения по средата преден зъб. Залепи върху зъбното пънче временна коронка и одруса Хари с такава сума, че той се помоли началството в Осло да прояви благосклонност и да му възстанови разходите.

В управлението в Сидни научи, че заради три счупени ребра и силно мозъчно сътресение Ендрю ще трябва да пази болничното легло цяла седмица.

Следобед Хари помоли Либи да го придружи до няколко болници. Първо се отбиха в „Сен Етиен“. Накараха ги да впишат имената и данните си в посетителския дневник — истинска тухла, разтворена пред внушителна монахиня, която седеше зад гишето, скръстила царствено ръце. Хари помоли за указания, но тя само поклати глава и посочи към вътрешността на болницата.

— Не говори английски — поясни Либи.

Отидоха на рецепцията. Усмехнат млад мъж веднага въведе имената в компютъра, продиктува им номерата на стаите и им обясни как да стигнат до тях.

— За десет секунди се пренесохме от средновековието в епохата на модерните технологии — прошепна Хари.

Първо се отбиха при Ендрю. Размениха няколко думи с него, но какъвто беше целият в натъртвания и хематоми, го свариха в лошо разположение на духа и след пет минути ги помоли да се омитат. На горния етаж в единична стая бе настанен нападателят с ножа: с обездвижена в бандаж ръка, отоци по лицето и обидения поглед от предходната вечер.

— Какво искаш, проклета куко? — процеди той.

Хари седна на стол до леглото.

— Да разбере дали Еванс Уайт е поръчал убийството на Ингер Холтер. Ако да — кому е възложил мократа поръчка и защо.

Онзи се опита да се засмее, но избухна в кашлица.

— Нямам представа какви ги дрънкаш, а според мен и ти си на моя хал.

— Как е рамото? — попита Хари.

Очите на ранения изскочиха от орбитите.

— Само посмей да...

Хари извади шиша от джоба си. По челото на болния изпъкна дебела, синкава вена.

— Бъзикаш се, шибаняко.

Хари запази мълчание.

— Дяволите да ме вземат, ако не си луд за връзване! Нали не си въобразяваш, че ще ти се размине! Открит ли и драскотина по тялото ми след посещението ви, ще изхвърчиш от лайняната си работа, проклето ченге такова! — гласът му се извиси до фалцет.

Хари сложи показалец пред устните му.

— Тихичко, ако обичаш. Виждаш ли онзи здравеняк с обръснатата глава до вратата? Приликата не се забелязва от пръв поглед, но той се пада братовчед на онзи, чиято глава строшихте с бухалката снощи. Днес настоя да ме придружи. Неговата работа е да ти запуши устата и да те държи здраво, докато аз сваля превръзката и забия това симпатично острие в единственото място по тялото ти, където няма да оставя следа. Просто защото там вече има пробита дупка, нали?

Хари стисна леко дясното рамо на болния. В очите му избиха сълзи и гръдният му кош се заповдига бурно. Погледът му заподскача между Хари и Либи. Човешката природа е гъста, непроходима гора, но когато раненият отвори уста, Хари сякаш съзря противопожарна просека. Без съмнение говореше истината:

— Каквото и да ми сторите, Еванс Уайт ще ме накаже десетократно по-жестоко, ако разбере, че съм го изпял. И тримата с вас знаем, че дори да имах какво да ви кажа, щях да си замълча. Почвайте ме, но преди това да ви предупредя: на погрешен път сте. На много погрешен път.

Хари погледна Либи. Той поклати леко глава. Хари се замисли за миг, после стана и остави шиша върху нощното шкафче.

— Бързо възстановяване! — пожела на ранения.

— Аста ла виста — отвърна онзи и се прицели в него с показалец.

На рецепцията на хотела му предадоха, че са го търсили по телефона. Хари разпозна номера на управлението и веднага позвъни от стаята си. Вдигна Йонг Сю.

— Още веднъж прегледахме всички досиета и проведохме по-обстойна проверка. Три години след извършването им някои провинения се зачеркват от официалните досиета. Така е по закон. Нямаме право да държим провинения с изтекла давност в регистрите. Но когато става дума за престъпления със сексуален подтекст... да го кажем така: пазим копия от докладите в неофициална картотека. Натъкнах се на нещо интересно.

— Какво?

— Официалното досие на хазяина на Ингер Холтер, Хънтър Робъртсън, беше чисто като сълза. Но като се поразтърсих, се оказа, че два пъти е бил глобяван за публично разголване. Грубо разголване.

Хари се питаше кое разголване е деликатно.

— Тоест?

— Опипване на собствените гениталии на обществено място. Това, разбира се, може да се окаже съвсем безобидно, но има и още. Либи се отбил при него. Не го заварил вкъщи. Зад вратата лаело злобно куче. Появил се съседът. С Робъртсън имали уговорка съседът да разхожда и да храни кучето всяка сряда вечер. Човекът имал ключ за дома му. Либи го попитал дали стопанинът е отсъствал и в срядата преди убийството на Ингер Холтер. Съседът потвърдил.

— Е, и?

— В предишните си показания Робъртсън посочи, че е прекарал въпросната вечер сам в дома си. Искан да те уведомя незабавно.

— Какво ще предприемете? — Хари усети как пулсът му рязко се ускори.

— Утре сутринта ще го отведем с полицейска кола.

— Хм... Кога и къде си е показвал прелестите?

— Да видим... Май в някакъв парк. Да. В Грийн парк, един малък...

— Знам къде е. — Хари бързо обмисли възможностите. — Ще се поразходя. Там се подвизава един и същи контингент. Може да изскочи нещо.

Хари записа датите на непристойните прояви в малкия си черен рекламен бележник, дежурен подарък от баща му за Коледа.

— Само за майтапа, Йонг. Какво е тогава деликатно разголване?

— Да си на осемнайсет, под въздействието на спиртни напитки и да си покажеш задника на минаващ полицейски патрул в деня на Националния празник на Норвегия.

От смайване Хари не успя да обели и дума.

Йонг се разкиска по телефона.

— Как...? — успя само да промълви Хари.

— Направо невероятно е колко информация може да се открие с помощта на две-три пароли и съдействието на датски колега от съседния кабинет — засмя се чистосърдечно Йонг.

Хари усети как започва да кипва.

— Нали не се сърдиш? — в гласа на австралийския му колега изведнъж се появи притеснена нотка, задето вероятно е преминал границата на колегиалността. — На никого не съм го казал.

Звучеше толкова разтревожен, че Хари веднага му прости.

— В патрула се взеше и полицайка. После ми отправи комплимент за стегнатите ми задни части — поясни Хари.

В слушалката се разнесе ведър смях.

Фотоклетките в парка явно прецениха, че се е стъмнило достатъчно, за да активират осветлението. Хари се устреми към пейката. Веднага позна сивия абориген.

— Добър вечер.

Главата, досега обронена върху гърдите, се повдигна бавно и две кафяви очи се насочиха към Хари — или по-скоро минаха през него — и се приковаха в нещо в далечината.

— *Fig?* — попита той с изнемощял глас.

— Моля?

— *Fig, fig* — повтори мъжът и размаха два събрани пръста във въздуха.

— *Oh, fag*^[1].

— *Yeah, fig.*

Хари извади две цигари. Едната подаде на аборигена, другата тикна в устата си. Минута-две поседяха да се насладят на тютюна. Намираха се върху малка зелена площ наред милионен град и въпреки това Хари имаше чувството, че е попаднал на далечен безлюден остров: дали заради спускащия се мрак, съчетан с електрическото стържене от невидимите крачета на скакалците, които се отъркваха едно в друго, или защото пушенето заедно с чернокожия мъж с широкото екзотично лице, потомък на коренните жители на този континент, му вдъхваше усещане за ритуал и безвремие.

— Искаш ли да купиш якето ми?

Хари огледа дрехата — тънка, в червено и черно.

— В цветовете на аборигенското знаме — поясни мъжът и му показа гърба. — Братовчед ми ги шие.

Хари учтиво отклони предложението.

— Как се казваш? Хари? Английско име. И моето е такова: Джоузеф. Всъщност е еврейско. Нали бащата на Исус се казва така?^[2] Джоузеф Уолтър Родриг. Племенното ми име е Нгардагха. Нгар-даг-ха.

— Много ли време прекарваш в парка, Джоузеф?

— Да.

Аборигенът отново превключи на дългия си поглед, зареян на километър по-нататък, и се отнесе. Извади бутилка от джоба на якето си, предложи на Хари и отпи. После завинти капачката. Якето му се разгърди и разголи татуировка на гърдите. „Джери“ — пишеше върху голям кръст.

— Много хубав татус, Джоузеф. Може ли да попитам кой е Джери?

— Синът ми. Моят син. На четири години.

Джоузеф разпери пръсти, опитвайки се да отдели нужния брой.

— На четири. Ясно. Къде е сега Джери?

— Вкъщи — Джоузеф размаха ръка, за да укаже посоката. — При майка си.

— Чуй ме, Джоузеф. Търся един човек на име Хънтър Робинсън. Светлокож, дребен, оплешивяващ. От време на време се навърта из парка и показва... мъжките си атрибути. Сещаш ли се за кого говоря? Виждал ли си го?

— Да, да. Ще дойде — Джоузеф сбърчи нос с досада, все едно Хари му надуваше главата с излишни пояснения. — Почакай и ще се появи.

Хари сви рамене. Съмняваше се доколко достоверни са сведенията на Джоузеф, но понеже нямаше какво друго да стори, му даде още една цигара. Продължиха да седят на пейката, докато мракът се спускаше, сгъстяваше се и накрая стана почти материален.

В далечината заби църковна камбана. Хари запали осмата си цигара и смукна дълбоко. Последния път, когато я заведе на кино, Съос го помоли да спре да пуши. Гледаха „Робин Худ — принцът на разбойниците“. След „План 9 от далечния космос“ Хари не беше попадал на филм с толкова слаб актьорски състав. На Съос обаче не й пречеше, че Робин Худ (Кевин Костнър) отговаря на шерифа на Нотингам на чист американски английски. Всъщност Съос изобщо не забеляза недостатъците на лентата; пицеше въодушевено, когато Костнър въздаваше справедливост в гората Шерууд, а накрая, когато Мариан и Робин се взеха, започна да подсмърча.

След филма седнаха в кафене. Хари почерпи Съос с какао. Тя му разправи колко уютно се наредила в новия си апартамент в центъра „Согн“. Само не й харесвало, че част от съседите на етажа били „пълни глупаци“. Поиска Хари да откаже цигарите.

— Според Ернст били опасни — аргументира се тя. — Можело да умреш.

— Кой е Ернст? — поинтересува се Хари, а Съос започна да се киска.

— Няма да пушиш повече, Харалд — заяви обаче съвсем сериозно тя. — Няма да умираш, чуваш ли?

И Харалд, и „чуваш ли?“ ги бе наследила от майка им.

Баща му бе успял да наложи в семейния съвет кръщелното име Хари. Фредрик Хуле обикновено винаги се бе вслушвал в мнението на съпругата си, но този път бе повишил глас и настоял да кръстят момчето на неговия дядо, някога моряк и — види се — славен човек. В миг на слабост — по собствените й думи — майката отстъпила — за което впоследствие се разкайвала горчиво.

— Някога чували ли сте някой Хари някога да е постигнал нещо в живота си? — питаше риторично тя. (Когато го хванеше в заядливо настроение, съпругът ѝ я подиграваше за струпването на неопределителни местоимения.)

В крайна сметка майката го нарекла Харалд на чичо си, но всички останали го знаеха като Хари. А сега, след смъртта ѝ, Съос изведнъж възприе обръщението, използвано от майка им. Навярно така Съос се опитваше да преодолее загубата ѝ. Хари не знаеше дали е така със сигурност, защото случващото се в главата на сестра му си оставаше загадка. Той ѝ обеща да откаже цигарите — ако не от раз, то постепенно — а тя се усмихна с насълзени очи и сметана на носа.

Сега Хари си представи как тютюневият дим се гърчи в тялото му като огромна змия. *Бубур*. Джоузеф се сепна от съня си.

— Родителите ми бяха гарванови хора — изтърси той без никаква прелюдия и се надигна. — Можеха да летят.

Явно дрямката го бе поосвежила. Разтърка лицето си с длани.

— Да летиш е хубаво. Да ти се намира някоя десетачка?

Хари изрови само банкнота от двайсет долара.

— Става — заяви Джоузеф и я отскубна от ръката му.

В съзнанието му бе настъпило краткотрайно просветление и тъмни облаци отново прибулиха и помътниха разума му. Той продължи да нарежда на непознат език, който напомняше разговора между Ендрю и Тууомба. Креолски ли се наричаше? Накрая брадичката на пияния абориген отново се оброни върху гърдите му.

Хари реши да си допуши цигарата и да си върви. Неочаквано Робъртсън наистина се появи. Хари беше очаквал да го види в шлифер — един вид, стандартното облекло на експозиционистите — но Робъртсън носеше бяла тениска и дънки. Озърташе се наляво-надясно и вървеше с особени, пружиниращи крачки, все едно си тананикаше наум и приспособяваше походката си към мелодията. Позна Хари чак когато се приближи до пейките. Лицето му не изразяваше ни най-малка радост от срещата.

— Добър вечер, господин Робъртсън. Опитяхме се да се свържем с вас. Седнете.

Робъртсън се огледа и запристъпва на място. Явно му се искаше да побегне, но в крайна сметка седна с примирителна въздишка.

— Казах ви всичко, което знам. Защо продължавате да ме безпокоите?

— Защото открихме, че от години безпокоите други хора.

— Как така? Никого не съм безпокоил!

Хари го гледаше. Робъртсън беше крайно несимпатичен тип, но и при най-добро желание — или и при най-отрицателна нагласа — Хари не съумяваше да съзре в негово лице сериен убиец. И този факт го ядосваше, защото означаваше, че само си губи времето.

— Имате ли представа колко млади момичета се стряскат насън заради вас? — Хари се постара да вложи максимално презрение в гласа си. — Колко девойки не могат да забравят случката и никога няма да се отърсят от образа на извратения чекиджия, който ги е изнасилил във въображението си; няма да забравят как сте проникнали в умовете им, разклатили сте спокойствието им и сте им насадили страх да излизат по тъмно, унижили сте ги и сте ги накарали да се почувстват употребени?

Робъртсън се засмя.

— Само с това ли разполагате, инспекторе? Защо забравихте онези, чийто сексуален живот съм осакатил? И онези, които развиват паническо разстройство и цял живот са осъдени да гълтат хапчета? Впрочем предупредете колегата си да внимава. Заплаши ме с шест години затвор за съучастничество, ако не се явя и не дам обяснения на такива простаци като вас. Посъветвах се с адвоката ми и той се ангажира да обсъди въпроса с вашия началник, та занапред да не се опитвате да ме подхлъзвате.

— Имате два варианта, Робъртсън — Хари усети, че в ролята на хулиганското ченге не излъчва авторитета на Ендрю. — Или сега ми казвате каквото ме интересува, или...

— ... идвам в участъка. Това вече съм го чувал. Давайте, закопчайте ме, а до час адвокатът ми ще ме е освободил и ще е подал жалба срещу вас и вашия колега за полицейски произвол. Моля!

— Моята идея беше малко по-различна — прошепна Хари. — Представям си го като дискретно изтичане на информация от неназован източник, разбира се, към някой от любознателните и зажаждали за сензации неделни вестници. Придобихте ли горе-долу

представа? „Хазяинът на Ингер Холтер, на снимката горе, има присъда за ексхибиционизъм и е попаднал в полезрението на полицията.“

— Каква присъда! Гдобиха ме четирийсет долара! — изписка на фалцет Хънтър Робъртсън.

— Знам, знам. Било е дребно прегрешение — с престорено разбиране кимна Хари. — Толкова незначително, че сте съумели сравнително лесно да го потулите от близкото си обкръжение. Жалко обаче, че съседите четат вестници, нали? И те, и колегите... А родителите ви? Те следят ли пресата?

Робъртсън се сви. Сгърчи се като спукана плажна топка и заприлича на „барбарон“ — от онези, дето служат като фотьойли за релакс. Хари разбра, че споменавайки родителите, е напипал болното му място.

— Безсърдечен проклетник — прошепна Робъртсън с дрезгав, изтерзан глас. — Каква майка те е раждала тебе, бе? — И след пауза: — Какво те интересува?

— Предимно къде сте се намирали вечерта, преди да открият Ингер.

— Казах на полицията: бях си у дома и...

— Приключвам разговора. Дано в редакцията намерят хубава снимка — Хари стана.

— Добре де, добре. Не си бях вкъщи! — почти извика Робъртсън, отпусна назад глава и затвори очи.

Хари пак седна.

— Като студент ме настаниха в общежитие в един от хубавите квартали на града. В отсрещния блок пък имаше вдовица — подхвана Хари. — Всеки петък в седем вечерта, нито минута по-рано или по-късно, тя разтваряше завесите. Понеже живеехме на един и същи етаж, от стаята ми се откриваше великолепна гледка към нейната дневна. Особено като се има предвид, че тя включваше импозантен полилей. В делниците вдовицата приличаше на прошарена дама с очила и вълнено палто, от онези, дето ги виждаш непрекъснато в трамвая или на опашката в аптеката. Но всеки петък в седем часа, когато представлението започваше, нейната поява никак не можеше да се обвърже с кашлящите, начумерени бабички с бастуни. Обличаше халат с японски десен и обуваше високи черни обувки. В седем и половина пристигаше гостът. В осем без четвърт тя събличаше халата и

оставаше по черен корсет. В осем дамата смъкваше наполовина корсета и двамата с партньора ѝ се наgrabваха върху дивана „Честърфийлд“. В осем и половина посетителят си тръгваше, завесите се спускаха и спектакълът приключваше.

— Колко интересно — саркастично отбеляза Робъртсън.

— За мое учудване в квартала не избухна скандал. От моя блок всичко се виждаше и голяма част от обитателите вероятно следяха редовно представленията на вдовицата. Но доколкото ми е известно, никой не отвори дума за тях и никой не внесе оплакване. Другото интересно беше колко редовно изнасяше тя еротичните си спектакли. Първоначално си мислех, че се съобразява с партньора си — кога се връща от работа, дали е женен и така нататък. Но впоследствие забелязах, че сменя партньорите си, без това да се отразява на ефирното време. И тогава ми просветна: осъзнала е онова, което е постулат номер едно във всяка телевизия: след като си успял да набереш значителна аудитория за определено предаване, ще съсипеш рейтинга му, ако промениш часа на излъчване. А именно зрителите правеха сексуалния ѝ живот толкова пикантен. Разбирате ли, Робъртсън?

— Да.

— Реторичен въпрос. И така, защо ви разказах тази история? Направи ми силно впечатление, че в момента нашият спящ приятел Джоузеф бе твърдо убеден в идването ви тази вечер. Затова погледнах календара и парченцата от пъзела се подредиха. Днес е сряда, Ингер Холтер е изчезнала в сряда, а двата пъти, когато сте заловен за екхибиционизъм, също са се падали в сряда. Изнасяте представленията си в точно определени часове.

Робъртсън мълчеше.

— Чудех се и защо срещу вас не са подадени повече оплаквания. Така или иначе от последната жалба срещу вас са изминали близо четири години, а разгонването пред малки момичета все пак не е постъпка, която обществото приветства с бурни овации.

— Кой е казал, че го правя пред малки момичета? — сърдито попита Робъртсън. — И как заключихте, че никой не приветства моите прояви?

Ако можеше да свири с уста, Хари би го направил. Сети се за препирнята между хомосексуалната двойка, чийто разговор дочу

предната вечер.

— Значи се разголювате пред мъже — заключи Хари, разсъждавайки на глас. — Пред гейовете от района. Това обяснява как си осигурявате спокойствие. Публиката постоянна ли е?

— Е, всеки път идват различни хора — сви рамене Робъртсън — но знаят кога и къде могат да ме видят.

— А жалбите срещу вас?

— Случайни минувачи. Вече сме по-предпазливи.

— Ако не греша, тази вечер ще открия свидетели, които да потвърдят, че вечерта преди убийството на Ингер сте били именно в този парк.

Робъртсън кимна. Поседяха мълчаливо, заслушани в тихото похъркване на Джоузеф.

— И един друг факт не се вписваше никак в общата картина — продължи след малко Хари. — Дремеше като неясно подозрение в съзнанието ми, но ми се избистри чак когато чух, че всяка сряда съседът ви извежда кучето ви и го храни.

Двама мъже бавно минаха покрай тях и спряха в периферията на кръга, осветен от близката лампа.

— Запитах се: защо ще го храни, след като Ингер се е прибирала от „Ди Олбъри“ с кухненски остатъци? Първоначално отдадох несъответствието на недоразумение помежду ви — или просто Ингер е предвидила остатъците за следващия ден. После обаче се сетих за нещо, което би трябвало да съобразя веднага: кучето ви не яде... или по-скоро не му позволявате да яде месо. В такъв случай защо Ингер е взела кокалите? На колегите си в бара обяснила, че ги носи на кучето. Защо ще лъже?

— Нямам представа.

Хари забеляза, че Робъртсън поглежда нетърпеливо часовника си. Явно началният час на шоуто приближаваше.

— Последен въпрос. Какво знаете за Еванс Уайт?

Робъртсън го изглежда с воднисти светлосини очи. Не проблясваше ли в погледа му страх?

— Почти нищо.

Хари прекрати разпита. Не постигна особен напредък. У него кипеше желание да преследва виновника, да го открие и залови, но

онзи непрекъснато му се изплъзваше. Майната му! След няколко дни си занимава, но тази мисъл не го накара да се чувства по-добре.

— За свидетелите... — смотолеви Робъртсън. — Ще съм ви благодарен, ако не...

— Няма да провалям представлението ви. Знам, че зрителите ще извлекат полза.

Хари си извади цигара и пъхна кутията в джоба на якето на Джоузеф. Стана.

— Лично на мен спектаклите на вдовицата ми доставяха голямо удоволствие.

В „Ди Олбъри“ кипеше обичайната приповдигната атмосфера. Уредбата дънеше култовото парче „Валят мъже“, а на сцената танцуваха три момчета. Ако не се броят наметките им, си бяха кажиречи голи, а публиката ги окуражаваше с викове и пригласяше. Хари погледа малко, после се отправи към бара, където Биргита обслужваше.

— Защо не пееш, хубавецо? — попита познат глас.

Хари се обърна. Тази вечер Ото не беше в обичайните си женски одежди и тежък макиаж, а се бе издокарал в копринена розова риза с дълбоко деколте. Дискретният туш върху миглите и бледото червило показваха, че все пак Ото е положил известни грижи за вида си.

— Никакъв ме няма в пеенето, Ото. Съжалявам.

— Уф, вие, скандинавците, всичките сте еднакви. Не можете да се отпуснете, преди да излочите толкова количество алкохол, че да станете напълно неспособни за... сецаш се какво имам предвид.

Хари се усмихна на свенливо спуснатите му клепачи.

— Не си прави труда да флиртуваш с мен, Ото. Аз съм обречена кауза.

— Безнадежден хетеро, а?

Хари кимна.

— Дай поне да те почерпя едно, хубавецо. Какво ще пиеш?

Ото поръча грейпфрутов сок за Хари и коктейл „Блъди Мери“ за себе си. Вдигнаха наздравица. Ото пресуши половината чаша на един дъх.

— Единствено алкохолът лекува любовна мъка — поясни той и изгълта остатъка, потръпна, поръча си още един коктейл и впери поглед в Хари. — Значи никога не си правил секс с мъж. Дори насън?

Хари повъртя чашата в ръка.

— Насън — да. В кошмарите ми.

— Опа! Ето, виждаш ли! — размаха показалец Ото. — Любопитството те гложди. Няма как да измамиш подсъзнанието си, хубавецо. В очите ти виждам, че *го носиш*. Въпрос на време е да се отключи.

— Винаги съм чакал някой да събуди гея в мен — издекламира Хари с иронична прочувственост. — Извинявай, Ото, но не на мен тия. Сексуалната ориентация е генетично заложена. Или се раждаш такъв, или не. Пълна глупост е да си го обясняваме със средата и семейството.

— Ама какви ги говориш? А аз винаги съм хвърлял вината върху сестра ми и майка ми! — извика Ото и се плесна театрално по челото.

Хари пропусна изблика му покрай ушите си и продължи:

— Учените се сдобиха с повече яснота по въпроса, защото през последните години клиничните проучвания на мозъците на хомосексуалисти се увеличиха. Пандемията от СПИН осигури на специалистите повече трупове на несъмнени хомосексуалисти...

— Безспорно една от най-положителните страни на болестта — отбеляза Ото и засмука от сламката.

— Учените са открили разлики между мозъците на хора с еднополова и разнополова сексуална ориентация.

— Мозъците на хетеросексуалните са по-малки. Каж ми нещо, което не знам, хубавецо.

— Парадоксът е, че според изследователите миниатюрната клапа — или в каквото се състои въпросната разлика — се унаследява.

— Е, и? — забели очи Ото. — Ти какво? Да не си мислиш, че гейовете не могат да чукат жени, ако им се наложи? Ако обществото го изисква от тях? Ако не им оставя друг избор? — Ото направи недвусмислен жест. — При липсата на друг партньор жената се явява своеобразен заместител. Същият социален механизъм подтиква и хетеросексуални мъже да се чукат със себеподобни в затвора.

— Значи гейовете правят секс и с жени?

— За щастие никога не съм попадал в менталния затвор, в който живеят повечето гейове, защото съм израснал в творческо семейство и още на десет години се обявих за гей — за да се направя на интересен. После не намерих основания да се отмятам. Затова за мен е толкова трудно да си представя ситуация, в която бих се чукал с жена, колкото за теб е да си представиш каква безизходица би те тласнала да скочиш на младежа от съседната килия. Макар че за теб вероятно ще е полесно...

— Я чакай малко! Откъде тръгнахме, а накъде се отплесна нашият разговор.

— Ти питаш за неща, които са ти любопитни, хубавецо — Ото сложи длан върху ръката му. — Навярно един ден ще се наложи да утолим това любопитство.

Хари усети как ушите му пламват. Прокле наум този палячо, който успяваше да накара него, зрелия мъж, от смущение да придобие тена на англичанин, прекарал шест часа на плажа в Испания.

— Да сключим един мръсен, приятно вулгарен облог — очите на Ото заблестяха игриво. — Хващам се на сто долара, че преди да си заминеш за Норвегия, нежната ти елегантна ръка ще опипа мъжката ми гордост. Ще намериш ли кураж да приемеш облога?

Ото плесна с ръце и изпищя въодушевено при вида на пурпурночервеното лице на Хари.

— Ако настояваш да ми напълниш джобовете, не възразявам — отвърна Хари. — Но доколкото разбрах, някой ти е разбил сърцето, нали, Ото? Не би ли трябвало в момента да си ближеш раните вкъщи и да си лекуваш любовната мъка, вместо да агитираш хетеросексуален мъж да обърне резбата?

Още щом го изрече, Хари съжали. Просто имаше нулева търпимост към опитите на околните да му оказват натиск. Ото отдръпна ръката си и го изгледа обидено.

— Извинявай. Не си меря приказките. Не съм искал да те засегна — оправда се Хари.

Ото сви рамене.

— Нещо ново по случая? — попита той.

— Няма — отвърна Хари и си отдъхна, че смениха темата. — Може да се наложи да разширим периметъра на търсене извън близкото ѝ обкръжение. Впрочем ти познаваше ли я?

— Всички клиенти на бара я познаваха.

— А разговарял ли си с нея?

— Е, разменяли сме две-три думи. Беше твърде фриволна за моя вкус.

— Фриволна?

— Завърташе главите на хетеросексуалните клиенти, обличаше се предизвикателно, хвърляше изкусителни погледи и се усмихваше продължително, ако така имаше изгледи за по-голям бакшиш. Подобно поведение крие опасности.

— Допускаш някой клиент да я е...?

— Казвам само, че не е задължително да излизаш извън непосредствената среда на Ингер, инспекторе.

— Какво имаш предвид?

Ото се огледа и допи питието си.

— Просто бръцолевя, хубавецо. — Накани се да си върви. — А сега ще послушам съвета ти. Ще се прибера и ще мисля за други неща. Нали това предписа господин докторът?

Махна на един от стриптийзьорите. Момчето се приближи и му подаде хартиен плик.

— Да не забравиш за премиерата! — извика през рамо Ото и си тръгна.

„Ди Олбъри“ се пукаше по шевовете. Хари седна дискретно до бара на Биргита и без да ѝ се обажда, я наблюдаваше как работи. Следеше движенията ѝ, чевръстите пръсти, с които наливаше бира, връщаше ресто, приготвяше коктейли, гъвкавите чупки на тялото ѝ, решителните уверени крачки зад бара, защото разстоянията до нужните предмети — кега за бира, касовия апарат — вече се бяха кажи-речи закодирали в костния ѝ мозък. Косата ѝ току падаше върху челото, а тя я отмяташе с ловък жест, докато на равни промеждутъци обхождаше с поглед посетителите, за да улови следващата поръчка. Съвсем закономерно забеляза и Хари.

Луничавото ѝ лице просия и той усети как сърцето му заблъска тежко и блажено в гърдите.

— Току-що се отби приятел на Ендрю — съобщи тя. — Навестил го в болницата. Ендрю ти праща поздрав. Мъжът попита за теб. Май

още е в бара. А, ето го там.

Биргита посочи масата. Хари позна тъмнокожия хубавец от пръв поглед: Тууомба, боксьора. Приблужи се до него.

— Преча ли? — попита Хари и получи широка усмивка в отговор.

— Ни най-малко. Заповядай при мен. Седнах тук с надеждата да се появи някой стар познат.

Хари седна. Робин Тууомба, по прякор Мърито, продължи да се усмихва. По една или друга причина възникна една от онези неловки паузи, които никой не иска да признае за неловки, но на практика са точно такива. Хари побърза да сложи край:

— Днес разговарях с представител на гарвановия народ. Не знаех, че използвате подобни прозвища. Ти към кое племе принадлежиш?

— Какво имаш предвид, Хари? — изгледа го с почуда Тууомба. — Аз съм от Куинсленд.

Хари и сам си даде сметка колко идиотски бе прозвучал въпросът му.

— Извинявай, изразих се неуместно. Днес езикът ми изпреварва ума. Не исках да... не познавам в подробности вашата култура. Затова си мислех, че произлизате от определено племе... или нещо такова.

Тууомба го тупна по рамото.

— Занасям те, Хари. Не се притеснявай.

Той се засмя, а Хари се почувства още по-глупаво.

— Реагираш като повечето светлокожи. Какво друго да очаква човек? Изтъкан си от предразсъдъци.

— Предразсъдъци? — Хари усети първите признаци на раздразнение. — Казал ли съм нещо...

— Не е въпросът какво казваш, а какво очакваш от мен на подсъзнателно ниво. При най-малкото подозрение, че си изпуснал необмислена реплика, очакваш да се нацупя като сърдито хлапе. И през ум не ти минава, че съм достатъчно интелигентен да съобразя: чужденец си и е напълно нормално да задаваш такива въпроси. Ти например едва ли ще се обидиш, ако японски туристи в Норвегия не знаят как се казва вашият крал — смигна му Тууомба. — Не си изключение, Хари. Светлокожите австралийци също истерясват в опасенията си да не изтърсят нещо неуместно. Ето тук се крие най-

големият парадокс. Първо отнемат достойнството на народа ни, а когато то е безвъзвратно изгубено, треперят от страх да не го потъпчат.

Тууомба въздъхна и обърна едрите си бели длани към Хари. „Като калкани са“ — помисли си той.

Плътният приятен тембър на Тууомба трептеше на собствена честота и не му се налагаше да надвиква околния шум, за да го чуят.

— Разкажи ми за Норвегия, Хари. Четох колко е красиво. И студено.

Хари подзе да му разправя: за фиорди, планини и хора, живеещи между тях; за унии, потисничества, за Ибсен, Нансен и Григ; за северната страна, чийто народ открай време е имал самочувствието на предприемчив и далновиден, но самата тя напомняла бананова република; тази страна бе печелила от горите и пристанищата си, когато холандци и англичани са търсили да купуват дървен материал; бе използвала природните си дадености — водопадите си — след навлизането на електричеството в бита, а отгоре на всичко кажи-речи пред входната си врата е открила нефтени залежи.

— За разлика от шведите и датчаните ние никога не сме изнасяли стока, която да се превърне в наша емблема по света — нямаме нито „Волво“, нито „Туборг“. Изнасяме природата си и не ни се е налагало да напъваме мозъците си. Норвежците са галеници на съдбата.

Разказа на Тууомба за Ондалснес, градче в Румсдален, сгушено между високи планини. Там било толкова красиво, че майка му непрекъснато повтаряла: Бог създал първо това късче земя и толкова се улисал да сътвори дивната природа в Румсдален, че за да успее до неделя, се наложило да претупа надве-натри останалия свят.

Разказа как с баща му са ходили за риба в ранни зори през юли, как са седели на брега, упоени от аромата на морска вода, огласяни от крясъците на чайките, заобиколени от планини — застинали, безмълвни стражи около малкото им кралство.

— Баща ми е от Лешаскуг, селце по на север в долината. С майка ми се запознали на селска забава в Ондалснес. Все крояха планове как след като се пенсионират, ще се върнат там.

Тууомба кимна и надигна бирата си, а Хари едва натопи устни в поредния сок. От толкова грейпфрут горчивината се бе пропила в стомаха му.

— Ще ми се и аз да ти разкажа откъде идвам, Хари, но такива като мен не принадлежат към определено място или племе. Израснах в къщурка под магистралата към Бризбейн. Никой не знае от кое племе е бил баща ми: появил се и офейкал толкова бързо, че не останало време да го питат. А майка ми пет пари не дава за произхода си. Вълнува се само как да изкрънка няколко долара за бутилка вино. Аз съм мъри — и толкова.

— А Ендрю?

— Не ти ли е споделял?

— Какво?

Тууомба отдръпна ръцете си от масата. Между очите му се вряза дълбока бръчка.

— Ендрю Кенсингтън е дърво без корен — по-зле дори от мен.

Хари не настоя за подробности, но след още една бира Тууомба сам се върна на темата.

— Вероятно е редно той да ти разправи историята си, защото е израснал при необичайни условия. Той е от първото поколение безродни аборигени.

— Какво означава това?

— Дълга история. Разковничето се крие в гузната съвест. От началото на двайсети век политиката към коренното население носи отпечатъка на угризенията на институциите заради издевателствата, на които е бил подложен нашият народ. Жалко само, че добрите намерения невинаги водят до положителна промяна. Ако властите искат да упражняват влияние над определена народност, първо трябва да я разберат.

— А никой не е разбрал аборигените?

— Политиката спрямо тях е преминала различни тенденции. Аз например съм част от принудително урбанизираното поколение. След Втората световна война властите решават да променят следваната дотогава линия и да се опитат да асимилират коренните жители, вместо да ги изолират. Новите мерки включвали контрол на жилищата ни и дори на брачните ни партньори. Мнозина са били принудително заселвани в градовете, за да се приспособят към европейската градска култура. Кампанията дала катастрофални резултати. За кратко време аборигените оглавили всички черни статистики: за алкохолизъм, безработица, разводи, проституция, престъпност, насилие, наркомания

и каквото още се сетиш. Аборигените са били и си остават социалните аутсайдери на Австралия.

— А Ендрю?

— Роден е преди войната. Тогава официалната политика следвала друга линия: искала да ни „защитава“, все едно сме животински вид, застрашен от изчезване. Затова правата ни да наемаме земя или да си търсим работа били ограничени. И тук идва най-странното. Законът позволявал на властите да отнемат децата на майки от аборигенски произход, ако бащата не е абориген. Аз може да нямам най-приятната житейска история, но поне знам откъде съм дошъл, докато Ендрю и това не знае. Никога не е виждал родителите си. Още като бебе социалните го взели и го настанили в сиропиталище. Знае само, че открили майка му мъртва на автобусна спирка в Бенкстаун, на пет мили северно от приюта броени дни след насилственото откъсване. Никой не знаел как се е добрала дотам и от какво е издъхнала. Дълго пазели в тайна името на светлокожия му баща, докато накрая Ендрю вече изобщо престанал да се интересува.

Хари се опита да осмисли думите му.

— Международната общност как е допуснала подобен произвол? Ами ООН и Всеобщата декларация за правата на човека?

— Приета е чак след края на войната. Не забравяй, че австралийската политика към аборигените е била водена от добри намерения; целяла е да опази културата им, а не да я обезличава.

— Какво се е случило после с Ендрю?

— Понеже се справял отлично в училище, го изпратили в частен колеж в Англия.

— Мислех, че Австралия е твърде егалитарна държава, за да адмирира частните учебни заведения.

— Пътуването му било организирано от властите. Те поели и разходите по обучението му. Вероятно са искали Ендрю да се превърне в герой от приказната история за един успял абориген; да легитимира политически експеримент, който иначе е причинявал много страдание и безброй човешки трагедии. След като се върнал в Австралия, Ендрю се записал да следва в университета в Сидни. Като студент започнал да се изплъзва от контрола на властите. Забъркал се в куп неприятности, разнесла му се славата на побойник, успехът му паднал. Чувал съм, че много му повлияла нещастна любовна история. Светлокожа жена го

предала, след като семейството ѝ не одобрило връзката им. Ендрю отказва да говори за това. Така или иначе тази случка бележи черен период в живота му и е можел лесно да тръгне по лоши пътища. По време на пребиваването си в Англия се научил да се боксира. По собствените му думи именно боксът му помогнал да преживее престоя в пансиона. В университета подновил тренировките и когато получил предложение да тръгне на турне с отбора на Чийвър, зарязал лекциите и напуснал временно Сидни.

— Преди малко го видях в действие. Още го бива.

— Навярно е възприемал боксовата си кариера като кратка почивка, след която да се върне към следването си, но мачовете с тима на Чийвър му донесли успех. Пресата започнала да се интересува от Ендрю и той продължил. Успял да се класира за финала на австралийското първенство по бокс и дошли да го гледат дори двама професионални агенти от САЩ. Ала в навечерието на големия двубой в Мелбърн се случило нещо. Излезли на ресторант. Според слуховете Ендрю се пуснал на гаджето на другия финалист. Казвал се Кембъл и ходел с красавица от Северен Сидни, по-късно коронована за „Мис Нов Южен Уелс“. В кухнята на заведението избухнала схватка. Ендрю, треньорът на Кембъл, агентът му и още някакъв тип изпотрошили цялото оборудване. Открили Ендрю в мивката с разцепена устна, порезна рана на челото и изкълчена китка. Никой не подал жалба в полицията. Вероятно това е породило мълвата, че Ендрю се е пробвал да свали гаджето на Кембъл. Така или иначе, на Кембъл присъдили служебна победа, а кариерата на Ендрю навлязла в задънена улица. Успял да нокаутира още двама противници в турнирите, но журналистите изгубили интерес към него, а агентите повече не се появили. Не след дълго той престанал да се състезава в турнири, злите езици говорили, че се е пропилил, а след турне по западния бряг от отбора на Чийвър го помолили да се оттегли, защото нанесъл тежки травми на неколцина аматьори. За известно време Ендрю потънал в нелегалност. Така и не успял да изкопча от него с какво се е занимавал. Обикалял Австралия няколко години без цел и посока. После подновил следването си.

— И окачил ръкавиците на пирона.

— Да — кимна Тууомба.

— А после?

— Ами... — аборигенът даде знак на сервитьора да донесе сметката. — След завръщането си на университетската скамейка Ендрю бил силно мотивиран и в началото нещата потръгнали. Но тогава — в зората на седемдесетте — вилнеели хипитата, духът на купоните и свободната любов и вероятно е попрекалил с количествата незаконни субстанции. Оказало се, че въпросните вещества не подобряват учебните постижения в дългосрочен план, и Ендрю едва изкарал изпитите.

Тууомба се позасмя.

— Един ден Ендрю се събудил, станал, погледнал се в огледалото и обобщил: за пореден път осъмва с махмурлук и посинено око, без да помни кой го е ударил, прехвърлил е трийсетте, още не е успял да завърши образованието си и е започнал да развива зависимост от определени химически субстанции. Зад гърба си има катастрофална боксова кариера, а го очаква меко казано несигурно бъдеще. Какво прави човек в неговото положение? Кандидатства в полицейската академия.

Хари се засмя.

— Цитирам самия Ендрю — поясни Тууомба. — За всеобща изненада го приели въпреки досието му и пределната възраст — вероятно защото властите са искали да увеличат броя на аборигените в системата на полицията. И Ендрю си подстригал косата, махнал си обичата, отказал химикалите и другите опиати. От гледна точка на кариерното издигане той е бита карта, но пък го смятат за един от най-добрите следователи в Сидни.

— И това ли са негови думи?

— Разбира се — засмя се Тууомба.

На бара в средата на заведението танцьорите закриваха тазвечершното трагедийско шоу с „У.М.С.А.“ във версията на „Вилидж Пийпъл“ — безспорно печеливш избор.

— Знаеш много за живота на Ендрю — подхвърли Хари.

— Той ми е като баща. Когато се преместих в Сидни, няхах други планове, освен да се махна възможно по-далеч от къщи. Ендрю съвсем буквално ме прибра от улицата и започна да обучава мен и още няколко момчета — и те изпаднаха в безизходица. Ендрю ме накара да се запиша в университета.

— Майчице! Още един боксьор с висше образование?

— Английска филология и история. Мечтата ми е един ден да преподавам на своя народ — заяви Тууомба с гордост и упование.

— А дотогава ще пердашиш пияни моряци и селяни?

Тууомба се усмихна.

— За да си уредиш живота, ти трябва начален капитал. Не се самозаблуждавам: като учител няма да печеля почти нищо. Боксирам се не само срещу аматьори. Тази година подадох документи за австралийското първенство.

— За да спечелиш титлата, с която Ендрю се е разминал на косъм?

Тууомба вдигна чаша за наздраве.

— Например.

След края на шоуто клиентелата в бара оредя. Биргита бе обещала на Хари изненада тази вечер и той изгаряше от нетърпение да дойде краят на работното време.

Тууомба плати, но не си тръгна. Въртеше халбата в ръце. Хари изпита неясното предчувствие, че боксьорът иска да подхване различна тема от досегашните истории.

— Някакъв напредък по случая, заради който те изпратиха тук?

— Не знам — призна искрено Хари. — От време на време ме спохожда усещането, че гледам през бинокъл, а отговорът е толкова наблизно, че го виждам само като замъглен участък върху лещата. Или че просто съм насочил вниманието си в погрешната посока.

Тууомба пресуши бирата си.

— Ще тръгвам, Хари. Преди това обаче ще ти разкажа легенда, която вероятно ще попълни познанията ти за нашата култура. Чувал ли си за черната змия?

Хари кимна. Преди да тръгне за Австралия, прочете информация за влечуги, от които трябва да се пази. Доколкото бе запомнил, въпросната черна змия, известна още като черна аспида, не била внушителна по размери, но пък била силно отровна.

— И съвсем правилно — потвърди Тууомба. — Ако се вярва на преданието, невинаги е било така. Някога, в прастари времена, черната змия била напълно безобидна, докато игуаната била отровна и много по-голяма, отколкото е днес. Ядяла и хора, и животни. Един ден

кенгуруто свикало представители на животинското царство на съвет, за да изумуват как да заловят лакомия убиец Мунгунгарли, великия предводител на игуаните. Безстрашният дребен Оюбулуй — черната змия — веднага се нагърбил със задачата.

Тууомба седеше облегнат назад и говореше с нисък, спокоен глас, ала не снемаше очи от Хари.

— Другите животни се присмели на малката змия — противникът на Мунгунгарли трябва да е някой по-едър и по-силен. „Само почакайте и ще видите“ — заканил се Оюбулуй и се завлякъл към леговището на игуановия вожд. Там поздравил огромното чудовище и се представил като дребна змия, неособено вкусна, която търси къде да се подслони, за да избяга от заядливите подмятания на другите животни. „Само гледай да не ми се пречкаш, че иначе лошо ти се пише“ — предупредил Мунгунгарли и почти не удостоил с внимание черната змия. На другата сутрин Мунгунгарли излязъл на лов, а Оюбулуй се прокраднал след него. До накладен огън седял пътник. Преди клетникът да мигне, Мунгунгарли се спуснал и му строшил главата с точен, мощен удар. Игуаната нарамила плячката на гръб и я отнесла в леговището си. Там оставила настрана торбичката с отровата си и се заела да унищожава прясното човешко месо. С бързината на светкавица Оюбулуй се спуснал, грабнал кесийката и изчезнал в храсталаците. Мунгунгарли хукнал след него, но не го намерил. Оюбулуй заварил другите животни да го чакат. „Погледнете!“ — извикал той и зинал широко, та всички да видят кесийката. Всички животни се скупчили наоколо да му благодарят, задето ги е избавил от чудовището Мунгунгарли. И едно по едно се разотишли по леговищата си. Кенгуруто обаче поискало от Оюбулуй да изплюе отровата в реката, та занапред всички да спят спокойно. Но в отговор Оюбулуй захапал кенгуруто и то се строполило парализирано на земята. „Винаги сте ме презирали, сега обаче удари моят час — заканил се Оюбулуй на умиращото кенгуру. — Докато нося тази кесийка, няма да посмеете да припарите до мен. Никой от другите животни няма да разбере какво имам. Ще си мислят, че аз, Оюбулуй, съм техният спасител и закрилник, а аз най-спокойно ще си отмъщавам на всички ви — един по един.“ И бутнал кенгуруто в реката. Самият той се спотаил в храстите. И до ден-днешен се крие там.

Тууомба надигна празната халба и се изправи.

— Стана късно.

Хари го последва.

— Благодаря за легендата. Понеже си тръгвам съвсем скоро, може повече да не се видим. Желая ти успех в първенството. И в плановете ти за бъдещето.

Тууомба сграбчи протегнатата му ръка. „Кога ще си взема поука!“ — укори се наум Хари. След като аборигенът го пусна, десницата му приличаше на парче крехко телешко.

— Дано разбереш какво замъглява лещата — сбогува се Тууомба. Вече бе излязъл от бара, когато Хари схвана пожеланието му.

[1] Oh, fag (англ.). — А, цигара ли искаш. — Б.пр. ↑

[2] На български Йосиф. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

БЯЛАТА ХИЩНИЦА, МИСТЪР БИЙН И ПОРЕДНИЯТ ПАЦИЕНТ

Охранителят връчи фенер на Биргита.

— Знаеш къде да ме намериш, Биргита. Само внимавайте нещо да не ви схруска — предупреди с усмивка той и закуцука към караулката.

Биргита и Хари тръгнаха из мрачните лъкатушещи коридори в огромната сграда на Аквариума в Сидни. Наближаваше два след полунощ, а Бен, охранителят, поел нощната смяна, ги пусна вътре.

На нехайния въпрос на Хари защо всички осветителни тела са изключени старецът отговори с подробно изложение:

— Така се пести ток, разбира се, но по-важното е друго: да дадем знак на рибите, че нощта е настъпила. Аз много държа да го правим. Преди обаче угасяхме осветлението с обикновен ключ и чувах в какъв шок изпадат рибите, когато за секунда падаше непрогледен мрак. Из целия аквариум преминаваше бурно шляпане. Такъв звук се чуваше от стотиците риби, стрелкащи се да се скрият или плуващи напосоки в сляпа паника.

Бен понижи драматично глас и със зигзагообразно огъване на дланта си наподоби движенията на риба.

— В продължение на няколко минути водата се плискаше и вълнуваше. Някои видове риби, например скумрията, напълно откачаха, когато станеше тъмно, започваха да се блъскат в стъклото и умираха. Затова монтирахме димери, с които да регулираме постепенното притъмняване на осветлението, за да наподобим естественото помръкване на дневната светлина в природата. Впоследствие болестите сред рибите намаляха. Светлината ориентира организма кога е ден и кога — нощ и лично аз смятам, че рибите се нуждаят от естествен денонощен ритъм, за да не изпитват стрес. Притежават биологичен часовник точно като нас и не бива да го нарушаваме. Знам, че някои стопани, които развъждат барамунди в

Тасмания, есенно време удължават светлите часове над рибите, за да хвърлят повече хайвер.

— Попиташ ли Бен нещо, после не можеш да го спреш — поясни Биргита. — Най обича да си говори с рибите, но и към хората не е безразличен.

През последните две лета Биргита бе дежурила като помощен персонал в Аквариума и се бе сприятелила с Бен. По неговите думи работел там още откакто съоръжението отворило врати.

— Нощем тук настава пълна безметежност — продължи Биргита. — Такава тишина! Виж! — тя освети с фенера стъклена стена, където мурена с жълто-черни краски се измъкна от леговището си и им показва редица малки остри зъбки. По-надолу в коридора лъчът падна върху два петнисти ската, които се плъзгаха зад зеленото стъкло с движения, напомнящи пърхане на крила на забавен каданс. — Не е ли красиво? — прошепна Биргита с блеснали очи. — Като балет без музика.

Хари имаше чувството, че се прокрадва през спално помещение. Единствените звуци идваха от стъпките им и от равномерното, приглушено бълбукане на водата в аквариумите.

Биргита спря.

— Тук живее Матилда от Куинсленд. Тя е *солти* — обясни Биргита и насочи лъча към стъклената стена. Върху реконструиран речен бряг лежеше изсъхнал дънер, а в самата вода плуваше парче дърво.

— Какво е солти? — попита Хари и се опита да съзре живото същество.

В същия миг дървото повдигна клепачи над проблясващите в зелено очи. Светеха в мрака като светлоотразители.

— Соленоводен крокодил — за разлика от така наречения *фреши*, обитател на сладководните басейни. Фрешитата се хранят предимно с риба и не представляват опасност.

— А солтитата?

— От тях трябва да се страхуваш. Много хищници със славата на опасни за хората нападат само когато се почувстват застрашени, когато се изплашат или ако си нарушил тяхна територия. Соленоводният крокодил обаче се ръководи от много по-простички подбуди. Той иска

да докопа тялото ти. В блатистите участъци на север всяка година крокодилите отнемат множество човешки животи.

Хари се облегна на стъклената стена.

— Това не поражда ли... как да се изразя... известна антипатия? В някои части на Индия изстребват тигрите под предлог, че ядат пеленачета. Защо австралийците не преследват въпросните людоеди?

— Тук повечето хора приемат нападенията от крокодили не по тревожно от пътните злополуки. Говоря в общ план, разбира се. Щом строиш пътица, няма как да избегнеш да паднат жертви, нали? Същият принцип важи и за крокодилите. Тези животни се хранят с човешко месо и няма какво да се направи.

Хари потръпна. Матилда отново спусна клепачи над очите си като капаци над фаровете на порше. Нито браздичка във водата не издаваше, че „дървото“ на половин метър от Хари всъщност представлява двутонна маса от мускули, зъби и коварен нрав.

— Да вървим нататък — предложи Хари.

— Ето го и мистър Бийн — Биргита освети дребна, светлокафява риба, подобна на калкан. — По-известен като Фидлър Рей — псевдонима на Алекс от бара — онзи, когото Ингер наричаше мистър Бийн.

— Защо Фидлър Рей?

— Нямам представа. Бяха му прикачили прякора, преди да постъпя в бара.

— Много забавно име. Като я гледам тази риба, май обича да лежи неподвижно на дъното?

— Да. Затова къпещите се трябва да внимават. Отровна е и боде, ако я настъпиш.

Слязоха надолу по вита стълба до големите резервоари.

— Резервоарите не са аквариуми в прекия смисъл на думата. Представляват просто оградена част от Порт Джаксън — обясни Биргита, докато влизаха.

От тавана нахлуваше слаба зеленикава светлина, която се разстиляше на вълнисти ивици. Плъзна по тялото и лицето на Биргита и Хари се почувства като под диско-лампа. Чак когато Биргита вдигна фенера, той разбра, че са обградени отвсякъде с вода. Намираха се в

стъклен тунел в океана, а отвън проникваше светлина, филтрирана през водата. Покрай тях се стрелна едра сянка и Хари неволно се сепна. Биргита се засмя и насочи лъча към огромен скат с внушителна опашка, който плуваше по протежение на стъклената стена.

— Орлов скат — поясни тя.

— Боже, колко е голям! — прошепна Хари.

Скатът напомняше вълна или грамадно водно легло и на Хари му подейства приспивно. Скатът се обърна, помахаше им и потъна в тъмния воден свят като черен чаршафен призрак.

Седнаха на пода, Биргита извади от раницата си килимче, две чаши, стеаринова свещ и бутилка червено вино без етикет — подарък от приятел на приятел, който работел в лозарски насаждения в долината Хънтър. Двамата легнаха един до друг и се загледаха във водата.

Сякаш се озоваха в преобърнат свят; под небе от риби във всички цветове на дъгата и чудновати създания, плод на нечие богато въображение. Точно над Хари и Биргита застана синкава риба с въпросително валчесто лице и тънки потрепващи коремни перки.

— Не е ли приятно да наблюдаваш как не бързат, колко наглед безсмислени са заниманията им? — прошепна Биргита. — Усещаш ли как сякаш времето спира?

Тя докосна врата му със студената си длан и лекичко стисна.

— Усещаш ли как пулсът ти почти спира?

Хари преглътна.

— Не възразявам времето да спре. Особено сега и през следващите няколко дни.

Биргита увеличи силата.

— Не говори за това — настоя тя.

— Случва ми се да мисля: „Хари, не си толкова глупав.“ Забелязвам, че Ендрю винаги говори за аборигените като за „тях“, тоест за собствения си народ разказва в трето лице. Затова още преди Тууомба да ми поднесе подробностите от житейския му път, вече се досещах за съдбата му. Бях успял да отгатна, че Ендрю не е израснал сред свои, че не изпитва принадлежност към родната си култура, а вижда нещата отстрани. Както ние в момента наблюдаваме свят, към

който не можем да се приобщим. След разговора с Тууомба разбрах още нещо: Ендрю не се е сдобил по рождение с онзи дар, който представлява изконната гордост от съпричастността към дадена общност, и обстоятелствата са го принудили да се адаптира към липсата ѝ. Първоначално си мислех, че се срамува от сънародниците си, но после си промених мнението. Всъщност Ендрю се бори със срама от себе си.

Биргита смотолеви нещо неопределено.

— От време на време ме спохождат известни проблясъци — продължи Хари. — И само след миг пак изпадам в пълно недоумение. Не обичам да се чувствам объркан, ставам крайно раздражителен при липса на яснота. Затова ми се ще или да не притежавах способността да забелязвам детайлите, или да умеех по-бързо да ги подреждам в цялостна мозайка.

Обърна се към Биргита и зарови лице в косите ѝ.

— Господ е постъпил крайно несправедливо, като е дарил с изумителна наблюдателност човек с посредствен интелект — Хари се опита да се сети на какво ухае огнената грива на Биргита. Въпросният аромат обаче водеше началото си от много далечен спомен и Хари се затрудняваше да го възкреси.

— Какво виждаш? — попита тя.

— Как всички ме насочват към нещо, което не мога да разбера.

— Като например?

— Не знам. Държат се като жени. Разказват ми иносказателни истории. Навярно съдържащото се между редовете е повече от ясно, само дето аз не съумявам да го разшифровам. Защо вие, жените, не казвате нещата направо? Надценявате способността на мъжа да тълкува.

— Сега аз ли ще обера негативите? — възкликна Биргита и посегна да го шляпне. Ехото разнесе смеха ѝ из подводния тунел.

— Шшшт, ще събудиш Бялата хищница — предупреди я Хари.

Чак сега Биргита забеляза, че виното му си стои недокоснато.

— Една чашка едва ли ще навреди? — подпита предпазливо тя.

— Напротив. Ще навреди — той я притегли към себе си с усмивка. — Но да не говорим за това.

И я целуна. От устните ѝ се откъсна продължителен треперлив стон, все едно от цяла вечност бе чакала тази целувка.

Хари се сепна в съня си. Стеариновата свещ бе догоряла и наоколо се стелеше непрогледен мрак. Откъдето и да бе идвало зеленикавото сияние във водата — дали от луната над Сидни, или от наземни прожектори — вече бе угаснало. И въпреки това Хари чувстваше, че го наблюдават. Слепешком напипа фенера до Биргита и го включи. Тя спеше, завита в своята половина от вълненото одеяло, гола и с доволно изражение. Хари насочи лъча към стъклената стена.

Първоначално си помисли, че вижда собственото си отражение, после обаче очите му привикнаха към светлината, сърцето му удари мощно и за миг спря. Бялата хищница стоеше до него и го гледаше с безжизнените си студени очи. Хари изпусна насъбрания въздух и стъклото пред бледото, размито лице се изпоти — призрака на удавник, толкова голям, че запълваше целия резервоар. Зъбите стърчаха от пастта на чудовището и приличаха на нарисувана от дете, зигзагообразна линия от триъгълни бели ками, освирепели за човешка плът и нестройно разпределени по двете челюсти.

Чудовището се издигна над Хари, без да откъсва от него мъртвешките си очи, застинали в ненавистен поглед — бял труп, който тромаво описваше лъкатушеща траектория с нескончаема дължина.

— Значи заминаваш утре?

— Да — Хари седеше с чаша кафе в ръка и не знаеше къде да я дене. Маккормак стана от бюрото и започна да снове напред-назад пред прозореца.

— И си на мнение, че сме далече от окончателното разплитане на случая? Според теб вилнее психопат, анонимен убиец, който изтребва жени под напора на вътрешен подтик и не оставя никакви следи? И ни остава единствено да чакаме и да се молим, че при следващото си покушение ще допусне грешка?

— Не съм казал точно това, сър. Просто смятам, че повече няма с какво да допринеса за разследването. Освен това от Осло се обадиха с молбата да се прибирам. Нуждаели се от мен.

— Добре. Ще им изпратя положителна атестация за престоя ти при нас, Хоули. Доколкото разбрах, в Норвегия те спрягат за

повишение.

— Още не са ми съобщили, сър.

— Стига си работил за днес. Разгледай Сидни, преди да си отидеш.

— Само искам да проверя алибито на Алекс Томарос, сър.

Маккормак продължи да гледа облачния, нагорещен, задушен град.

— Понякога ме наляга носталгия, Хоули. Домъчнява ми за красивия остров.

— Не ви разбрах, сър.

— Аз съм *киви*, Хоули. Така наричат австралийците пришълци от Нова Зеландия. На десет години пристигнах тук с родителите ми. Там хората се държат по-човешки помежду си. Или поне така е останало в спомените ми.

— Ще отворим чак след няколко часа — заяви начумерената чистачка с метла в ръка.

— Няма проблеми. Имам уговорка с господин Томарос — Хари се чудеше дали норвежката полицейска значка би укрепила авторитета му пред госпожата.

Не се наложи. Тя отвори вратата, колкото той да се промуши вътре. В помещението миришеше на прокиснала бира и на препарат за почистване. Необяснимо защо „Ди Олбъри“ му се стори по-малък сега, на дневна светлина и безлюден.

Откри Алекс Томарос, известен още като мистър Бийн и Фидлър Рей, в офиса зад бара. Хари се представи.

— С какво да ви помогна, господин Хоули? — избъбри бързо управителят. Говореше с ясен акцент. Подобно на много чужденци, прекарали известно време в някоя страна, и той си бе изработил своя разновидност на местния език.

— Благодаря, задето откликнахте на молбата ми в толкова кратък срок, господи Томарос. Знам, че и други мои колеги са се отбивали да ви разпитват, затова ще се постарая да бъда кратък и...

— Надявам се да приключим бързо. Както виждате, имам доста работа. Знаете как е при нас, счетоводителите...

— Ясно. Прочетох в показанията ви, че вечерта, когато Ингер Холтер е изчезнала, сте били тук, в бара, и сте отчитали оборота от касата. Имаше ли и други хора при вас?

— Ако бяхте прочели протокола по-внимателно, непременно щяхте да знаете, че бях сам. Все съм сам...

Гледайки надменното изражение и влажните устни на Алекс Томарос, които бълваха слюнка, Хари изобщо не се съмняваше в истинността на последното.

— ... дойде ли време да изчислявам наличността в касата. Сам-самичък. Стига да искам, съм имал безброй възможности да задигна несметни суми, без някой изобщо да забележи кражбата.

— Технически погледнато, не разполагате с алиби за въпросната вечер?

— Технически погледнато, се обадох на майка ми в два след полунощ да ѝ кажа, че съм приключил и се прибирам.

— Чисто хипотетично е възможно да сте свършили доста неща между един и два часа през нощта, господи Томарос. Не казвам, че сте заподозрян, но...

Управителят го гледаше, без да мига.

Хари започна да разлиства празния си бележник, все едно търсеше конкретни данни.

— Впрочем защо позвънихте на майка си? Не ви ли се струва малко необичайно човек да се обади по телефона в два през нощта само за да съобщи подобна дреболия?

— Майка ми обича да е в течение къде се намирам. Полицията разговаря и с нея. Не разбирам защо се налага пак да предъвкваме едни и същи неща.

— Вие сте грък, нали?

— Австралиец съм и живея тук от двайсет години. Родителите ми са гърци, майка ми получи австралийско поданство. Нещо друго?
— Томарос умееше да се владее.

— Показали сте интерес към Ингер Холтер на по-лична основа. Как приехте факта, че ви е отблъснала и е показала предпочитанието си към други мъже?

Томарос си облиза устните и понечи да заговори, но се отказа. Върхът на езика му се показа. „Като на малка змия — помисли си

Хари. — Окаяна черна змия, която всички презират и смятат за безобидна.“

— Канил съм госпожица Холтер на вечеря, ако намекувате за това. И не само нея. Попитайте другите момичета. Например Катрин и Биргита. Държа изключително много на добрите взаимоотношения с моите служители.

— *Ваши*те служители?

— На практика се явявам...

— Шеф на бара. И как ви понесе появата на гаджето й?

Очилата на Томарос започнаха да се запотяват.

— Ингер поддържаше приятелски отношения с голяма част от клиентите и няма как да знам, че един от тях е бил и неин интимен партньор. Значи е била обвързана с клиент? Радвам се за нея...

И без да впряга способностите си на психолог, Хари прозря опита на Томарос да се престори на равнодушен.

— И нямате представа с кого точно са я свързвали повече от приятелски чувства?

Управителят сви рамене.

— С клоуна например, но неговите интереси клонят в друга посока...

— С клоуна?

— Казва се Ото Рехтнагел и е редовен посетител. Ингер често му даваше храна за...

— ... за кучето! — извика Хари.

Томарос подскочи на стола. Хари стана и заби юмрук в дланта си.

— А така! Ето какво е станало значи! Ето каква била работата! Вчера видях един от сервитьорите да подава на Ото хартиен плик. Вътре е имало остатъци за кучето! Самият той ми спомена, че отглежда домашен любимец. Във вечерта преди убийството, на тръгване от бара Ингер е казала на Биргита, че ще вземе от кухнята храна за кучето. През цялото време изхождахме от презумпцията, че остатъците са били за кучето на хазяина й. Тасманийският дявол обаче излезе вегетарианец. Знаете ли какво са представлявали тези остатъци, господин Томарос? Къде живее Ото Рехтнагел?

— Божичко, откъде да знам? — ужаси се управителят. Беше избутал стола си назад чак до рафта с книги.

— Добре тогава. Чуйте ме. Да не сте обелили и дума за нашия разговор, нито дори пред любящата ви майка. Иначе ще се върна и ще ви откъсна главата. Разбрахте ли, мистър Бий... господин Томарос?

Онзи само кимна.

— А сега ми услужете с телефон.

Вентилаторът скриптеше жаловито, но никой в стаята не забелязваше. Всички бяха насочили вниманието си към Йонг, който бе поставил фолио с картата на Австралия в шрайбпроектора. Отделни места върху картата бяха отбелязани с червени точки, обозначени с дати.

— Тук се вижда къде и кога са извършени онези изнасилвания и убийства, които според нас почти сигурно са дело на нашия човек. Досегашните ни опити да открием пространствена или хронологическа закономерност в почерка на престъпника все удряха на камък. Но по всичко личи, че този път Хари постигна успех.

Йонг наложи второ фолио върху първото. Сините точки по него почти се припокриваха с червените отдолу.

— Какво е това? — нетърпеливо попита Уодкинс.

— Свалих карта със спирките в турнето на Австралийския пътуващ лунапарк.

Вентилаторът продължаваше плачливата си балада, но иначе в оперативната зала настъпи тишина.

— Майчице, пипнахме го! — възкликна Либи.

— От статистическа гледна точка вероятността това да се дължи на случайност възлиза на около едно към четири милиона — усмихна се Йонг.

— Я чакайте малко. Кой е заподозреният? — намеси се Уодкинс.

— Ето този мъж — Йонг сложи трето фолио.

Над предпазлива усмивка върху бледо, поувиснало оттук-оттам лице, гледаха тъжни очи.

— Хари ще ви го представи.

— Пред вас е Ото Рехтнагел, професионален клоун, на четирийсет и две години. През последното десетилетие гастролира из страната с Пътуващия лунапарк, през останалото време живее в Сидни и изнася представления на свободна практика. Понастоящем ръководи

малка циркова трупа, която организира спектакли в града. Проверките ни показаха чисто съдебно минало, никога не е попадал в полезрението на полицията във връзка със сексуални престъпления и му се носи славата на добродушен шегобиец, макар и малко ексцентричен. Съмнение обаче хвърля фактът, че е познавал покойницата, бил е редовен клиент на заведението, където е работела, и с времето са се сприятелили. В нощта, когато е била убита, жертвата вероятно е отивала в дома му. С храна за кучето му.

— Храна за кучето в един и половина през нощта? — разсмя се Либи. — От посещението май е искал да намаже по-скоро стопанинът.

— Засягаш точно най-голямата загадка в случая — кимна Хари. — Ото Рехтнагел поддържа имидж на стопроцентов хомосексуалист още от десетгодишен.

Уточнението предизвика трескав мълвеж около масата.

— Да не твърдиш, че такъв отявлен гей може да е убил седем жени и да е изнасилил шест пъти повече?

Преди малко Маккормак бе влязъл в залата. Предварително го бяха осведомили за подробностите.

— Ако цял живот си бил щастлив гей, заобиколен само от себеподобни, сигурно е нормално да се изплашиш, когато един ден забележиш, че палавникът в панталона ти се размърдва при вида на апетитен женски бюст. Живеем в Сидни, единствения град в целия свят, където има скрити хетеросексуалисти.

Гръмкият смях на Маккормак заглуши квакация кикот на Йонг, чиито очи заприличаха на две цепки.

Уодкинс обаче не се поддаде на ведрото настроение. Почеса се по главата.

— И все пак съзирам известни несъответствия. Защо човек, проявил толкова хладнокръвие и пресметливост в деянията си, ще допусне подобна аматьорска грешка? Да покани жертвата в дома си... Откъде е бил сигурен, че Ингер не е споделила с някого къде отива. Така щяхме веднага да го открием. Освен това всичко сочи, че другите жертви са избрани случайно. Защо изведнъж убиецът ще наруши принципа си и ще набележи познато момиче?

— Единственото, което знаем със сигурност за маниака, е, че не се придържа към никакъв принцип — Либи дъхна на един от пръстените си. — Тъкмо обратното: обича разнообразието. При

подбора на жертви се ръководи само от две изисквания: да са руси — Либи излъска пръстена с ръкава на ризата си — и да може да ги удуши.

— Едно към четири милиона — повтори Йонг.

Уодкинс въздъхна.

— Добре, да бъде вашата. Може пък Господ да е чул молитвите ни. Може извергът все пак да е допуснал фаталната грешка.

— Какво ще предприемете? — попита Маккормак.

— В момента Ото Рехтнагел едва ли си е у дома — взе думата Хари. — Довечера предстои премиерата на нов спектакъл на цирковата му трупа на Бондай Бийч. Предлагам да изгледаме шоуто в публиката ѝ веднага след края да го арестуваме.

— Нашият норвежки колега определено си пада по драматичните изпълнения — подхвърли Маккормак.

— Отведем ли Ото в разгара на представлението, медиите веднага ще гръмнат, сър.

Маккормак кимна.

— Уодкинс?

— Не възразявам, сър.

— Добре. Закопчайте го, момчета.

Ендрю, завит до брадичката, приличаше на покойник, изложен за поклонение. Отоците по лицето му преливаха в богата палитра от багри, а когато се опита да се усмихне на Хари, лицето му се сгърчи от болка.

— И от усмивки ли те боли? — попита Хари.

— От всичко ме боли. Дори от мислене.

Върху нощното му шкафче стоеше букет цветя.

— От тайна обожателка?

— Не си далеч от истината. Името ѝ е Ото. Утре очаквам Тууомба, а днес се отбиваш ти. Хубаво е да се чувстваш обичан.

— И аз ти нося подарък. Изпуши го тайно — Хари му показа дебела пура в тъмен цвят, доближаващ се до черния.

— О, *maduro*. От скъпия ми норвежки *amarillo*^[1].

Лицето на Ендрю грейна и той се засмя крайно предпазливо.

— От колко време се познаваме с теб? — попита Хари.

Ендрю погали пурата, все едно милваше котка.

— Вече стана седмица, друже. Съвсем скоро вече ще минаваме за приятели.

— А според теб колко време е нужно, за да опознаеш някого *както трябва*?

— Както трябва? — Ендрю подуши пурата, омаян от аромата. — Най-отгъпканите пътеки в голямата, тъмна гора, наречена човешка душа, се изброждат сравнително лесно. Някои хора сякаш те повеждат по прави, хубави просеки, снабдени с лампи и указателни табели. Оставаш с впечатлението, че са склонни да ти разкрият всичко. Но именно с такива хора трябва да си най-нащрек и да не се подлъгваш. Защото зверовете в техните души дебнат не по осветените участъци, а из храсталаци и пущинаци в дълбоките дебри.

— И колко време отнема да проникнеш в тези храсталаци?

— Зависи от разузнавача. И от гората. Някои крият потъмни дебри от други.

— А твоята от кои е?

Ендрю прибра пурата в нощното шкафче.

— От тъмните. С цвета на твоя подарък. Но ти вероятно вече си се досетил...

— Да. Поговорих си с твой приятел, който хвърли малко повече светлина върху личността Ендрю Кенсингтън.

— Е, значи проумяваш какво имам предвид, когато те предупреждавам да не се подвеждаш по осветените просеки. Но самият ти също криеш някои мрачни участъци, така че сигурно ме разбираш от половин дума.

— Какво имаш предвид?

— Да го кажа така: разпознавам хората, измъкнали се от пагубна зависимост. Към алкохола, да речем.

— Това едва ли е кой знае колко трудно — промърмори Хари.

— Житейските ни перипетии оставят следи, нали? Миналото е отпечатано върху лицата ни — за онези, които умеят да прочетат написаното.

— А ти умееш?

Ендрю тупна с голямата си лапа рамото на Хари. Болният се бе съвзел удивително бързо.

— Харесвам те, Хари. Ти си мой приятел. Според мен си разбрал къде е заровено кучето, затова не тръгвай по погрешни следи. Аз съм

само един от милионите самотни хора, които се опитват да живеят на тази земя. Старая се да не допускам фатални грешки. Понякога дори успявам да извърша и някое добро дело. Това е всичко. Тук аз не съм важен, Хари. Проникването в душата ми няма да те доведе доникъде. По дяволите, самият аз не желая да се задълбавам в дълбините на личността си.

— Защо?

— Когато душата ти е тъмна гора и не я познаваш изцяло, е за предпочитане да се въздържаеш от откривателски експедиции, защото рискуваш да пропаднеш в някоя бездна.

Хари кимна. Продължаваше да гледа букета.

— Вярваш ли в случайностите?

— Донякъде. Животът е низ от взаимосвързани, крайно невероятни случайности. Когато купиш лотариен билет и ти се падне номер 822531, вероятността да изтеглиш точно този билет е едно на милион.

Хари кимна повторно.

— Притеснява ме фактът, че вече няколко пъти ми се пада един и същи номер.

— Сериозно? — Ендрю се надигна със стон в леглото. — Разкажи ми.

— Още с пристигането си в Сидни научавам, че макар да не си бил предвиден като член на разследващата група, си настоял да ти възложат убийството на Ингер Холтер с изричната молба да си партнираш с мен, чужденеца. Това е достатъчно да събуди немалко въпроси. После ме запознаваш с един от приятелите ти под предлог, че едно посещение в цирка ще ни помогне да убием времето. От четири милиона души в Сидни още първата вечер се запознавам с въпросния човек. Какво съотношение! Едно към четири милиона. Същият тип се появява отново и с него дори сключваме личен облог за сто долара, но по-важното е, че се появява не къде да е, а именно в бара, където е работила Ингер Холтер. Нещо повече: с нея са се познавали! Вероятността е горе-долу същата! Докато стесняваме обръча около предполагаемия убиец в лицето на Еванс Уайт, най-ненадейно ти изваждаш от шапката си заек: информация от твой човек, който бил видял Уайт, един от осемнайсет милиона души на континента, и то не къде да е, а точно в Нимбин във вечерта на убийството!

Ендрю придоби дълбоко замислен вид.

— И съвсем непринудено ми даваш адреса на кръчма, „най-случайно“ посещавана редовно от бандата на Уайт, та те да потвърдят под натиск версията, в която всички се опитвате да ме убедите: Уайт не е замесен в убийството.

Две медицински сестри влязоха. Едната хвана долната табла на леглото.

— Съжалявам, но времето за свиждане приключи — заяви другата с вежлив, но категоричен тон. — Господин Кенсингтън има насрочен час за електроенцефалограма и лекарите го очакват.

Хари се наведе към ухото на Ендрю:

— При по-оптимистична оценка мога да мина най-много за средноинтелигентен мъж, но схващам, че се опитваш да ми кажеш нещо. Само не стоплям защо толкова го увърташ. И защо имаш нужда от мен. Да не би някой да те държи с нещо?

Хари продължи да върви успоредно с леглото, докато сестрите го избутаха от стаята и продължиха по коридора. Ендрю бе отпуснал глава на възглавницата със затворени очи.

— Хари, ти сам каза, че светлокожите и аборигените са съчинили сходни митове за сътворението, защото хората, независимо къде се намират, гледат представите си за непознати явления в съответствие с изконно заложен мисловни нагласи. От една страна, по-голяма глупост май не съм чувал, от друга, се надявам да си прав. В такъв случай просто затвори очи и виж...

— Ендрю! — просъска Хари в ухото му. Спряха пред болничния асансьор и едната сестра отвори вратата. — Не се бързай с мен, Ендрю, чуваш ли! Ото ли е? Ото ли е Бубур?

— Как... — болният отвори очи.

— Довечера ще го закопчаем. След представлението.

— Не! — Ендрю се надигна рязко в леглото, ала едната сестра го принуди отново да легне с внимателно, но категорично движение.

— Лекарят ви предупреди изрично да пазите пълен покой, господин Кенсингтън. Не забравяйте, че сте получили тежко комозио. Не можете да ни последвате — обърна се тя към Хари.

Ендрю пак се изправи.

— Изчакай, Хари! Дай ми два дни отсрочка. Отложи го с два дни. Разкарай се, сестро!

Той плесна ръката, която се опита отново да го прикове към леглото.

Хари задържа горната табла, наведе се и прошепна бързо и настойчиво, като бълваше думите като храчки:

— Засега никой от другите не знае, че с Ото се познавате, но е въпрос на време да се разчуе. Колегите ти ще се усъмнят. Не мога да отложам ареста, освен ако не ми дадеш дяволски основателна причина. Веднага!

Ендрю сграбчи яката на ризата му:

— Вгледай се по-внимателно, Хари! Използвай очите си! Виж как... — той не довърши и се отпусна върху възглавницата.

— Какво да видя? — попита Хари, но Ендрю бе спуснал клепащи и размахваше ръка в отпращащ жест.

Изведнъж се сгърчи и смали. Стана толкова стар, съсухрен и черен в голямото бяло легло.

Едната сестра изблъска безцеремонно Хари и последното, което той видя, преди вратите на асансьора да се приплъзнат една към друга, беше голямата черна лапа на Ендрю, която продължаваше да маха отрицателно.

[1] Класификация на пурите според цвета на тютюневото листо, в което са увити. *Maduro* („зрял“ на испански) е тъмнокафява, а *amarillo* — жълта. Оттук и заигравката с цвета на кожата на Хари. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ЕКЗЕКУЦИЯ И БИРГИТА СЕ СЪБЛИЧА

Тънка облачна пелена прибули следобедното слънце над възвишението зад Бондай Бийч. Плажът бе започнал да опустява. Оттам си тръгваше тълпа редовни посетители на най-прочутия и бляскав плаж в Австралия: сърфисти с побелели от плажно масло устни и носове, тежко-тежко поклащащи се бодибилдъри, девойки в къси дънкови шорти върху ролери, загорели от слънцето второразредни знаменитости и плажни нимфи, наpomпани със силикон. Накратко: „The Beautiful People“ — младите, красивите и — поне привидно — преуспелите. Кембъл Парейд, където съседстват модни бутици, престижни малки хотели и непретенциозни, но скъпи ресторанти, в онази част на деня напомняше оживен булевард. Спортни автомобили с вдигнати гюруци се плъзгаха напред в дългата колона, форсираните двигатели току надаваха нетърпелив, разгонен рев, а шофьорите наблюдаваха минувачите по тротоарите през слънчевите си очила с огледални стъкла. Хари се сети за Кристин, за пътуването им с международните карти „Интеррейл“; как слязоха от влака в Кан. Улучиха разгара на туристическия сезон и в целия град не намериха нито една стая под наем на прилична цена. Бяха посетили множество градове и портфейлите им бяха започнали да изтъняват. Бюджетът им не позволяваше да отседнат в луксозен хотел. Провериха кога потегля следващият влак за Париж, оставиха раниците си на съхранение в багажна клетка на гарата и се спуснаха до крайбрежния булевард „Кроазет“. Поразходиха се напред-назад, позяпаха хора и животни — и едните, и другите еднакво красиви и богати; невероятните яхти със собствените екипажи. Зад кърмата на всяка бе закачена моторница, която да осъществява превоза от брега, а самите яхти разполагаха с хеликоптерни площадки. Хари и Кристин се зарекоха занапред да гласуват само за социалистите.

Накрая се изпотиха от дългото обикаляне и им се прииска да си вземат душ. Хавлиите и принадлежностите за баня бяха в раниците им и се наложи да се изкъпят по бельо. Понеже чистите бикини на

Кристин свършиха, Хари ѝ бе услужил с чифт от неговото бельо. Плацикаха се в Средиземно море сред скъпи „прашки“ и тежки златни бижута и щастливо се кикотеха в белите норвежки слипове.

Спомняше си как после се излегна по гръб върху пясъка. Кристин застана пред него и завърза тениска около таза си, за да събуе мокрите слипове. Той се любоваше на загорялата ѝ кожа, на блестящите под слънцето капчици. Тениската се вдигна по дългото ѝ, мургаво бедро и оголи меката извивка на ханша. Французите плакнеха очи, а Кристин погледна Хари, хвана го в крачка как се е зазяпал в нея, усмихна се и прикова погледа му към своя, докато бавно-бавно намъкваше дънките. После мушна ръка под тениската да затвори ципа, но не я извади веднага, забави се, вдигна глава, затвори очи... Облиза предизвикателно устни с червения си език и тогава не издържа и се приземи върху Хари, като хълцаше от смях.

После вечеряха в тузарски ресторант с изглед към морето, а по залез-слънце седнаха прегърнати на брега. Кристин си поплака, разчувствана от цялата тази красота. Единодушно решиха да се настанят в хотел „Карлтън“, да избягат, без да си платят сметката, и после да тръгнат обратно към Норвегия, вместо да прекарат планираните два дни в Париж.

Спомняше ли си Кристин, винаги я обвързваше с онова лято. Пътуването им премина наситено с толкова емоции. Впоследствие, след като скъсаха, беше лесно да се твърди, че още тогава раздялата е витаела във въздуха. Хари обаче не си спомняше по онова време да е мислил за раздяла.

Същата есен Хари постъпи в армията, а още преди Коледа Кристин се запозна с някакъв музикант и замина с него за Лондон.

До маса на ъгъла на Кембъл Парейд и Ламрок Авеню седяха Хари, Либи и Уодкинс. В късния следобед над тях се спускаше сянка, но понеже още нямаше шест, слънчевите им очила не привличаха внимание. Виж, саката определено правеха впечатление в жегата, но другият вариант — ризи с къс ръкав и кобури на показ — определено не беше по-приемлив. Тримата не разговаряха. Просто чакаха.

По крайбрежната алея между плажа и Кембъл Парейд се намираще театър „Сейнт Джордж“ — красива, боядисана в жълто

сграда, където щеше да се състои премиерата на Ото Рехтнагел.

— Преди използвал ли си браунинг „Хай Пауър“? — попита Уодкинс.

Хари поклати глава. В оръжейното депо му бяха показали как да зарежда пистолета и да го обезопасява. И толкова. Хари обаче не се безпокоеше как ще борава с непознатия за него браунинг. Не очакваше от Ото да извади автомат и да открие стрелба срещу полицията.

Либи си погледна часовника.

— Време е да започваме.

По челото му блестяха капчици пот.

Уодкинс се прокашля.

— Да преговорим за последно: докато артистите се покланят след края на представлението, двамата с Хари влизаме през страничната врата зад кулисите. Разбрал съм се с пазача да я остави отворена. Поставил е и голяма табела с името на Рехтнагел на гримьорната. Ще завардим вратата и когато Рехтнагел се появи, ще го закопчаем. Щрак — белезниците. Оръжие се вади само при възникване на извънредна ситуация. Изнасяме се през задния изход, където ще ни чака полицейска кола. Либи ще остане в залата и ще даде сигнал по уоки-токите кога Рехтнагел идва към нас или ако надуши капана и се опита да се измъкне през главния вход. Да заемем позиции и да се помолим вътре да има климатик.

Зрителите в пълната малка, задушевна зала в театър „Сейнт Джордж“ посрещнаха вдигането на завесата с огромно въодушевление. Всъщност завесата не се вдигна, а падна. Клоуните се заоглеждаха объркани към тавана, откъдето кулисите се бяха откачили. После започнаха да размахват ръце в бурни жестове и да се щурат безцелно, за да махнат завесата. Препъваха се един в друг и извинително сваляха шапки пред публиката. От трибуните се разнесоха смехове и доброжелателни възгласи. В залата явно присъстваха доста приятели и познати на актьорите. Клоуните разчистиха сцената и я преобрази в ешафод. Под звуците на погребален марш, изпълнен на барабан, на сцената излезе Ото.

Хари видя гилотината и се досети, че предстои да изпълнят вариация на илюзията, пресъздадена в „Дъ Пауър Хаус“. Тази вечер

обаче под ножа явно щеше да мине кралицата. Ото носеше червена бална рокля и дълга бяла перука. Лицето му беше силно напудрено. И палачът се бе издокарал в нов костюм: черен, втален жакет. Големите уши и ципите под мишниците му придаваха вид на дявол.

„Или на прилеп“ — помисли си Хари.

Вдигнаха острието на гилотината, сложиха на дръвника една тиква и пушнаха острието. То се удари глухо в дръвника, все едно там изобщо не е имало тиква. Палачът вдигна победоносно на показ двете половини на едрия плод, а публиката крещеше и свиреше. След няколко сърцераздирателни сцени, по време на които кралицата плака, моли за пощада и безуспешно се опита да изпроси помилването си от облечения в черно, я завлякоха насила към ешафода, а под роклята се виждаше как ритва бясно с крака — за огромно удоволствие на зрителите.

Вдигнаха острието, барабанът заудря гръмко, залата притъмня.

Уодкинс се наведе напред:

— И на сцената ли пресъздава убийства на блондинки?

Барабаният грохот стана оглушителен. Хари се огледа. Хората седяха като на тръни, някои се навеждаха напред с отворени уста, други си закриваха очите. В продължение на повече от сто години един и същи магически номер бе събуждал у няколко поколения един и същи страх и трепет. В отговор на неизречените му мисли Уодкинс пак се наклони напред:

— Насилието е като кока-колата и Библията. Винаги ще е на мода.

Барабанът продължаваше да бие. Хари усети известно забавяне на номера. Първия път, когато представиха илюзията, им трябваше значително по-кратко време. У палача се долавяше някакво безпокойство, той пристъпваше нервно на място и току поглеждаше към върха на гилотината, сякаш нещо не беше наред. Неочаквано, без публиката да забележи и най-дребната активност на сцената, острието полетя със свисък. Хари неволно се вцепени. Когато острието прониза врата на осъдената, през залата премина вълна от възклицания. Барабанът млъкна отведнъж, а главата тупна върху пода. Възцари се кънтяща тишина, после от редовете пред Хари и Уодкинс изригна вик. Безпокойството плъзна из залата, Хари присви очи, за да види какво става в сумрака. Палачът отстъпваше назад.

— Божичко! — прошепна Уодкинс.

От сцената се разнесе ръкопляскане. Чак сега Хари видя. От яката на обезглавеното тяло стърчеше гръбначният стълб — бяла змия, която кимаше бавно на публиката. От дупката, останала от прерязаната глава, на тласъци бликаше кръв и плискаше върху пода.

— Знаел е, че идваме да го приберем! — прошепна Уодкинс. — Знаел е! Дори се е облякъл като една от шибаните си жертви! — той се наведе съвсем близо до лицето на Хари. — Мамка му, Хоули! Мамка му!

Хари не знаеше от кое му прилоша — дали от касапницата, дали от неуместно употребената от Уодкинс дума „шибан“ по адрес на изнасилени жени, или от отвратителния дъх на австралийския му колега.

Пред палача за нула време се образува алена локва. Той, привидно в шок, се втурна да вдигне търколилата се глава. Строполи се с глухо тупване на пода, а двама от другите клоуни притичаха напред, докато се надвикваха:

— Включете осветлението!

— Пуснете завесата!

Други двама дотичаха със завесата и четиримата се стъписаха и започнаха да се гледат ту един друг, ту да вдигат глава към тавана. Иззад кулисите долетя вик, прожекторите присветнаха и изпукаха силно, после залата потъна в непрогледен мрак.

— Това воня на престъпление, Хоули, идвай! — Уодкинс сграбчи ръкава му, скочи и понечи да хукне към сцената.

— Мирувай — прошепна Хари и го застави да седне.

— Моля?

Осветлението се включи и сцената, допреди малко терен на невъобразим хаос от кръв, глави, гилотини, клоуни и завеси, лъсна празна. Там стояха само палачът и Ото Рехтнагел, последният с русата глава на кралицата под мишница. Залата ги отрупа с възторжени овации, които артистите приеха с дълбок поклон.

— Проклет да съм — прошепна Уодкинс.

В антракта Уодкинс си взе бира.

— Първият номер едва не ми докара инфаркт — оплака се той. — Още треперя, да му се не види. Дали да не го арестуваме още сега? Цялото това чакане започва да ме изнервя.

— И защо да избързваме? — сви рамене Хари. — Той няма да ходи никъде и не подозира нищичко. Предлагам да се придържаме към първоначалния план.

Уодкинс натисна дискретно копчето на радиостанцията, за да провери дали има контакт с Либи, останал в залата от съображения за сигурност. Полицейска кола вече била завардила задния вход.

Хари признаваше въздействената сила на новите технически подобрения в илюзията, но продължаваше да се чуди защо Ото е сменил Луи XVI с блондинка, в която повечето от зрителите навярно не разпознаваха историческа фигура. Вероятно е разчитал Хари да се възползва от безплатните билети и да присъства на спектакъла. Дали не се заиграваше с полицията? Хари беше чел, че някои серийни убийци с времето набират самочувствие, защото все успяват да се измъкнат от правосъдието. Или поведението на Ото следваше да се тълкува като молба най-после да го спрат? Съществуваше, разбира се, и трета възможност: екзекуцията на блондинката да се дължи просто на желание да внесат някаква промяна в цирковия номер.

Разнесе се звън.

— Пак се започва — въздъхна Уодкинс. — Дано да са приключили с убийствата за тази вечер.

По време на втората част от представлението Ото, в ловджийски дрехи, се промъкна на сцената, въоръжен с пистолет, и заоглежда изнесените на сцената декоративни дървета. Оттам се носеха птичи песнопения. Ловецът се опита да им подражава, докато се прицелваше между клоните. Разнесе се сух пукот, дулото на пистолета блъвна повесмо дим, нещо черно падна от дървото и се удари в сцената с глухо тупване. Ловецът се завтече и изненадан вдигна... черна котка! Ото се поклони дълбоко и напусна сцената под звуците на нестройни аплодисменти.

— Това не го схванах — прошепна Уодкинс.

Ако не беше толкова напрегнат, Хари би се насладил на представлението. Но в нагнетената обстановка все си гледаше

часовника, вместо да следи действието на сцената. Освен това част от номерата включваха политическа сатира с местен, австралийски колорит и смисълът им му убягваше, но те жънеха голям успех сред зрителите. Накрая музиката гръмна, светлините премигаха и на сцената излязоха всички актьори. Хари и Уодкинс се извиниха на зрителите, които обезпокоиха, за да се изнижат, и с бързи крачки се насочиха към страничната врата до сцената. Съгласно предварителната уговорка я завариха отключена и влязоха в коридор, описващ дъга зад сцената. Откриха врата с табела „Ото Рехтнагел, клоун“ и зачакаха. От гръмката музика и мощните аплодисменти, придружени с тропане на крака, стените се тресяха. От уоки-токите на Уодкинс се разнесе шумолене. Той веднага го извади.

— Вече? — попита той. — Музиката още не е спряла. Край. — Отговорът на колегата му го накара да облещи очи. — Какво?! Повтори! Край.

Хари се досети, че нещо не е наред.

— Не мърдай от мястото си и дръж вратата под око. Край и прекъсвам!

Уодкинс пусна радиостанцията обратно във вътрешния си джоб и извади пистолета от раменния кобур:

— Либи не вижда Рехтнагел на сцената!

— Може да не го разпознава заради силния грим или...

— Проклетникът е изчезнал — настоя Уодкинс и дръпна вратата на гримьорната, но тя се оказа заключена. — Мамка му, Хоули, надушвам неприятности. По дяволите!

Понеже коридорът беше тесен, Уодкинс опря гръб о стената и ритна ключалката. След три атаки тя поддаде и наоколо се разхвърчаха парчета. Дватамата се втурнаха в празната гримьорна, пълна с бяла пара. Подът беше мокър. Водата и парата идваха от откритата врата — явно към банята. Дватамата застанаха от двете страни на вратата. Хари също бе извадил пистолета си и се опитваше да напипа предпазителя.

— Рехтнагел! — извика Уодкинс. — Рехтнагел!

Никакъв отговор.

— Това никак не ми харесва! — процеди той шепнешком.

Хари бе гледал твърде много детективски сериали, за да не споделя мнението му. Чуеш ли течащ душ и не получиш ли отговор от банята, не очаквай нищо хубаво.

Уодкинс посочи Хари с показалец, а банята с палец. На Хари му се прииска да му отвърне с вдигнат среден пръст, но нямаше избор: дадох му заповед да влезе пръв. Ритна вратата, направи две крачки в нагорещената мъгла и за секунда стана вир-вода. Различи завеска пред душа. Насочи пистолета пред себе си и я дръпна с отривисто движение.

Нищо.

Докато завинтваше крана, се опари. Изруга високо на норвежки. Огледа обстановката. Обувките му жвакаха. Парата постепенно се разнесе.

— Чисто е! — извика той.

— Откъде се взе толкова много вода?

— Нещо е запушило сифона. Секунда.

Хари потопа ръка във водата и затърси опипом канала. След известно лутане пръстите му докоснаха нещо меко и хлъзгаво, което пречеше на водата да се оттича. Хари го извади. Гаденето отпреди малко в залата отново се надигна в гърлото му, той преглътна и се опита да си поеме дълбоко дъх, но парата, която навлезе в дробовете му, сякаш го задушаваше.

— Какво става? — попита Уодкинс от вратата и погледна приклеknалия до душа Хари.

— Май изгубих бас и дължа сто долара на Ото Рехтнагел — тихо отвърна Хари. — Или на онова, което е останало от него.

В спомените на Хари случилото се в театър „Сейнт Джордж“ тънеше забулено в мъгла, сякаш парата от душа в гримьорната на Ото плъзна и се просмука навсякъде: в коридора разми силуета на пазача, който се опитваше да отвори вратата на хранилището за реквизит. Нахлу през ключалките и се напласти върху гледката, открила се пред тях, след като разбиха вратата: гилотина с капещца от нея кръв. Парата проникна и задръсти ушните му канали, приглуши крясъците на артистите, които, независимо от опитите на полицаите да ги спрат, нахълтаха вътре и видяха останките на Ото Рехтнагел, пръснати из цялото помещение.

Крайниците му се валяха в ъглите като части от разглобена кукла. По стените и пода се стичаха пръски истинска, гъста кръв, която

не след дълго щеше да се съссири и почернее. Върху дръвника лежеше труп с ампутирани крайници, окървавен торс с оцъкдени очи, клоунски нос и размазано по устата и бузите червило.

Парата се полепи по кожата, устните и небцето на Хари. Като на забавен каданс видя как Либи излиза от мъглата, приближава се и му прошепва в ухото:

— Ендрю е изчезнал от болницата.

Уодкинс продължаваше да стои като закован до гилотината.

— Какво кощунство — чу Хари гласа му в далечината.

„Какво по-логично“ — помисли си Хари.

Убиецът бе нахлузил бялата перука върху главата на Ото.

Някой вероятно бе смазал вентилатора. Сега бръмчеше равномерно и почти безшумно.

— Единственият човек, когото полицаите в колата са видели да излиза от задния изход, е бил облеченият в черно палач, така ли да разбирам? — попита Маккормак. Беше свикал на оперативка цялата разследваща група.

Уодкинс кимна.

— Точно така, сър. Нека изчакаме да приключат разпитите на актьорите и охранителите. Убиецът или се е намирал в залата сред публиката, или се е вмъкнал през отключената врата към гримьорните, или е проникнал през задния изход, преди полицейският автомобил да го заварди.

Уодкинс въздъхна.

— Според началника на охраната задният вход е бил заключен по време на цялото представление. В такъв случай убиецът или е имал ключ, или някой му е отключил, или се е вмъкнал незабелязано заедно с актьорите и се е спотаил някъде. После, след номера с котката, е почукал на вратата на гримьорната, докато Ото се е приготвял за финалния поклон. Вероятно го е упоил. Момчетата от лабораторията откриха следи от диетилов етер. Да се надяваме, че Ото е бил под въздействието на някакъв опият — додаде Уодкинс. — Или в гримьорната, или след като са влезли в хранилището за реквизит. Така или иначе, убиецът е хладнокръвен психопат. След разчленяването взема половия орган на жертвата, връща се в гримьорната и развива

крановете, та ако някой евентуално реши да потърси Ото, да чуе водата и да си помисли, че клоунът се къпе.

— А гилотината? — прокашля се Маккормак. — Има и по-лесни начини да убиеш човек...

— Решил е, предполагам, да използва гилотината, осенен от внезапно хрумване. Няма ло е откъде да знае, че в антракта ще я преместят в хранилището с реквизита.

— Дълбоко, дълбоко увреден човек — отбеляза Либи, изучавайки ноктите си.

— А вратите? Всичките са били затворени. Как се е вмъкнал в хранилището заедно с жертвата?

— Разпитах началника на охраната. Като художествен ръководител на актьорската трупа Ото е разполагал с ключове за всички помещения. Ключовете не са открити.

— Ами въпросният... дяволски костюм?

— Намирал се е в коша пред гилотината заедно с отсечената глава и перуката, сър. След като е умъртвил Ото, убиецът е намъкнал костюма за камуфлаж. Много хитър ход. И отново импровизиран.

Маккормак подпря тежко глава на ръцете си.

— Какво ще кажеш, Йонг?

Докато другите разискваха случая, Йонг тракаше по клавиатурата.

— Да оставим за малко черния дявол настрана — предложи той. — Всички факти насочват към хипотезата, че убиецът е бил от актьорския състав.

Уодкинс изсумтя шумно.

— Нека довърша, сър. Търсим човек, който познава сценария и знае, че след номера с котката Ото се появява на сцената чак за финалния поклон, и в продължение на двацет минути никой няма да отчете отсъствието му. Член на актьорската трупа може да влезе безпрепятствено през всяка врата. Съмнявам се външен човек да се вмъкне незабелязано. Поне един от вас щеше да го види, ако е минал през страничната врата към гримборните.

Поради безспорната логика в думите на Йонг другите се видяха принудени да се съгласят.

— Освен това проверих и установих, че трима от трупата са гастролирали с Австралийския пътуващ увеселителен парк.

Следователно в тазвечершното представление освен Ото Рехтнагел са участвали още трима души, които са се намирали на местопрестъпленията по време на изнасилванията и убийствата. Вероятно Ото просто е бил невинен, но е знаел прекалено много. Нека започнем от следа, която ни открива перспективи да се натъкнем на нещо. Предлагам да проучим актьорите, вместо да преследваме оперен фантом, най-вероятно забягнал през девет гори в десета.

Уодкинс поклати глава.

— Не можем да пренебрегнем очевидното — човек с неизвестна самоличност напуска местопрестъплението, преоблечен в сценичен костюм, а костюмът, видите ли, го държат до оръжието на престъплението. Не е възможно той да няма нищо общо с убийството.

— И аз бих препоръчал да не се занимаваме с актьорите — присъедини се към Уодкинс Хари. — Първо, още не разполагаме с доказателства, оборващи съпричастността на Ото към изнасилванията и убийствата на младите момичета. Колкото до мотива за неговото ликвидиране, подбудите могат да бъдат най-разнообразни. Например Ото да е действал със съучастник и сега, когато полицията е нарочила Ото, въпросният тип да не е искал да рискува клоунът да направи самопризнания и да го повлече към дъното. Второ, под въпрос е дали убиецът наистина е знаел предварително с колко време разполага. Възможно е да е принудил Ото да му каже кога ще излезе пак на сцената. И трето: какво ви подсказва интуицията?

Хари затвори очи.

— Същото като моята ли? Че човекът прилеп е нашият човек.
Нарахдарн!

— Моля? — не разбра Уодкинс.

— Нашият норвежки приятел май успешно замества любимия ни детектив Кенсингтън — позасмя се Маккормак.

— *Нарахдарн* — повтори Йонг. — Човекът прилеп, символ на смъртта в аборигенските вярвания.

— Притеснява ме още нещо — продължи Маккормак. — Нищо не е пречело на убиеца да се измъкне незабелязано от задния изход по време на представлението и след десет крачки да се озове на най-оживената улица в Сидни, където да се слее с тълпата за секунди. Въпреки това той губи ценни минути да си облече костюм, който, от една страна, неизбежно ще привлече внимание, от друга обаче, ще ни

лиши от описание на външния му вид. Човек остава с впечатлението, че убиецът е знаел за присъствието на полицейската кола. Как е възможно?

Всички мълчаха.

— Как я кара Кенсингтън в болницата? — поинтересува се Маккормак и лапна ментов бонбон.

Възцари се пълна тишина, нарушавана единствено от тихото, бръмчене на вентилатора.

— Вече не е там — отвърна Либи.

— Брей! Много бързо се е възстановил! — удиви се Маккормак. — Още по-добре, защото в момента ни трябва всички налични кадри. От мен да го знаете: обезглавените клоуни предизвикват по-едри вестникарски заглавия от изнасилените жени. Казвал съм ви го неведнъж и ще го повторя: който си мисли, че можем да теглим една майна на вестниците, греша. Пресата и преди е успявала да скрои шапката на полицейски началници и да изкадрува кой да заеме поста им. Затова — освен ако не искате да ми бият шута — хващайте се на работа. Слушам те, Хари.

— Нищо, сър.

— Добре, лека нощ.

* * *

Беше различно. Завесите в хотелската стая не бяха дръпнати пред прозорците. Под отблясъците на неоновите светлини в „Кингс Крос“ Биргита се разсъбличаше пред Хари.

Той лежеше в леглото, а тя стоеше в средата на стаята и сваляше дреха след дреха, приковала го със сериозния си, почти печален поглед. Под бледата светлина Биргита изглеждаше щръклеста, слаба и по-бяла от сняг. От открития прозорец се чуваше жуженето на интензивен нощен живот — автомобили, мотоциклети, игрални автомати, звуци като от латерна, бумтящо диско. Всичко това, придружено от църкането на човешки щурци: спорове на висок глас, възмутени викове, похотлив смях.

Биргита разкопча блузата си бавно, но не с преднамерена еротичност или чувственост. Просто се събличаше.

„За мен“ — помисли си Хари.

Не я виждаше гола за пръв път, но точно тази вечер имаше нещо различно. От красотата ѝ в гърлото му заседна буца. По-рано той недоумяваше каква е причината за свенливостта ѝ; защо си смъква тениската и бикините чак след като се мушне под завивката и защо, когато става да отиде до банята, се прикрива с хавлия. С времето обаче Хари проумя, че поведението ѝ не се дължи на свян или на срам. Просто сваляйки дрехите си, тя се разголваше цялата. Биргита искаше първо да изгради емоционална връзка, гнездо от доверие, преди да му предостави *правото* да я вижда как се съблича. Затова тази нощ нещата протичаха различно. В разсъбличането имаше нещо ритуално, все едно с голотата си искаше да покаже колко е уязвима; престашава се, защото му има доверие.

Хари усети как пулсът му се учести — отчасти защото изпитваше гордост и щастие, заедно тази силна, красива жена му дава това доказателство за доверието си, отчасти защото се страхуваше до смърт, че няма да го оправдае. Но най-вече защото усещаше, че всичките му мисли и чувства са изложени на показ под сиянието на рекламни пана в червено, синьо и зеленикаво; че събличайки се, Биргита съблича и него.

След като остана съвсем гола, тя се изправи. Бялата ѝ кожа озаряваше стаята.

— Ела — подкани я той с непредвидено задавен глас и отгърна чаршафа, но Биргита не помръдна.

— Гледай — прошепна тя. — Гледай.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕБЕЛАНКА И ПАТОАНАТОМ

Беше осем сутринта. Чингис хан спеше, когато медицинската сестра, след разгорещени преговори, склони да пусне Хари в болничната стая.

— Добро утро — поздрави той. — Дано си спал добре. Помниш ли ме? Същият съм, дето ми изкара въздуха върху масата.

Ханът простена. Дебела бяла превръзка пристягаше главата му и му придаваше много по-безопасен вид, отколкото докато стоеше надвесен над Хари в „Крикет“.

Хари извади топка за крикет от джоба си.

— Току-що разговарях с адвоката ти. Според него не желаеш да подаваш иск срещу моя колега.

Хари прехвърли топката от дясната в лявата си ръка.

— Имайки предвид, че едва не ме пречука, щеше да ми падне пердето, ако беше решил да съдиш колегата, който ме спаси. Но адвокатът ти явно е убеден, че имаш основания за претенции. Първо, той твърди, че не си ме нападнал, а просто си ме отстранил от приятеля ти, на когото съм се опитвал да нанеса тежки увреждания. Второ, само по случайност си се отървал с черепна фрактура, защото ударът с топката за крикет е можел да бъде фатален.

Хари подхвърли топката във въздуха и я улови пред лицето на пребледнелия пълководец.

— Да ти кажа, съгласен съм. Фаст бол право в челото от четири метра разстояние... чисто чудо си е, че оцеля. Адвокатът ти ми се обади в службата днес и поиска да му опиша събитията в хронологичен ред. Той съзира основания да поискаш обезщетение — в случай че получиш трайни увреждания. Адвокатите от неговата порода спадат към семейство Лешояди и обикновено прибират една трета от размера на обезщетението, но това вероятно ти е известно? Попитах го защо тогава не е успял да те убеди да внесеш иск в съда. Според него било въпрос на време. И сега се чудя... Наистина ли е въпрос на време, Чингис?

Ханът поклати отрицателно глава.

— Не. Моля те, върви си — изгърголи болният.

— Защо? Какво имаш да губиш? Ако останеш инвалид, не е изключено да ти донесе голяма компенсация. Не забравяй, че съдиш не някое бедно, нищо и никакво частно лице, а държавата. Проверих те. Успял си да опазиш досието си що-годе чисто. Знае ли човек? Може съдебните заседатели да намерят иска ти за основателен и да те превърнат в милионер. Изобщо ли няма да опиташ?

Чингис не отговори. Само изгледа Хари с косо разположените си тъжни очи изпод бинта.

— Започва да ми писва от тази болнична обстановка, затова няма да разводнявам разговора. Вследствие от нападението ти се сдобих с две счупени ребра и пунктиран бял дроб. Понеже не носех униформа, не показах документ и не следвах инструкциите, а и Австралия се намира доста далече от моята юрисдикция, прокурорът заключи, че от юридическа гледна точка съм действал в качеството си на частно лице, а не на полицай. Следователно сам трябва да реша дали да те обвиня в побой, или не. А това ни отвежда обратно към почти чистото ти досие. Имаш условна шестмесечна присъда за телесна повреда, но още не е приведена в изпълнение. Като прибавим още шест за нанесените ми травми, става една година. Едногодишна присъда или ми казваш... — Хари се наведе към ухото на Чингис хан, което стърчеше от бинтованата му глава като розова гъба, и извика — КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, СТАВА ТУК!

Хари седна на стола.

— Е, какво избираш?

Със скръстени ръце, заслонили лицето си с длан, Маккормак стоеше с гръб към Хари и гледаше през прозореца. Гъстата мъгла навън размиваше цветовете и замразяваше движенията. Гледката напомняше нефокусирана черно-бяла снимка на града. Някакво потракване наруши тишината. След известно недоумение Хари се досети, че Маккормак барабани с нокти по горните си зъби.

— Значи Кенсингтън е познавал Ото Рехтнагел. И ти си го знаел през цялото време?

Хари сви рамене.

— Редно беше да ви уведомя по-рано, сър, признавам. Но някак си ми се струваше неуместно...

— ... да коментираш приятелските контакти на Ендрю. Добре. Сега обаче Кенсингтън е избягал от болницата и се намира в неизвестност. Нещо е започнало да те гложди, така ли?

Хари кимна утвърдително към гърба на Маккормак. Началникът виждаше отражението му в стъклото. Завъртя се в половин пирует.

— Виждаш ми се малко... — довърши пируета и пак му обърна гръб — ... разтревожен, Хари. Какво те притеснява? Искаш ли да ми споделиш още нещо?

Хари поклати глава.

Апартаментът на Ото Рехтнагел се намиреше в „Съри Хилс“ — по отсечката между „Ди Олбъри“ и квартирата на Ингер Холтер в „Глийб“. Влязоха във входа и на стълбището ги пресрещна дебеланка, която препречваше цялата площадка.

— Видях колата. От полицията ли идвате? — попита тя с висок, сприхав глас и без да дочака отговор, продължи: — Чувате кучето и сами. От сутринта не е млъкнало.

Зад вратата на Отовия апартамент се носеше дрезгав лай.

— Случилото се с господин Рехтнагел е много тъжно наистина, но е крайно време да отведете това псе. Лае като обезумяло и подлуди всички на етаж. Според мен тук изобщо не бива да се допускат кучета. Ако не предприемете нещо, ще се принудим да го... сецате се какво имам предвид.

Госпожата забели очи и разпери тлъстите си ръце. Мигом лъхна миризма на застояла пот и на парфюм, използван да потули миризмата. Хари тутакси изпита остра антипатия към дундестата особа.

— Кучетата разбират — Либи прокара два пръста по парапета и огледа неодобрително показалеца си, все едно бе дошъл именно със задачата да инспектира как се справя чистачката.

— Какво искате да кажете, млади човече? — попита планината от месища и заби ръце на кръста си. Явно нямаше никакво намерение да се отмества.

— Животното разбира, че стопанинът му е мъртъв, госпожо — поясни Хари. — Кучетата усещат такива неща. Затова в момента домашният любимец на Рехтнагел скърби.

— Скърби? — изглежда ги мнително тя. — Едно псе? Я стига глупости.

— Вие какво щяхте да направите, ако някой бе отрязал ръцете и краката на вашия стопанин, госпожо? — попита Либи.

Тя зяпна.

— И оная му работа — добави Хари. Предположи, че английското *dick* се използва и в Австралия.

— Ако, разбира се, имахте стопанин — Либи измери туловището ѝ от глава до пети.

Цоцоланата се оттегли и двамата извадиха ключовете, открити в джобовете на Ото в гримьорната. Лаят премина в ръмжене. Кучето явно усещаше приближаването на непознати.

Отвориха вратата. Бултериерът ги посрещна разкрачен и готов за атака. Либи и Хари спряха. Гледаха смешното бяло куче, за да му покажат, че то е на ход. Ръмженето стихна до безсилно джафкане. После бултериерът подви опашка и се изниза в хола. Хари го последва.

През големите прозорци нахлуваше дневна светлина. Стаята беше претрупана с разкошни мебели: огромен червен диван, затрупан с големи пъстри възглавници, внушителни картини по стените и ниска, но импозантна маса със стъклен плот, разположена величествено в средата. В ъглите стояха два порцеланови леопарда.

Върху масата се търкаляше абажур, чието място определено не беше там.

Кучето заби нос в мокро петно върху пода. Отгоре се полюшваха две мъжки обувки. Смърдеше на урина и екскременти. Хари вдигна поглед и видя черната кожа на мястото, където чорапът свършва и започва крачолът. Плъзна очи към безжизнено увисналите едри ръце и с голямо усилие на волята продължи нагоре към яката на бялата риза. Не защото виждаше обесен за пръв път, а защото бе познал чии са обувките.

Главата клюмаше към едното рамо, а крайт на шнура, за който бе закачена сива крушка, се люлееше пред гърдите. Шнурът бе закрепен за тавана посредством дебела кука — навярно някога тук бе висял полилей — и бе омотан три пъти около врата на Ендрю, чиято глава почти докосваше тавана. Замечтаните му угаснали очи се визираха в празното пространство, а от устата му висеше синьо-черен език, сякаш

покойникът се плезеше на смъртта. Или на живота. О ниската маса се подпираше катурнат стол.

— По дяволите! — прошепна Хари. — По дяволите!

И се отпусна безсилно на един стол. Либи нахълта в хола и нададе вик.

— Намери нож и повикай линейка или каквото викате в такива случаи — поръча Хари.

Слънцето светеше в гърба на Ендрю и Хари възприемаше полюшващото се тяло като чужд, черен силует пред прозореца. Предложи на Създателя да смени обесения, преди да се изправи. Обеща Му да не обелва и дума за чудото. Отправи предложение, не молитва. Защото молитвите рядко се сбъдват.

Чу стъпки в коридора.

— Изчезвай, цоцолано! — кресна от кухнята Либи.

В продължение на пет дни след погребението на майка си Хари не чувстваше единствено задължението да изпитва нещо. Обясниха му, че скръбта често закъснява при мъже, навикнали да владеят емоциите си. Затова Хари се смая, когато пред трупа на Ендрю се свлече на дивана и усети как очите му се наливат със сълзи, а риданията напират в гърлото му. Не че не беше плакал и преди. Същата буца го давеше и докато четеше писмото на Кристин сам във военното поделение в Бардюфос. „По-хубаво нещо не ми се е случвало“ — откровеничеше тя, без контекстът да подсказва дали това се отнася за Хари, или за английския музикант, с когото Кристин се канеше да заминава. Но макар да си даваше сметка, че не го е сполетявало по-голямо нещастие, тогава сълзите заседнаха в гърлото му и не избликнаха навън. Все едно усещаш стомашният ти сок да се надига по хранопровода ти, без да повърнеш.

Хари стана и вдигна глава. Никой не бе заел мястото на Ендрю на примката. Трябваше да изправи стола под краката на обесения, за да го подпрат на седалката, докато го свалят от клупа, но Хари не успя да се помръдне. Седя така, докато Либи влезе с кухненски нож. Мъжът го изглежда някак странно и чак тогава Хари усети стичащата се по бузата му гореща сълза.

„Че то не било толкова страшно“ — изуми се негласно Хари.

Двамата с Либи мълчаливо свалиха Ендрю, положиха го върху пода и преровиха джобовете му. Откриха две връзки ключове — една по-малка и една по-голяма — и единичен ключ. Либи веднага провери и установи, че той пасва в ключалката на външната врата.

— Няма външни белези от насилие — прецени той след бърз оглед.

Хари разкопча ризата на Ендрю. Върху гърдите му бе татуиран крокодил. Запретна крачолите и провери прасците.

— Нищо — обобщи той. — Никакви следи.

— Ще изчакаме и заключението на лекаря.

Понеже сълзите пак го задавиха, Хари успя само да вдигне рамене.

На връщане към управлението се натъкнаха на задръстване.

— По дяволите! — крещеше Либи, докато яростно надуваше клаксона.

Хари купи последния брой на „Ди Острелиан“. Новината за убийството на клоуна заемаше цялата заглавна страница. „Разфасован със собствената си смъртоносна машина“ — пишеше над колаж от снимка на окървавената гилотина и на Ото Рехтнагел в клоунски костюм, втората вероятно препечатана от програмата.

Репортажът беше издържан в лековат, почти бодряшки тон — навярно заради особения характер на престъплението.

„По неизвестна причина убиецът е оставил главата на жертвата да си стои на раменете му“ — съобщаваше журналистът и заключаваше, че жестокостта на убийството не се припокрива с мнението на публиката за изнесеното представление: „не беше чак толкова зле.“ Леко ехидно авторът хвалеше полицията, задето се е появила незабавно на местопрестъплението. „И въпреки това началникът на криминалната полиция в Сидни, господин Уодкинс, коментира единствено, че са открили оръжието на престъплението...“

Хари го прочете на глас.

— Много забавно — Либи бибитна и показа среден пръст на таксиджия, защото онзи ги засече от съседното платно. — Майка ти да...

— Онзи номер, в който ловецът дебнеше птицата... — изречението на Хари увисна във въздуха, докато прелетяха покрай два светофара.

— Да?

— Просто номерът с птицата ми се стори лишен от замисъл. Ловец дебне птица и изведнъж открива, че е уловил котка, която на свой ред също е дебнала птицата. Добре де, ама какво е посланието?

Либи изобщо не го чу, зает да крещи през прозореца:

— Яж ми косматия гъз, шибаняко!

За пръв път Хари го виждаше толкова словоохотлив.

Точно според очакванията си Хари завари трескава дейност в управлението.

— Предадох за убийството по „Ройтерс“. „Асошиейтед Прес“ ще изпрати фотограф, от администрацията на кмета съобщиха, че от „Ен Би Си“ ще пристигне телевизионен екип, за да заснеме репортаж.

Уодкинс поклати глава.

— Когато шест хиляди индийци загинат при наводнение, пресата им отделя няколко изречения, но, виж, отрежат ли крайниците на клоун хомосексуалист, това се превръща в събитие от световна значимост.

Хари помоли другите колеги да се съберат в заседателната зала и затвори вратата.

— Ендрю Кенсингтън е мъртъв — съобщи той.

Уодкинс и Йонг го изгледаха шокирани. Сбито и без заобикалки Хари разказа как са открили Ендрю, обесен на шнура на лампата в апартамента на Ото Рехтнагел.

— Не съобщихме по телефона, за да предотвратим евентуално изтичане на информация — обясни той със стабилен глас, докато гледаше присъстващите право в очите. — Засега май е най-добре да не огласяваме случилото се.

По-лесно му беше да възприема събитието като полицейски случай. По този начин то придобиваше конкретни измерения и у него проговаряше детективската рутина: предстои им да изяснят какво е причинило смъртта и как е протекла фактическата страна. Така за

известно време отблъскваше Смъртта надалече — непознатото, към което не знаеше какъв подход да приложи.

— Да укротим топката — съгласи се малко объркано Уодкинс. — Нека не избързваме със заключенията. — Избърса потта над горната си устна. — Почакайте да доведе Маккормак. По дяволите! Какви си ги надробил, Кенсингтън? Ако пресата надуши... — Уодкинс се изгуби в коридора.

Тримата в стаята се заслушаха в жалните вопли на вентилатора.

— Той се включваше само в някои разследвания на отдел „Убийства“ — промълви Либи. — В известен смисъл не беше част от постоянния състав и все пак...

— Добър човек — отбеляза Йонг и заби поглед в пода. — Подаде ми ръка, когато бях новобранец тук... Беше... добър човек.

* * *

Маккормак се съгласи да запазят разкритията в строга тайна. Личеше колко е недоволен. Кръстосваше стаята с по-тежки стъпки от обикновено, а рунтавите му вежди бяха надвиснали над носа като буреносни облаци.

След оперативката Хари седна зад бюрото на Ендрю да провери записките му. От тях не успя да извлече никаква ценна информация. Съдържаха само няколко адреса, два-три телефонни номера — на автосервизи, оказа се — и нечетливи заврънкулки, надраскани върху лист хартия. В почти празните чекмеджета се търкаляха канцеларски пособия.

После Хари огледа двата комплекта ключове, които откриха в джобовете на покойника. Върху кожената плочка, закрепена към едната халка, бяха гравирани инициалите на Ендрю. Предположи, че там са закачени домашните му ключове.

Хари извади телефона си и набра стационарния телефон на Биргита. Новината я потресе, тя зададе два-три въпроса, но иначе остави Хари да говори, без да коментира.

— Не разбирам как е възможно. Познавам този човек едва от седмица и се разридах като дете, а на погребението на майка ми не пролях дори сълза. А тя беше най-невероятната жена на света! Докато

Ендрю... даже не знам доколко добре успях да го опозная. Каква е логиката?

— Не търси логика във всичко — посъветва го Биргита. — Хората обикновено са склонни да ѝ придават по-голямо значение, отколкото тя има в действителност.

— Е, исках само да ти съобщя трагичната вест. Не я споделяй с никого. Ще се отбиеш ли при мен след работа?

Биргита се оправда, че през нощта очаквала обаждане от родителите си от Швеция.

— Днес имам рожден ден — уточни тя.

— Честито.

Хари затвори. В стомаха си долови ръмженето на стар враг.

След половин час Либи и Хари стигнаха с колата до дома на Ендрю Кенсингтън на Сидни Роуд — приветлива улица в приятен квартал в предградието Чатуик.

— Да не сме сбъркали адреса? — удиви се Хари, когато откриха номера, продиктуван им от отдел „Човешки ресурси“.

Пред тях се издигаше внушителна тухлена къща с двоен гараж, старателно подстригана моравка и шадраван. Алея, посипана с чакъл, водеше към масивна врата от махагон.

Позвъниха. Отвори момче. На въпроса дали тук живее Ендрю младежът кимна, насочи показалец към гърдите си и закри устата си с длан, за да им покаже, че е ням. После ги отведе зад къщата и посочи малка, схлупена къщурка отвъд великолепната градина. В английските имения в такива постройки живеят градинарите.

— Възнамеряваме да влезем — съобщи Хари, като изговаряше с прекомерно старание всяка дума — сякаш не само говорят, а и слушат на момчето е увреден. — С Ендрю сме... бяхме колеги. Той почина.

Хари размаха във въздуха кожения ключодържател. Младежът погледна объркано връзката, задъхан от шока.

— Снощи издъхна неочаквано.

Момчето постоя пред тях с отпуснати ръце, а очите му се навлажниха. Явно с Ендрю се бяха познавали добре. От колегите научи, че Ендрю е живял тук близо двайсет години, а момчето вероятно бе израснало в господарския дом. Неволно Хари си ги

представи: малчуганът и чернокожият мъж играят на топка в градината. Хлапето пада, а мъжът го утешава и му тиква някой долар в ръката да изтича за сладолед и бира. Навярно полицаят от схлупената къщурка му е давал житейски напътствия и му е разправял полусъчинени истории, а когато е поотраснало, момчето вече е умеело да се отнася кавалерски към момичетата и е владеело основните хватки в бокса.

— Не се изразих правилно — поправи се Хари. — С Ендрю бяхме повече от колеги. Бяхме приятели като вас двамата. Ще ни позволиш ли да влезем в дома му?

Младежът премига, стисна устни и кимна.

Хари се прокле наум. „Вземи се в ръце, Хуле, че започваш да звучиш като актьор в сълзлива американска мелодрама.“

С влизането в малкото ергенско жилище най-силно впечатление му направиха редът и чистотата. В спартански мебелираната дневна върху ниската масичка пред портативния телевизор не бяха натрупани вестници, а в кухнята не откри неизмити съдове. В коридора обувките и ботушите стояха строени като по конец с връзките, пъхнати вътре. Този строг порядък му напомни нещо.

В спалнята завариха леглото застлано с безупречно изпънати бели чаршафи, подпъхнати отстриани така, че да образуват процеп. За да се озове под завивките, човек трябваше да приложи акробатически номера. Хари беше намразил тази странна аранжировка от хотелската си стая.

Надникна в банята. На етажерката под огледалото имаше ножче за бръснене и сапун, строени чинно като войници до флакон с афтършейв, паста и четка за зъби и шампоан. Нищо повече. Липсваха всякакви екстравагантни тоалетни принадлежности. Изведнъж на Хари му просветна на какво му напомня педантичната обстановка: на неговия апартамент, след като спря алкохола.

Хари ознаменува новата страница в живота си с простичко упражнение за приучване към дисциплина. То се състоеше в следното: всеки предмет да си има определен рафт или чекмедже и веднага след употреба да бъде връщан на отреденото му място. По онова време Хари не допускаше нито една химикалка да се намира извън

предназначената за нея поставка, нито един изгорял бушон в таблото. Освен чисто битовото удобство, което новите му навици създаваха, те носеха и символично значение. Използваше равнището на хаоса като скалата на термометър, за да отчита житейския си напредък в правилната посока или, обратно, кривването по грешен път.

Хари помоли Либи да прегледа съдържанието на гардероба и скрина в спалнята, изчака колегата му да се отдалечи и чак тогава отвори тоалетния шкаф до огледалото в банята. От горните две полички, подредени под права линия, към него сочеха две дузини стерилни еднократни спринцовки — миниатюрен склад за бойни глави.

Не беше изключено, разбира се, Ендрю Кенсингтън да е страдал от диабет и да си е инжектирал инсулин, но Хари не се самозалъгваше. Ако събореха половината къща, щяха да намерят скривалището на дрогата; праха и инструментите за приготвянето му. Но подобно начинание щеше да глътне прекалено много време и беше съвсем излишно, при положение че Хари вече разполагаше с доказателство за подозренията си.

Чингис хан не бе излъгал, твърдейки, че Ендрю е наркоман. След като откриха трупа му в апартамента на Ото Рехтнагел, съмненията на Хари се изпариха. При климат, който налага хората да носят ризи с къс ръкав и тениски, никой полицаец не би допуснал да се разхожда с ръка, надупчена от спринцовки. Затова зависимият би инжектирал наркотика на място, където убежденията не се забелязват толкова лесно. Например, от задната страна на прасеца. След като надигна крачолите му, Хари откри подозрителните признаци по прасците и по коленните му ямки.

* * *

Ендрю бил клиент на мъжа с гласа на Род Стюарт, откакто Чингис хан се помнел. По негови думи потреблението на хероин не пречело на Ендрю да води сравнително нормален професионален и социален живот.

— Този феномен не е чак толкова рядък, колкото си въобразяват хората — отбеляза Чингис. — Когато обаче колеги подхвърлиха на

Спийди, че мъжът е полицай, Спийди го разтреса яка параноя и искаше да го застреля. Помисли го за агент под прикритие. Разубедихме го. Кенсингтън от няколко години си беше един от най-лоялните клиенти на Спийди. Никога не се е пазарил, винаги носи съответната сума, спазва уговорките, не дрънка излишно, не създава проблеми. Не съм виждал абориген — какъв ти абориген! — не съм виждал изобщо човек да понася така добре дрога.

Чингис не знаеше Ендрю да е контактувал с Еванс Уайт.

— Уайт не се занимава с клиенти. Той търгува на едро и не прави компромиси. Но съм чувал, че преди време е пласирал в „Кингс Крос“. Нямам представа по каква причина — все пак изкарва достатъчно кинти. Но почти веднага е спрял, защото се забъркал в неприятности с някакви курви.

Чингис говори съвсем откровено. По-откровено, отколкото беше нужно, за да отърве кожата. Изглежда, дори се забавляваше да разкрива подробности. Навярно не допускаше Хари да погне него и приятелчетата му, при положение че един от колегите му в полицията присъства в списъка с редовните им клиенти.

— Прати поздрави на твоя човек и му предай, че е добре дошъл при фирмата. Не сме злопааметни — ухили се накрая Чингис. — От мен да знаеш: каквито и да са, пак се връщат при нас. Винаги.

* * *

Хари влезе в спалнята, където Либи с нескрита неохота преглеждаше бельото и документите в чекмеджетата.

— Нещо интересно? — попита Хари.

— Нищо. При теб?

— И при мен така.

Двамата се спогледаха.

— Да се махаме оттук — предложи Хари.

Началникът на охраната в театър „Сейнт Джордж“ се намираше в столовата. Беше запомнил Хари от снощната вечер. Посрещна го с видимо облекчение.

— Н-н-най-после някой, който да не разпитва как е изглеждало тялото. Ц-ц-цял ден не можем да се отървем от журналисти. Идват и лаборанти от полицията, но те си гледат работата, б-б-без да ни тормозят.

— На колегите от криминалистика им се струпаха доста задачи по местопрестъплението.

— Уви, уви. Снощи почти не съм мигнал. Накрая жена ми ме накара да взема приспивателно. И на най-върлия си враг н-н-не пожелавам да стане свидетел на такава ужасия. Е, вие сигурно сте свикнали...

— С чак толкова зловещи гледки рядко се сблъскваме в практиката си.

— Не знам дали някога ще успея пак да прекрача прага на онази с-с-стая.

— Ще преодолеете шока.

— Само ме чуйте: вече д-д-дори не я наричам хранилището за реквизит, а *онази* стая.

Мъжът поклати отчаяно глава.

— Времето лекува. Доверете ми се. Преживял съм го неведнъж.

— Дано да сте прав, инспекторе.

— За теб съм Хари.

— Едно кафе, Хари?

Гостът прие и постави едната връзка ключове върху масата помежду им.

— Я гледай ти! Ключовете, които Рехтнагел взе назаем. О-о-опасявах се, че са се изгубили в суматохата, и ще трябва да подменяме всички патрони. Къде ги откри?

— В дома на Ото Рехтнагел.

— Как така? Нали снощи си е отворил именно с тях? Вратата на гримьорната му...

— Остави този въпрос на нас. Да те питам друго... Снощи кой стоеше зад сцената освен актьорите?

— Да видим... О-о-осветителят, двама сценични работници и тонтехникът. Поради скромните мащаби на продукцията н-н-н-ямаше нито шивачи, нито гримьори. Не се сещам да е имало други. По време на самото представление зад кулисите бяха само сценичните работници и актьорите. И аз, де.

— И не си видял никой друг?

— Не — заяви с непоклатима убеденост охранителят.

— А възможно ли е някой да се е вмъкнал от другаде освен през задния вход или през страничната врата към гримьорните?

— Да, има отделен вход откъм балкона. Снощи на балкона не се качваха зрители, но вратата я оставихме отключена, защото осветителят работи горе. Обърни се към него.

Очите на осветителя изпъкнаха като на дълбоководна риба на сухо.

— Я чакайте малко. Горе преди антракта наистина седеше някакъв тип. Още при предварителната продажба личи дали залата ще се напълни. Ако са заети малко места, се ограничаваме само с партера, но пускаме зрителите да се настаняват и на балкона. Не го заключваме. Онзи седеше съвсем сам на последния ред. Спомням си, че малко се озадачих защо си е избрал място толкова далече от сцената. Беше тъмно, но го видях. След антракта се върнах в кабината. Човека вече го нямаше.

— А възможно ли е да се е вмъкнал зад кулисите през същата врата като вас?

— Да, предполагам — осветителят се почеса по главата. — Ако е влязъл направо в хранилището за реквизит, никой не го е забелязал. Като се замисля, имаше нещо съмнително в този тип. Ами да. У мен се загнезди някакво смътно подозрение, което ме глождеше впоследствие; подозрение за нещо смуцаващо...

— Добре. Всичко това е много ценно за мен. Сега ще ви покажа снимка...

— Впрочем има още нещо...

— ... но преди това — Хари не позволи да го прекъснат — опитайте се да възстановите в паметта си външността на снощния зрител. Когато погледнете снимката, не мислете. Просто кажете първото, което ви дойде наум. После ще ви дам време да коригирате показанията си, но сега искам да реагирате съвсем спонтанно. Съгласен?

— Да — осветителят облещи изпъкналите си очи още повече и заприлича на жаба. — Готов съм.

Хари му показва снимката.

— Той е! — светкавично изстреля мъжът.

— А сега помислете, без да бързате, и ми кажете дали сте сигурен.

— Без съмнение. Точно това се опитах да ви кажа, инспекторе. Мъжът беше черен... абориген. Същият е!

Хари се чувстваше капнал. Бе отметнал купчина ангажименти и не му се мислеше какво още предстои. Асистент го заведе в залата за аутопсии. Дребният, набит доктор Енгелсон се бе надвесил над едро разплуто женско тяло, поставено върху метална маса под огромни светещи лампи. За днес на Хари не му се гледаха повече дебелани. Помоли асистента да съобщи на съдебния лекар, че господин Хоули, който днес е предупредил по телефона за визитата си, е пристигнал.

Енгелсон се вмести в доста успешно в клишето за смахнат професор. Рехавите кичури коса, останали по главата му, стърчаха във всички посоки, а по червендалестото му прасешко лице бяха наболи стръкчета руса брада.

— Да? — начумерено се извърна той.

На Хари му стана ясно, че лекарят е забравил за уговорката им.

— Казвам се Хари Хоули. Днес ви се обадох по телефона да помоля за предварителните резултати от аутопсията на Ендрю Кенсингтън.

Макар стаята да бе пропита с изпаренията от разтвори с неизвестно съдържание, Хари пак долови характерната миризма на джин, смесен с човешки дъх.

— А, да. Точно така. Кенсингтън. Ужасна история. Разговарял съм с него няколко пъти. Приживе — да уточня. А сега същият този човек лежи в чекмеджето и мълчи като риба — Енгелсон посочи с палец през рамото си.

— Не се съмнявам, докторе. Какво открихте?

— Вижте какво, господин... как ви беше името?... А, да, Хоули! При нас трупове се редят на опашка и всички искат да минат първи. Не трупове, а следователите. Но тук всеки си чака реда. Има си установен график и не може да се заобикаля, ясно? Сутринта ми звъни лично началникът Маккормак и ми нарежда, че някакво самоубийство

се ползвало с приоритет. И аз започвам да си задавам въпроси. Не сварих да питам Маккормак, но вероятно вие, господи Хоуган, ще ме осветлите с какво въпросният Кенсингтън е толкова по-специален от всички останали?

Енгелсон отметна презрително глава и от устата му лъхна силна миризма на джин.

— Надяваме се вие да ни отговорите на този въпрос, докторе. Открихте ли нещо специално?

— В какъв смисъл? Питате дали има три крака, четири бели дроба или зърна на гърба?

Хари, пребит от умора, не изпитваше никакво желание да се кара с впиянчен патоанатом, който се заяжда, защото някой го е сритал по кокалчетата. А е всеизвестно, че специалистите в редките области имат по-чувствителни кокалчета.

— Натъкнахте ли се на... на нещо необичайно? — парафразира въпроса си Хари.

Енгелсон го изглежда със замъглени очи.

— Не. Не открих нищо необичайно. Абсолютно нищо.

Докторът продължи леко да поклаща глава и Хари се досети, че патоанатомът не е приключил. Просто правеше риторична пауза, но в промития му от алкохола мозък тя явно не траеше толкова продължително, колкото в главата на Хари.

— В нашата професия не се смята за необичайно в трупа да се открие наличие на наркотици — продължи най-сетне патоанатомът. — В случая: хероин. Е, необичайно е дотолкова, доколкото става дума за полицай, но понеже на масите ни рядко лягат ваши колеги, не се ангажирам със становище *колко точно* необичайна е находката.

— Причина за смъртта?

— Не казахте ли, че вие сте го открили? Според вас от какво умира човек, който виси от тавана с намотан около врата си кабел? От коклюш?

На Хари започна да му кипва, но съумя да запази хладнокръвната си маска.

— Значи е починал от недостиг на кислород, а не от свръхдоза?

— Бинго, Хоуган.

— Следващият ми въпрос касае часа на смъртта.

— Между полунощ и два през нощта.

— Не можете ли да бъдете малко по-точен?

— Ще мирясате ли, ако ви кажа един и четири минути? — Червендалестото лице на лекаря пламна още по-ярко. — Тогава приемете, че съм казал точно това.

Хари вдиша дълбоко няколко пъти.

— Извинете, ако се изразявам... ако ви звуча настъпателно, докторе. Просто английският ми е...

— ... на твърде незадоволително ниво — довърши услужливо Енгелсон.

— Именно. Без съмнение сте зает човек и няма да ви бавя повече. Само искам да се уверя, че сте разбрали нареждането на Маккормак докладът от тази аутопсия да бъде изпратен директно на него, а да не минава по процедурния ред.

— Абсурд. По този въпрос инструкциите са пределно ясни, Хорган. Предайте думите ми на господин Маккормак.

Дребният смахнат професор се изпъчи разкрячен и самоуверен, със скръстени ръце. Погледът му проблясваше войнствено.

— Инструкции? Не знам с какъв статут се ползват инструкциите в полицията в Сидни, но там, откъдето идвам, предназначението на инструкциите е служителите да разполагат с алгоритъм за действие, когато началникът не им е дал изрични наставления.

— Не ми ги пробутвайте тия, Хорган. Професионалната етика явно не е на особена почит при вас, затова се съмнявам, че ще проведем особено продуктивен диалог. Какво ще кажете да теглим чертата и да си пожелаем приятен ден, господин Хорган?

Хари не помръдна.

— Или имате друго предложение? — нетърпеливо попита Енгелсон.

Пред себе си Хари имаше човек, който смяташе, че няма какво да изгуби. Алкохолизиран, застаряващ, посредствен патоанатом с изчерпани перспективи за кариерно израстване. Затова не се боеше от нищо. Какво можеха да му сторят? За Хари днешният ден беше най-дългият и най-кошмарният през целия му живот. А в живота всичко си има граници. Той сграбчи яката на бялата престилка и вдигна Енгелсон във въздуха.

Шевовете изпукаха.

— Друго предложение? Ето какво ще ви предложи: да ви вземем кръвна проба и после да си говорим за професионална етика, господин Енгелсон. Предлагам да обсъдим и колко души биха свидетелствали, че сте провели аутопсията на Ингер Холтер в нетрезво състояние. А после да поговорим с някой, в чиито очи професионалният морал стои на пиедестал; някой, който може да ви бие шута; нещо повече — да ви отреже пътя към всички позиции, изискващи медицинска правоспособност. Как ви се струва, докторе? Задоволително ли се изразявам на английски?

Енгелсон внезапно отчете подобрене в езиковите умения на Хари и след като поразмисли, прецени, че еднократно нарушение на служебната процедура в крайна сметка не е кой знае какво.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕСЕТМЕТРОВИЯ ТРАМПЛИН В ПЛУВНИЯ КОМПЛЕКС „ФРОГНЕР“ И СЪБУЖДАНЕТО НА СТАР ВРАГ

Маккормак седеше с гръб към Хари и гледаше през прозореца. Навън слънцето залязваше, но между небостъргачите и патиненозелените Кралски ботанически градини се мяркаха участъци от примамливо синьото море. Устата на Хари бе пресъхнала. Той долавяше първите признаци на главоболие. В продължение на повече от четирийсет и пет минути Хари изнесе логически издържан и почти непрекъснат монолог: за Ото Рехтнагел, за Ендрю Кенсингтън, за хероина, за „Крикет“, за осветителя, за Енгелсон, изобщо, направи обзор на събитията.

Маккормак долепи върховете на пръстите си. Дълго време бе мълчал.

— Знаеше ли, че отвъд Тасманийско море, в Нова Зеландия, живеят най-глупавите хора на света. Живеят на изолиран остров, никакви съседи не ги смущават. Отвсякъде ги заобикаля вода. Въпреки това населението на Нова Зеландия е участвало в почти всички въоръжени конфликти от двайсети век. Нито една друга държава, включително Съветския съюз по време на Втората световна война, не е изгубила толкова много млади мъже при военни стълкновения, колкото жертви е дала Нова Зеландия, съотнесени към общия брой на населението. Численият превес на жените на острова беше станал пословичен. И защо такава самоотверженост? За да помогнат. За да оказат подкрепа. Въпросните глупаци не са се сражавали на своята си земя, а са се качвали на кораби и самолети, за да оставят костите си по бойни полета на хиляди километри от родината си. Присъединили се към антихитлеристката коалиция срещу немците и италианците, към южнокорейците срещу севернокорейците, към американците срещу японците и северновиетнамците. Моят баща е бил един от тези наивници.

Отвърна се от прозореца и застана лице в лице с Хари.

— Веднъж татко ми разказа случка с артилерист на кораба му по време на битката срещу японците до остров Окинава през 1945. Японците атакували с пилоти камикадзе. Налитали на формации с тактика, наречена „падащи хризантеми“. Много образно описание на осъществяването на нападенията. Зад свален от отбраната на кораба самолет веднага се появявали други два, после ставали четири и нараствали прогресивно — същинска безкрайна пирамида от пикиращи самолети. Целият екипаж на борда на кораба окаменял от ужас. Пред очите им се разигравало истинско безумие: пилотите съзнателно се разбивали в кораба с едничкото намерение взривният им товар непременно да попадне в целта. Ефикасен отпор се давал единствено с мощен противовъздушен огън. И при най-малката пролука в отбраната японските бомбардировачи не пропускали. Артилеристите знаели от опит, че ако не свалят самолетите до двајсет секунди след като навлязат в обсега на оръдията им, камикадетата почти сигурно ще се разбият в кораба. Следователно нямали право на грешка, а понякога въздушните удари траели по цял ден. Баща ми описваше равномерния гръм на оръдията и оглушителното, засилващо се свистене от падащи самолети. До края на живота си не престанал да го чува. При последните сражения татко стоял на мостика и видял как самолет си проправя път през преградния огън и се насочва право към кораба им. Оръдията открили стрелба, докато самолетът бавно приближавал. Уж стоял неподвижно във въздуха, а от секунда на секунда нараствал. Накрая видели ясно и пилотската кабина, и силуета на пилота. По палубата затрещели авиобомби. В същия миг снарядите на противовъздушните оръдия уцелили самолета. Крилата и фюзелажът му се разлетели на парчета, опасното витло се отцепило и малко по малко, на забавен каданс, самолетът се разпаднал на съставните си части. Накрая върху палубата паднала неголяма отломка от перката с опашка от пламъци и черен дим. Артилеристите вече се прицелвали в нови мишени. Тогава от оръдейната кула под мостика се подал млад ефрейтор — татко го познавал, бил негов съгражданин от Уелингтън — махнал усмихнато на баща ми и с думите „днес е горещо“ се метнал през борда.

Дали заради светлината, или по друга причина Маккормак изведнъж се състари.

— Днес е горещо — повтори той.

— Човешката природа е неизбродна, тъмна гора, сър.

Маккормак кимна.

— И преди съм го чувал, Хоули. Сигурно е вярно. С Кенсингтън успяхте да се сблизите. Според някои колеги връзката на Ендрю със случая трябва да се разследва. Ти как мислиш?

Хари погледна тъмните си панталони. От дългото стоене в куфара се бяха намачкали и ръбът се бе изкривил. Погребението щеше да се състои в дванайсет часа.

— Не знам, сър.

Маккормак стана и започна обичайната си разходка пред прозореца, вече позната на Хари до болка.

— Цял живот съм работил само като полицаи, Хоули, но продължавам да се чудя какво кара мен и колегите ми да водим чужди битки. Какво ни мотивира? Кой би искал да преживее толкова много страдание само за да може да възтържествува онова, което други хора смятат за справедливо? Само глупакът. Това сме ние, Хоули: глупаците. Благословени сме с огромна глупост; тя ни заблуждава, че е по силите ни да постигнем нещо. Правят ни на решето и ни разпердушават, а ние просто се хвърляме в морето, като междуременно си въобразяваме — в нескончаемото си плиткоумие — че някой се нуждае от нас. И ако един ден прозрем в каква заблуда сме живели, ще бъде твърде късно, защото вече сме станали полицаи, седим в окопите и дума не може да има за отстъпление. И е съвършено безсмислено да се питаме какво, по дяволите, се случи, кога взехме погрешното решение. Осъдени сме да бъдем благодетели до края на живота си и сме обречени на провал. Но за щастие истината е доста относително понятие. Истината е еластична. Ние я огъваме и моделираме така, че да я сместим в живота си. Ако не цялата, поне част от нея. Понякога, за да изпитаме душевна хармония, ни е достатъчно да заловим един бандит. Но всеизвестен факт е, че не е здравословно да се занимаваш твърде дълго с изстребване на вредители. Защото започваш да свикваш с вкуса на използваната от теб отрова. И каква е поуката от историята, Хоули? Зенитчикът цял живот стреля от оръдейна кула и после умира. Какво повече да се каже? Истината е относителна. Не е лесно да се предвиди какви поражения нанасят екстремните травми на човек, който не е бил изложен на подобен стрес. Съдебните психиатри у нас често се опитват да прокарат

разграничителна линия между болните и престъпниците. Така деформират истината, че да пасва на теоретичните положения в учебниците им. Правораздавателната ни система в най-добрия случай успява да отстрани от улиците някой деструктивен индивид, а журналистите се пънат да изпъкнат като идеалисти и помпат професионалния си имидж, разбулвайки чужди престъпления срещу правила, според тях гарант за справедливост. Но каква е *истината*? Истината е, че никой не живее от истината, и затова никой не се интересува от нея. Всеки я прекроява според собствената си изгода и съобразно властта, с която разполага.

Той прикова поглед в Хари.

— И така: кой има интерес истината за Ендрю Кенсингтън да излезе наяве? Кой би спечелил от една грозна, деформирана истина с опасни израстъци, които стърчат и не се вместиат никъде? Полицейският началник ще обере само негативи. Политиците от градския съвет — също. Важи и за поборниците за каузата на аборигените, и за синдиката на полицаите, и за дипломатическите мисии. Излиза, че никой няма интерес това да се случи, нали?

Хари понечи да отговори „близките на Ингер Холтер“, но се въздържа. Маккормак спря до портрета на младата кралица Елизабет II.

— Предпочитам казаното тук да си остане между нас двамата, Хоули. Навярно разбираш, че така е най-добре.

Хари отстрани дълъг риж косъм от панталона си.

— Обсъдих положението със съветници на кмета — продължи Маккормак. — За да не събудим съмнения, случаят „Ингер Холтер“ ще продължи да се ползва с приоритет. Като не открием нищо ново, след известно време хората ще се задоволят с обяснението, че клоунът е убил норвежката. Колкото до убиеца на клоуна, няма да излезем с окончателно становище, а ще съобщим, че уликите водят към убийство от ревност, дело вероятно на незнаен, измамен любовник. В такива случаи обществеността е склонна да приеме, че виновникът се е измъкнал. Макар да липсват преки, косвените доказателства са доста убедителни и след няколко години случаят ще потъне в архивите. Колкото до версията за сериен убиец, работили сме по нея за известен период, но после сме я отхвърлили.

Хари се накани да си върви. Маккормак се прокашля.

— Подготвям служебната ти препоръка, Хоули. След заминаването ти ще я изпратя на шефката ти в Осло. Летиш утре, нали?

Хари кимна и излезе.

Нито деликатният вечерен бриз притъпи главоболието на Хари, нито тъмната пелена на спускащия се мрак успяваше да забули ярките картини в ума му. Той се скиташе безцелно из улиците. През алеята в Хайд парк притича някакъв гризач. Първоначално Хари го взе за едър плъх, но като се приближи, разгледа по-отблизо рошавия немирник. В очите на гризача проблясваше сиянието на лампите. Без да е виждал на живо подобно животно, Хари предположи, че се е натъкнал на опосум. Дребосъкът, изглежда, никак не се боеше от хора, защото без никакъв страх подуши любопитно въздуха, издавайки чудновати, жални звуци.

Хари приклегна:

— И ти ли се питаш какво търсиш в този космополитен град?

В отговор животното наклони глава.

— Какво ще кажеш утре всеки да се прибере у дома. Ти — в гората, аз — в Осло?

Опосумът припна напред. Нямаше смисъл да го увещава да заминава където и да било, защото неговият дом се намираше именно тук, в парка, сред автомобили, хора и кофи за смет.

В Уоломоло Хари мина покрай бар. От посолството се бяха обадили. Хари обеща да се свърже с тях. Какво ли мислеше Биргита? Беше доста пестелива на думи. А Хари — пестелив на въпроси. Не го бе предупредила за рождения си ден, вероятно за да му попречи да измисли някоя романтична глупост. Да се престарее. Да ѝ поднесе твърде скъп подарък или да изпадне в излишни откровения само защото утре заминаваше и дълбоко в душата си изпитваше угризения. „Какъв смисъл има?“ — вероятно си бе помислила Биргита.

Също като Кристин, когато се прибра от Англия.

Срещнаха се в кафене „Фрогнер“ и седнаха на масите отвън. Кристин съобщи, че ще остане в Норвегия два месеца. Беше почерняла и се усмихваше ласкаво с някогашната си усмивка над халбата бира.

Хари с лекота напипа верния тон в разговора — така човек, отдавна откъснал се от пианото, сяда да изсвири стара мелодия; мисли си, че вече е забравил, нотите действително са избледнели в паметта му, ала пръстите сами намират точните клавиши. Онази вечер се натряскаха до козирката, но по-важното предхождаше напиването и затова Хари го помнеше. С трамвая слязоха в центъра. С неотразимата си усмивка Кристин пререди многолюдната опашка пред „Сардинс“. През малките часове, потни от танците, двамата взеха такси до „Фрогнер“, прескочиха по оградата на плувния комплекс и се вмъкнаха незабелязано вътре. В безлюдния парк се качиха на десетметровия трамплин. Кристин извади от чантата си бутилка вино. Отпиваха ту тя, ту той, съзерцаваха града и си разправяха какви искат да станат. Плановете за техните бъдещи професии се бяха променили след последната среща. После се хванаха за ръце, засилиха се и скочиха от дъската. Докато падаха, пронизителният ѝ вик кънтеше в ушите на Хари като сладкия вой на побесняла противопожарна аларма. Той излезе от басейна, легна на ръба и започна да се смее, след него — и тя. Мократа рокля бе полепнала по тялото ѝ.

На следващата сутрин се събудиха крепко прегърнати в леглото му, потни, с махмурлук и подновено желание за секс. Той отвори балконската врата и се върна в леглото с поклащащ се член, леко спаднал от снощния запой. Кристин прие „предложението“ с голям ентузиазъм. И Хари се люби с нея безпаметно, умело и пламенно. Детската глъчка от задния двор стихна, когато противопожарната аларма отново нададе вой.

Чак след това Кристин зададе непонятния въпрос:

— Какъв смисъл има?

Не е ли безпредметно да продължават, щом връзката им няма да се задълбочи? Нея я чакат ангажименти в Англия, а Хари е безнадежден егоист. Двамата са много различни, никога няма да се оженят, да си родят деца и да си построят къща. Има ли смисъл, щом отношенията им рано или късно ще стигнат до задънена улица?

— Нима последните двайсет и четири часа не придадоха смисъл на живота ти? — попита Хари. — Ами ако утре открият тумор в гърдата ти, тогава какъв ще е смисълът? Какъв ще е смисълът, ако имаш къща и деца, но окото ти е посинено и се молиш мъжът ти да

заспи, преди да си легнеш? Убедена ли си, че амбициозният ти план за бъдещето ще ти осигури щастие?

Кристин го нарече циничен, повърхностен хедонист и му обърна внимание, че в живота не всичко е чукане.

— Разбирам, искаш и други неща — съгласи се Хари. — Но необходимо ли е да възприемаш всичко, което правиш, като крачка към захаросаната си безоблачна нирвана? Един ден ще те настанят в старчески дом, ще си забравила какъв цвят сервиз са ти подарили на сватбата, но съм готов да се закълна, че ще помниш скока ни от трамплина и секса на ръба на басейна.

Дотогава тя се бе изживявала в ролята на бохема, от двамата тя претендираше да е неконвенционалният жизнелюбец, ала преди да напусне стаята с маршова стъпка и да затръшне вратата, Кристин му заяви, че той не разбира нищо и е крайно време да порасне.

— Какъв смисъл има? — извика Хари.

Двойка минавачи по Хармър Стрийт се обърнаха след него.

Нима и Биргита не виждаше смисъл? Дали се опасяваше от силен емоционален трус заради предстоящото му заминаване? Затова ли бе предпочела да прекара рождения си ден в телефонен разговор с роднините в Швеция? Беше редно, разбира се, Хари да я попита направо, но — да се върнем на въпроса — какъв смисъл имаше?

Хари се чувстваше ужасно изморен и знаеше, че няма да заспи. Обърна се и влезе в бара. По лампите на тавана се бяха полепили мъртви насекоми, покрай стените имаше игрални автомати. Хари намери свободна маса до прозореца и докато чакаше сервитьора, реши да не поръчва нищо, ако обслужващият персонал не го забележи. Искаше само да поседи.

Сервитьорът се приближи да вземе поръчката. След дълго взиране в картата с напитките Хари се спря на кока-кола. Беше помолил Биргита да уважи погребението на Ендрю. Тя веднага откликна.

В прозореца виждаше двойното си отражение и му се прииска сега Ендрю да е тук, за да обсъдят случая. Ако тази криминална загадка се разплиташе в телевизионен филм, вероятно в този миг филмът щеше да свърши, а докато текат финалните надписи, майка му,

която както винаги не е схванала замисъла, да зададе някой идиотски въпрос. Но този път всичко беше реалност, а не художествена измислица. И този път не майка му, а Хари не схващаше замисъла.

Дали Ендрю се бе опитал да му подсказе, че Ото Рехтнагел е убил Ингер Холтер? В такъв случай, с какъв мотив? Нима съществува нещо толкова абсурдно като неосъзната хетеросексуална ориентация? Нима подобен феномен може да роди сериен убиец, който си откъщава на блондинки? Защо Хари не успя да прозре какво се опита да му намекне Ендрю? Въведението, кодираните съобщения, очевидната лъжа за свидетеля в Нимбин, който видял Уайт — дали с всичко това Ендрю не целеше да отклони вниманието на Хари от Уайт и да му отвори очите за истинския извършител?

Ендрю лично се бе погрижил да му възложат случая и да си партнира с чуждестранен колега, когото явно се бе надявал да контролира. Но защо Ендрю не бе спрял Рехтнагел сам? Кое в отношенията между полицаия и клоуна бе наложило посредничеството на Хари? Да не би двамата да имаха интимна връзка? Ендрю ли е бил несбъднатата любов, по която страдеше Ото? В такъв случай: защо ще убива Ото точно когато полицията планира да го арестува? Дали Ендрю не е кроял план как да спре Ото, без да бъде компрометиран той, Ендрю, като негов любовник? Например, като нагласи нещата така, все едно не той, а Хари е уличил Рехтнагел, а после предприеме бърз арест, при който убива Ото „при самозащита“ или „поради опит за бягство“. Нещо такова. Хари си даде време да опита вкуса на тази версия и нещо му загорча. Ако предположенията му получеха потвърждение, значи Ото отдавна е бил обречен на смърт. При разплитането на загадката обаче Ендрю лежеше в болница, а събитията се бяха развили скорострелно и първоначалният план се бе оказал неосъществим. „Дай ми два дни отсрочка“ — помоли Ендрю от болничното легло.

Хари отпрати някаква пияна жена, която с несигурни крачки се приближи и поиска да седне при него.

Но защо е посегнал на живота си, след като е убил Ото? Ендрю е имал известни шансове да се измъкне безнаказано. Дали? Осветителят го беше видял, Хари знаеше за дружбата му с Ото, а Ендрю едва ли разполагаше с алиби за часа на престъплението.

Не дойде ли вече време за финалните надписи? Мамка му, момент!

Макар и неохотно, Хари беше склонен да допусне, че Ендрю е възнамерявал да инсценира Ото да бъде застрелян по време на неуспешен опит за арест. Защото ако Ото влезеше в ареста невредим, предстоеше шумен съдебен процес, отразяван обилно в медиите, и Ендрю би рискувал предпочитанията му да станат публично достояние. Вестникарски заглавия от рода на „Чернокож следовател — бивше гадже на сериен убиец“ с голяма снимка отдолу щяха да променят завинаги живота на Кенсингтън. Освен това Хари не изключваше действията на Ендрю да са били продиктувани от вина; вероятно се е чувствал лично отговорен, задето не е спрял Ото по-рано, и затова да му е отредил наказание, каквото австралийските съдилища не налагат — а именно, смърт.

Едно обаче е да режисираш несъстояла се престрелка без свидетели, съвсем друго — да извършиш убийство по най-банален начин и да се надяваш да не те хванат.

В стомаха на Хари лаеха кучета.

И все пак Ендрю бе поел безумен риск, за да очисти Ото, преди Хари и другите да се доберат до Рехтнагел. Звучеше ли логично някой да накълца бившия си любовник само за да скрие сексуалната си ориентация в град, където всички се смятат за хора с нетрадиционна сексуалност до доказване на противното? А каква беше логиката после да се обеси?

Глеещото главоболие на Хари постепенно се засили и сега някой използваше черепа му за наковалня. Докато пред очите му прехвърчаха искри, той се мъчеше да доразвива предположенията си едно по едно, ала му хрумваха все нови и нови и избутваха предишните. Навярно историята на Маккормак за злощастния артилерист съдържаше нещо много вярно. Навярно самият Хари бе преживял доста нажежен ден и изнемогваше. Не му се щеше да обмисля другия вариант — че това не е всичко и Ендрю Кенсингтън се е стремил да опази по-страшни тайни от спорадичните си отклонения в лявата лента, да избяга от много по-зловещи прегрешения.

Над Хари надвисна сянка и той вдигна очи. Главата на сервитьора скриваше светлината и в неясния силует Хари отново видя изплезения синьо-черен език на Ендрю.

- Ще желаете ли още нещо, сър?
 - Прочетох, че предлагате питие „Черна змия“.
 - Коктейл от „Джим Бийм“ и кока-кола.
- Псетата джафкаха ожесточено.
- Двойна „Черна змия“. Без кока-кола.

Хари се бе изгубил. Пред него имаше стълби, зад него — вода и още стълби. Равнището на хаоса се покачваше, върховете на мачтите в залива се поклащаха. Хари нямаше никаква представа как е попаднал тук. Реши да се качи. От баща си знаеше, че „винаги е за предпочитане да се качваш, а не да слизаш“.

Не протече съвсем безпрепятствено, но благодарение на стените на околните сгради съумя да се изправи. Чалис Авеню — пишеше на табелка, но това не му говореше нищо, затова продължи направо. Опита се да си погледне часовника, но не го намери на ръката си. По тъмните улици почти не се мяркаха минувачи и това го наведе на мисълта, че е късно. Пред него се появиха още стълби, но досегашните перипетии му стигаха и той свърна надясно по Макли Стрийт. Явно бе изминал голямо разстояние пеш, защото петите му горяха. Или бе тичал? Сцепеният на лявото му коляно панталон свидетелстваше за предполагаемо падане.

Хари подмина няколко бара и ресторанта, всичките затворени. Колкото и да беше късно, в милионен град като Сидни все трябваше да има откъде да си купи питие. Излезе на улицата и махна на жълто такси със светеща лампичка на покрива. Шофьорът намали, но размисли и продължи.

„Майчице! Толкова ли съм изпаднал“ — засмя се Хари.

По-нагоре по улицата се появиха минувачи и Хари чу засилваща се шумотевица от гласове, автомобили и музика. Зад ъгъла районът вече му стана познат. И това ако не беше късмет! Попадна точно на „Кингс Крос“ — „Кралското кръстовище“! Дарлингхърст Роуд се разстилаше отпред с мигащи светлини и шум. Сега всички възможности отново бяха открити. В първия бар, в който се опита да влезе, отказаха да го пуснат, но пък Хари намери начин да се вмъкне в китайско капанче, където му поднесоха уиски в голяма пластмасова чаша. Вътре беше тясно и мрачно, а играещите на ротативките вдигаха

непоносима врява. Хари бързичко пресуши чашата и веднага излезе на улицата. Подпря се на близкия стълб, загледа се в изнизващите се по платното автомобили и се опита да прогони смътен спомен как преди няколко часа повърна в един бар.

Докато стоеше така, усети леко потупване с пръст по гърба. Обърна се. Видя голяма червена уста. Вътре липсваше кучешки зъб.

— Чух за Ендрю. Много съжалявам — устата продължи да дъвче дъвката: Сандра.

Хари се опита да отговори нещо, но явно артикулацията му се бе влошила много, защото Сандра го гледаше с недоумение.

— Свободна ли си? — изломоти накрая той.

— Да, но твоята кондиция май не го позволява — засмя се проститутката.

— Задължително ли е да съм в добра кондиция? — успя да попита Хари след сериозни усилия.

Сандра се огледа. Хари сякаш мярна проблясък от лъскав костюм в сенките. Теди Монгаби несъмнено се навърташе наоколо.

— Виж какво, на работа съм. Иди да поспиш, а утре ще си поговорим — предложи Сандра.

— Ще ти платя — увери я Хари и си измъкна портфейла.

— Я го прибирай! — смъмри го Сандра и натика портфейла обратно в джоба му. — Ще дойда с теб и няма да излезе безплатно, но тук не вади пари, чу ли?

— Ще идем в хотела, зад ъгъла е. „Кресент“.

— Все тая — сви рамене проститутката.

Пътном се отбиха в магазин за алкохол и Хари купи две бутилки „Джим Бийм“.

Рецепционистът в хотела измери Сандра от главата до петите. Понечи да каже нещо, но Хари го изпревари:

— Никога ли не си виждал полицайка под прикритие?

Мъжът — млад, костюмиран азиатец — се усмихна несигурно.

— Забрави, че си я видял, и ми дай ключовете за стаята ми. Чака ни работа.

На Хари не му се вярваше рецепционистът да е повярвал на изфъфлените оправдания, но мъжът все пак му подаде ключа без възражения.

В стаята Хари отвори минибара и извади всички бутилки със съдържание на алкохол.

— Тази е за мен — Хари си заплю миниатюрна с „Джим Бийм“.
— Другите ти ги отстъпвам.

— Явно си заклет привърженик на уискито — подхвърли Сандра и си отвори бира.

— Така ли? — изненада се Хари.

— Ами да. Повечето редуват спиртните напитки. За да има по-голямо разнообразие, нали се сещаш?

— Ти пиеш ли?

— Слаба работа — проточено отвърна Сандра. — Опитвам се да намаля алкохола. На диета съм.

— Слаба работа — повтори Хари. — Какво ли ти разбира главата. Гледала ли си „Да напуснеш Лас Вегас“ с Никълъс Кейдж?

— Какво?

— Не го гледай. Разправя се за алкохолик, който решава да се напие до смърт. Дотук ми звучи достоверно, но после идва абсурдната част, защото човекът се налива с каквото свари: джин, водка, уиски, бърбън, бренди... всичко в асортимента на баровете. Ако нямаш избор — добре, но този тип се намираще в най-добре заредения магазин за алкохол в Лас Вегас, при това беше фрашкан с пари. И въпреки това не подбираше. Шибанякът нямаше никакви предпочитания! Досега не съм срещал алкохолик, на когото да му е все едно какво лочи. Откриеш ли коя е твоята отрова, не близваш друга. А Кейдж го номинираха за „Оскар“.

Хари отметна глава назад, изля съдържанието на миниатюрната в гърлото си и отиде да отвори балконската врата.

— Какво стана накрая? — поиска да узнае Сандра.

— Главният герой пукна от препиване.

— Питам дали получи „Оскар“.

— Избери си питие по твой вкус и ела. Искам да погледаме града от балкона. Току-що получих дежа-вю.

Сандра взе две чаши и бутилка и седна до него с гръб към стената.

— Да забравим за миг какви ги е вършил приживе онзи проклетник. Да пием в памет на Ендрю Кенсингтън — Хари наля питиетата в чашите.

Надигнаха ги мълчаливо. Хари се разсмя.

— Легендарният музикант Ричард Менюъл от „Дъ Бенд“ например е имал сериозни проблеми — не само с пиенето, а и... изобщо с живота. Накрая нервите му не издържали и се обесил в хотелската си стая. В дома му открили две хиляди бутилки от една и съща марка — „Гран Марние“. Никакъв друга алкохол. Разбираш ли? Портокалов ликьор, майка му стара! Този човек обаче е останал верен на наркотика си. Никълъс Кейдж да му диша прахта! Живеем в странна вселена...

Хари размаха ръка към ясното звездно небе над Сидни и двамата със Сандра отпиха отново. Очите му започнаха да се затварят. Сандра го погали по бузата.

— Виж, Хари, трябва да се връщам на работа. Май е време да си лягаш.

— Колко ти е тарифата за цяла нощ? — Хари си наля още уиски.

— Не ми се...

— Остани. Ще си допием питиетата и ще го направим. Обещавам да свърша бързо — засмя се той.

— Не. Тръгвам си.

Сандра стана и скръсти ръце. Хари се изправи, но изгуби равновесие, залитна и се удари в парапета на балкона, преди Сандра да го хване. Той обгърна слабичките ѝ рамене, отпусна се тежко на нея и прошепна:

— Не може ли да останеш при мен, Сандра? Само тази нощ. Заради Ендрю. Какви ги дрънкам? Заради мен.

— Теди ще се чуди къде съм се...

— Теди ще си получи парите и няма да гъкне. Моля те.

Сандра се поколеба, но накрая въздъхна:

— От мен да мине. Но първо да свалим тези парцали от теб, господин Хоули.

Тя го издърпа в стаята и го бутна на леглото, събу му обувките и изхлузи панталоните му. Като по чудо той успя сам да си разкопчае ризата. Сандра съблече черния си минижуп през главата за секунди. Без дрехи изглеждаше още по-слаботелесна. Костите на раменете и таза ѝ стърчаха, а ребрата под малките ѝ гърди напомняха дъска за пране. Когато тя отиде да изгаси осветлението, Хари забеляза големи

синини по гърба и от вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя легна до него и го погали по обезкосмените гърди и по корема.

От Сандра лъхаше слабо на пот и чесън. Хари се взираше в тавана, изумен, че в сегашното си състояние не е изгубил напълно обонянието си.

— Миризмата твоя ли е, или е от другите мъже, с които си била тази вечер?

— И едното, и другото, предполагам — отвърна Сандра. — Неприятно ли ти е?

— Не. — Хари се колебаеше дали го интересува собствено миризмата, или мъжете.

— Пи много, Хари, не е задължително да...

— Пипни — хвана влажната ѝ топла ръка и я постави върху слабините си.

— Охо! — засмя се Сандра. — А едно време майка ми все ми разправяше, че като се натръскаат, на мъжете само устата им ставала по-голяма.

— При мен е обратното. Алкохолът парализира езика ми, но налива члена ми с кръв. Казвам ти самата истина. Не знам на какво се дължи, просто пиенето винаги ми е действало така.

Сандра го възседна, изхлузи настрани тънките бикини и без никакви увертюри вкара члена му в себе си. Хари я гледаше, докато тя се плъзгаше напред-назад. Срещна погледа ѝ, тя му се усмихна за кратко и отвърна очи. Така ти се усмихва пътник в трамвая, когато погледите ви се засекат за по-дълго от общоприетото.

Хари затвори очи. Леглото скърцаше ритмично. „Не съм съвсем прав“ — даде си сметка той; въпреки всичко алкохолът си казваше думата. Чувствителността, необходима бързо да стигне до оргазъм, както бе обещал, се бе притъпила. Сандра продължаваше да се движи невъзмутимо, а Хари се плъзна под завивката, измъкна се от леглото и излетя през прозореца. Понесе се под звездното небе над океана и приближи бряг с бяла ивица.

Снижи се и видя как вълните се разбиват в пясъка. Като изгуби още малко височина, разпозна града. На плажа лежеше познато момиче. Спеше. Той се приземи предпазливо до нея, за да не я събуди. Легна и затвори очи. Когато се събуди, слънцето клонеше към залез и Хари беше сам. По крайбрежната алея зад гърба му се разхождаха

хора. Беше ги виждал някъде. Къде? Във филми? Някои от тях носеха слънчеви очила и водеха на каишки мънички, изпосталели кучета пред високите хотелски фасади, които се издигаха по отсрещната страна на улицата.

Хари се спусна до водата и тъкмо да нагази, забеляза, че гъмжи от медузи „лъвска грива“. Плаваха на повърхността и протягаха дългите си червени пипала, а в пихтиестите огледала Хари съзираше човешки лица. Приближаваше кораб. Неочаквано Хари се сепна от унеса си. Сандра го беше разтърсила.

— Идва някой! — прошепна тя.

Хари чу думкане по вратата.

— Проклет рецепционист! — изруга той, скочи от леглото, прикри интимните си части с възглавница и отвори вратата.

На прага стоеше Биргита.

— Привет! — поздрави лъчезарно тя, но усмивката ѝ се скова, когато забеляза сгърченото изражение на Хари. — Какво има? Случило ли се е нещо?

— Да. Случи се. — Главата му пулсираше силно и при всеки удар на сърцето пред погледа му се спускаше бяла пелена. — Защо дойде?

— Родителите ми така и не се обадиха. Чаках дълго и най-накрая аз ги набрах, но не ми вдигнаха. Явно е станало недоразумение за часа и са ме търсили, докато съм била на работа. Заради лятното часово време сигурно са сгрешили при изчисляването на часовата разлика. В това отношение татко е непоправим.

Биргита говореше припряно, явно за да докаже и на самата себе си, че на света няма по-естествено нещо от това, да стоиш в хотелски коридор посред нощ и да бърбиш за дреболии с мъж, който очевидно няма намерение да те пусне в стаята си.

Спогледаха се.

— Има ли някой при теб? — попита тя.

— Да — кимна Хари.

Шамарът по бузата му прозвуча като скършена суха клонка.

— Пиян си! — Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Виж, Биргита...

Тя го блъсна и той залитна навътре. Биргита влезе. Сандра, вече нахлузила минижупа, седеше на леглото и се опитваше да си обуе

обувките. Биргита се преви надве, все едно я присви стомах.

— Курва такава! — изкрещя тя.

— Позна — сухо отвърна Сандра.

Макар да приемаше скандала доста по-овладяно от другите двама, проститутката съзнаваше, че е най-добре да се омете час по-скоро.

— Събирай си партакешите и се разкарай оттук! — извика задавено Биргита и запрати дамската ѝ чанта към нея.

Чантата се удари в леглото и съдържанието ѝ се изсипа. Хари, гол и леко нестабилен, с изненада видя как от чантата падна пекинез. До косматкото се търколиха четка за коса, цигари, ключове, парче зелен криптонит и най-богатата селекция от презервативи, която Хари бе виждал през живота си. Сандра забели примирено очи, грабна пекинеза за врата и го натъпка обратно в чантата.

— Ами кинтите, захарче? — подсети го тя.

Хари не помръдна. Сандра вдигна панталоните му от пода и извади портфейла. Биргита се свлече на един стол. За миг се чуваше само тихото, съсредоточено отброяване на Сандра, придружено от сподавените хлипания на Биргита.

— Изчезвам — увери я Сандра, след като си взе полагаемото, и наистина се изниза веднага.

— Чакай! — Хари закъсна. Вратата се затръшна.

— Чакай?! — избухна Биргита. — Да почака ли я помоли? — Тя скочи от стола. — Долен мръсник! Проклет пияница! Как смееш да...

Хари се опита да я прегърне, но тя се отскубна. Застанаха един срещу друг като двама борци. Биргита приличаше на изпаднала в транс; влажните ѝ очи бяха заслепени от ненавист, а устните ѝ трепереха от ярост. „Ако можеше да ме убие, щеше да го стори без капка колебание“ — прецени Хари.

— Биргита, нека...

— Пий, докато пукнеш, и се разкарай от живота ми!

Тя се завъртя и излетя като хала. Вратата се затръшна с такава сила, че цялата стая се разтресе.

Телефонът звънна.

— Какво става, господин Хоули? — поинтересува се рецепционистът. — Госпожата от съседната стая се обади и...

Хари затвори. Внезапно у него се надигна бесен гняв и той се огледа за предмет, върху който да го излее. Грабна бутилката уиски от масата, но преди да я запрати в стената, се отказа.

„Дългогодишен тренинг в самоконтрол“ — помисли си той, разви капачката и налага гърлото.

Издрънча ключ и вратата се отвори. Хари се събуди.

— В момента не желая румсървис. Моля, върнете се по-късно! — провикна се Хари, заровил лице във възглавницата.

— Господин Хоули, идвам от името на хотелската управа.

Хари се обърна. Пред него стояха двама мъже в костюми. Намираха се на почтително разстояние от леглото, но изглеждаха непоколебими. Единият беше снощният рецепционист. Другият продължи:

— Нарушихте правилника за вътрешния ред в хотела и колкото и да ми е неприятно, се налага да ви помоля възможно най-бързо да уредите сметката си и да напуснете хотела, господин Хоули.

— Вътрешен ред? — На Хари му се повръщаше.

Единият костюмар се прокашля.

— Отвели сте в стаята си жена, която подозираме в... в проституция. После сте събудили почти целия етаж с шумен скандал. Нашият хотел се ползва с авторитет и сме длъжни да го пазим от посегателства върху доброто му име. Сигурно разбирате, господин Хоули.

В отговор Хари изсумтя и им обърна гръб.

— Не се тревожете, представители на хотелската управа. И без това днес си тръгвам. Оставете ме да се наспя и ще освободя стаята.

— Вече отдавна трябваше да сте я напуснали.

Хари присви очи срещу часовника. Два и петнайсет.

— Опитяхме се да ви събудим.

— Самолетът ми... — Хари се опита да стъпи върху пода.

След два неуспешни опита най-после усети твърда повърхност под стъпалата си и стана. Съвсем забрави, че е гол. Рецепционистът и консиержът се отдръпнаха шокирани. Зави му се свят, таванът се завъртя пред очите му и Хари се принуди да седне на леглото. После повърна.

БУБУР

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

РЕЦЕПЦИОНИСТ, ДВАМА ОХРАНИТЕЛИ И ТИП НА ИМЕ СПИЙДИ

Сервитьорът в „Бърбън енд Бийф“ погледна съчувствено клиента и отнесе чинията му с недокосната порция яйца по бенедиктински. В продължение на повече от седмица този мъж идваше в заведението да чете вестници и да закусва. Понякога изглеждаше изморен, но сервитьорът не го беше виждал толкова посърнал като днес. Освен това се появи чак в два и половина.

— Тежка нощ, сър?

Мъжът беше оставил пътнически куфар до масата. Взираше се със зачервени очи в празното пространство. Не се беше избръснал.

— Да, изкарах тежка нощ. Много... натоварена.

— Браво на вас. Нали това е смисълът да отседнеш в района на „Кингс Крос“. Ще желаете ли още нещо, сър?

— Благодаря, но е време да тръгвам към летището...

Сервитьорът се натъжи малко. Бе започнал да изпитва симпатия към спокойния норвежец — винаги идваше сам, държеше се приветливо и оставяше щедър бакшиш.

— Забелязах куфара ви. Ако това значи, че скоро няма да се видим, моля днес поръчката ви да е за сметка на заведението. Какво ще кажете все пак за един бърбън, например „Джак Даниелс“? Като за сбогом, така да се каже?

Скандинавецът го изгледа учуден. Сякаш сервитьорът току-що му бе предложил нещо, за което необяснимо защо не се бе сетил сам, но изведнъж блеснало в цялата си безспорна логичност.

— Нека бъде двоен, моля.

Джо, собственикът на „Спрингфийлд Лодж“, беше симпатичен шишко, който с дисциплина и вещина стопанисваше малкия си, полющен хотел в „Кингс Крос“ в продължение на близо двацет години. „Спрингфийлд Лодж“ не беше нито по-добър, нито по-лош от

другите хотели от ниската ценова категория в района и Джо много рядко получаваше оплаквания от клиенти. Това се дължеше отчасти на приветливия му нрав, отчасти на политиката му да настоява гостът да огледа стаята, преди да я наеме, а при повече от една нощувка правеше отстъпка от пет долара. Третата и най-съществена причина за положителната репутация на хотела беше умението му да не допуска вътре съмнителни туристи, пияници, наркомани и проститутки.

Дори нежеланите гости не можеха да устоят на чара на Джо. Защото в „Спрингфийлд Лодж“ не посрещаша никого с мнителен поглед и не гонеха, а отпращаха посетителите с учтива усмивка и извинение: за жалост хотелът в момента е пълен, но е възможно следващата седмица някоя от предварителните резервации да бъде анулирана, затова заповядайте отново. Благодарение на отличния си нюх за хората и на способността си бързо да ги класифицира, Джо преценяваше търсещите подслон без никакво колебание и без издайническо потрепване на погледа. Затова рядко си имаше разправи с скандалджии. По изключение се случваше да сгреши в преценката на човека отсреща и това понякога му докарваше големи главоболия.

Именно въпросните заблуждения прехвърляше той в паметта си, докато се опитваше да разтълкува противоречивите сигнали, които изпращаше високият блондин. Съдейки по семплите му качествени дрехи, разполагаше с пари, но не изпитваше потребност да парадира с финансово благополучие, фактът, че е чужденец, беше голям плюс. Проблеми обикновено създаваха австралийците. Туристите с огромните раници и спалните чували по правило предвещаваха диви купони и откраднати кърпи за ръце, но господинът носеше куфар, и то куфар в съвсем прилично състояние, какъвто човек, пътуващ постоянно, не би могъл да има. Е, не се бе обръснал, но косата му изглеждаше в приемлив вид, а ноктите — чисти, изрядно поддържани. Големината на зениците също отговаряше на нормата.

Тези впечатления, съчетани с картата VISA, която мъжът сложи върху плота на рецепцията, и с представителен документ, че е служител на норвежката полиция, възпряха Джо да го отпрати с обичайното бързо „съжалявам, но...“.

При все това мъжът без съмнение беше пиян. Не просто пиян, а натряскан до припадък.

— Знам, забелязвате в какво състояние съм — изфъфли мъжът на изненадващо сносен английски, след като забеляза колебанията на Джо. — Да предположим, че изпочупя мебелировката в стаята. Чисто хипотетично. Например строша телевизора и огледалото в банята и оповръщам килима. Историята познава такива случаи. Депозит от хиляда долара ще покрие ли евентуални щети? Освен това възнамерявам така да се насмуча, че дори няма да мога да вдигам шум, да притеснявам други гости и изобщо да се вясна в коридора.

— За жалост нямаме свободни стаи до края на седмицата. Предлагам...

— Грег от „Бърбън енд Бийф“ ми препоръча това място. Изпраща много поздравии на Джо. Това вие ли сте?

Джо го изгледа продължително.

— Не ме карайте да съжалявам — помоли той и му даде ключа за 73-та стая.

* * *

— Ало?

— Здравей, Биргита, Хари е. Слушай...

— В момента имам гости, Хари, не е удобно.

— Само да ти кажа, че не съм искал да...

— Виж какво, Хари. Нито съм ти сърдита, нито се е случило нещо фатално. За щастие емоционалните травми, които може да ти нанесе мъж, когото познаваш малко повече от седмица, са нищожни. Предпочитам обаче повече да не ме търсиш. Става ли?

— Не, как така...

— В момента съм заета. Нали ти казах? Желая ти да завършиш успешно престоя си тук и се надявам да стигнеш невредим в Норвегия. Сбогом.

— ... Сбогом.

На Теди Монгаби никак не му се понрави, че Сандра прекара цяла нощ при скандинавския полицаи. Отдалече му миришеше на неприятности. Като го видя как се мъкне по Дарлингхърст Роуд с

присвити колене и некоординирано размахва ръце, първо му се прииска да отстъпи две крачки назад и да се слее с множеството. И все пак любопитството надделя, той скръсти ръце и препречи пътя на олюляващия се полицай. Той се опита да го заобиколи, но Теди го сграбчи за рамото и го извъртя към себе си.

— Не поздравяваш ли приятелите си, друже?

Скандинавецът го изгледа с премежени очи.

— Сводникът... — установи равнодушно той.

— Дано Сандра да е оправдала очакванията ти, инспекторе.

— Сандра? Да видим... Да, Сандра беше супер. Тя къде е?

— Тази вечер почива. Дали няма да успея да изкуша господин инспектора с друго предложение?

Полицаят залитна застрашително настрани.

— Може, може. Давай, своднико. Изкуши ме.

— Оттук — засмя се Теди, помогна на пияния да слезе по стълбите до клуба и го настави до маса с изглед към сцената. Щракна с пръсти и веднага се появи оскъдно облечена дама. — Донеси ни две бири, Ейми. И повикай Клаудия да ни потанцува.

— Следващото шоу започва чак в осем, господин Монгаби.

— Тогава ще направим извънредно. Действай, Ейми!

— Слушам, господин Монгаби.

По устните на полицая се изписа идиотска усмивка.

— Знам кой ще дойде. Убиецът. Убиецът ще дойде.

— Кой?

— Ник Кейв.

— Ник кой?

— И русата певица. Сигурно и тя използва перука. Слушай...

Изведнъж бумтящото диско спря. Полицаят държеше два показалеца във въздуха, все едно се канеше да дирижира симфоничен оркестър, но музиката така и не тръгна.

— Чух за Ендрю — подзе Теди. — Каква трагедия. Пълен ужас. Доколкото разбрах, се е обесил. Каж ми кое е подтикнало жизнерадостен мъж като него да...

— Сандра си слага перука — прекъсна го полицаят. — Изпадна от чантата ѝ. Затова тук не я познах. Бяхме точно тук! С Ендрю седяхме ей на онази маса. Няколко пъти я бях виждал по Дарлингхърст

Роуд в първите дни след пристигането ми, но тогава носеше перука. Защо вече не я слага?

— Аха! Инспекторът предпочита блондинки. В такъв случай мисля, че се сещам какво ще му хареса...

— Защо?

— За Сандра ли? — Теди сви рамене. — А сега де. Сигурно защото преди няколко дни един тип се поувлякъл. Според нея се дължало на перуката и тя реши за известно време да не я използва. За всеки случай — ако онзи пак се появи.

— Кой?

— Не знам, инспекторе. И да знаех, нямаше да ти кажа. В нашия бранш дискретността е голяма добродетел. Сигурен съм, че и ти я цениш високо. Хич не ме бива да помня имена, но ти не беше ли Рони?

— Хари. Трябва да говоря със Сандра — Хари се опита да се изправи и едва не събори подноса от ръцете на Ейми. Наведе се тежко напред. — Къде има телефон?

Теди даде знак на сервитьорката да се оттегли.

— По принцип никога не даваме на клиентите си адрес и телефонен номер на момичетата. От съображения за сигурност. Разбираш, нали?

Теди съжеляваше, че не се вслуша в първоначалния си подтик и не избегна срещата с пияния норвежец, който обещаваще да му създаде неприятности.

— Разбирам. Дай ми номера.

Теди се усмихна.

— Както казах, не даваме...

— Веднага! — Хари сграбчи реверите на лъскавото му сиво сако и дъхна в лицето му смесица от уиски и миризма на повръщано.

От тонколоните се разнесе подкупваща мелодия на цигулка.

— Ще броя до три, инспекторе. Ако не ме пуснеш, ще извикам Иван и Геоф. После те чака разходка на свеж въздух през задната врата. А оттам се спускат стълби. Двайсет стръмни циментови стъпала.

Хари се ухили иронично и стегна гушата му.

— С това ли ще ме сплаваш, проклет своднико? Я ме погледни хубаво. Толкова съм пиян, че нищо няма да усетя. В момента съм неуязвим! Геоф! Иван!

Сенките зад бара се раздвижиха. Хари се извърна и Теди рязко се отскубна от хватката му. Блъсна го и Хари политна напред. Преди да се строполи на пода, повлече стола и масата. Вместо да се изправи, остана проснат. Заливаше се от смях. Геоф и Иван притичаха и погледнаха въпросително Теди.

— Изхвърлете го през задната врата.

Полицаят беше вдигнат като парцалена кукла и метнат през рамото на черна, облечена в смокинг канара от мускули.

— Не разбирам какво ги прихваща днешните хора — промърмори Теди и приглади сакото си, по което впрочем не остана нито следа от омачкване.

Иван избърза да отвори вратата.

— С какво се е назобил този идиот? — недоумяваше Геоф. — Целият се тресе от смях.

— Ще видим докога — закани се Иван. — Остави го тук.

Геоф постави Хари на краката му. Пияният се олюля.

— Можеш ли да пазиш тайна, господине? — попита Иван със стеснителна усмивка и заби поглед в земята. — Знам, че това е най-изтърганото клише в мутренските среди, но мразя насилието.

Геоф се изкиска.

— Я стига, Геоф. Казвам истината. Попитай онези, които ме познават. „Не понася да гледа как бият някого — това ще ти кажат. — Иван се потиска от такива сцени и после не го хваща сън.“ Светът е достатъчно суров към непрокопсаниците, та да им утежняваме живота, като им трошим крайниците, нали? Затова те пускаме да си вървиш без никакви разправии. Става ли?

Хари кимна и зарови из джобовете си.

— Макар че тази вечер ти се прояви като мутра. Ти!

И бутна Хари с показалец.

— Ти! — повтори Иван и го блъсна по-силно. Полицаят залитна застрашително. — Ти!

Хари се олюля на пети и размаха ръце. И без да се обръща, се досещаше какво го чака зад гърба му. По лицето му се разля усмивка, когато замъглените му очи срещнаха очите на Иван. Хари политна и простена, приземявайки се върху стъпалата. Претърколи се до долу без звук.

Джо чу стържене по входната врата и когато видя отвън неотдавна отбилия се гост, превит одве, осъзна, че е допуснал една от редките си грешки. Отвори му. Мъжът се стовари отгоре му. Ако Джо не бе приклепнал, двамата щяха да се строполят. Съдържателят увеси ръката на госта върху рамото си и го добута до стол на рецепцията, където го огледа по-внимателно. Русият пияница не изглеждаше добре и при първото си идване, но сега вече наистина имаше плачевен вид. От тежко охлужения му разкървавен лакът висеше парче кожа, едната му буза беше подута, а носът му кървеше върху мръсните панталони. Изпод раздраната му риза се носеше страховито хриптене, докато дишаше. Е, поне дишаше.

— Какво стана? — попита Джо.

— Паднах по едни стълби. Нищо фатално. Трябва само да полежа малко.

И без да е лекар, съдейки по хрипкавото дишане, Джо предположи, че мъжът има счупено ребро. Извади антисептичен мехлем и лейкопласт, пообработи най-фрапантните рани на госта и тикна памучен тампон в кървящата ноздра. Мъжът поклати глава, когато съдържателят му поднесе болкоуспокояваща таблетка:

— Имам аналгетици в стаята.

— Трябва ти лекар. Ще...

— Никакви лекари. След два часа ще съм пушка.

— Дишането не звучи добре.

— Никога не е звучало. Астматик съм. Дай ми два часа да се съвзема и се омитам.

Джо въздъхна. Съзнаваше, че е на път да повтори неотдавнашната си грешка.

— Абсурд — възрази той. — За два часа няма да се оправяш. Пък и какво си виновен, че в Сидни е пълно със стръмни стълбища. Утре сутринта ще се отбия да проверя как си.

Придружи госта до стаята, положи го на леглото, изхлузи му обувките. На масата стояха три празни и две неразпечатани бутилки „Джим Бийм“. Заклет въздържател, Джо бе натрупал достатъчно житейски опит да се убеди, че алкохолиците са непоправими. Отвинти капачката на едната бутилка и я остави върху нощното шкафче. Като се събуди, гостът ще има нужда от нещо силно за болките.

— Добър ден. „Кристъл Касъл“.

— Маргарет Досън?

— На телефона.

— Мога да помогна на сина ви, ако признаете, че е убил Ингер Холтер.

— Какво? Кой се обажда?

— Приятел. Доверете ми се, госпожо Досън. В противен случай със сина ви е свършено. Разбирате ли? Той ли уби Ингер Холтер?

— Какво става тук? Това да не е някаква шега? Коя е Ингер Холтер?

— Вие сте майка на Еванс, госпожо Досън. И Ингер Холтер има майка. Само двамата с вас можем да помогнем на сина ви. Потвърдете, че той е убил Ингер Холтер! Чувате ли!

— Пили сте, личи си по гласа. Ще се обадя в полицията.

— Потвърдете!

— Затварям.

— Потв... Проклетата кучка!

* * *

Биргита влезе в кабинета. Алекс Томарос преплете пръсти на тила си и се облегна назад.

— Седни — покани я той.

Тя се настани на стола пред скромното бюро на Томарос и Алекс използва случая да я огледа внимателно. Виждаше му се изморена. Под очите ѝ тъмнееха кръгове, тя изглеждаше недоволна и по-бледа от обикновено.

— Преди няколко дни дойде да ме разпитва полицаи. Някой си господин Хоули, чужденец. От него разбрах, че е разговарял с част от персонала и е получил сведения от... ммм... недискретно естество. Разбира се, всички искаме убиецът на Ингер да бъде открит максимално бързо, но нека ти обърна внимание, че занапред изнасянето на факти от „кухнята“ на заведението ще се смятат за... ммм... проява на нелоялност. Едва ли е необходимо да те подсещам, че

с оглед на тежкия настоящ период за бранша, не можем да си позволим да плащаме на хора, на които нямаме доверие.

Биргита мълчеше.

— Днес по телефона се обади мъж. Случайно вдигнах аз. Опита се да си преправи гласа, но акцентът го издаде. Нашият познайник господи Хоули. Търсеше теб.

Биргита се сепна.

Алекс си свали очилата.

— Знаеш колко държа на теб и признавам, че твоите... изявления по мой адрес пред полицията ме засегнаха. Очаквах с времето да станем добри приятели. Затова не постъпвай глупаво и недей да съсипваш всичко, ако обичаш.

— От Норвегия ли се обади?

— Ще ми се да можех да потвърдя, но, уви, ми звучеше като местна линия. Знаеш отлично, че нямам какво да крия, Биргита. Не и по отношение на онзи случай. А те това разследват, нали? Няма да им помогнеш, като доносиши за разни глупости. Мога ли да разчитам на теб?

— Какви са тези разни глупости, Алекс?

Той се изненада.

— Мислех, че Ингер ти е казала... за случката в колата.

— Каква случка?

— Една вечер след края на смяната разчетох поведението на Ингер като подканващо и нещата малко излязоха от контрол. Искан само да я закарам до дома ѝ, а не да я плаша, но се опасявам, че тя прие безобидната ми шега доста на сериозно.

— Нямам представа за какво говориш, Алекс. Пък май и не искам да разбирам. Хари спомена ли къде се намира? Ще се обади ли пак?

— Е, я чакай малко. Откога с този тип сте на малко име? И защо се изчервяваш само като спомена за него? Има ли нещо между вас?

Биргита разтърка отчаяно длани.

Алекс се наведе над бюрото и протегна ръка да я погали по косата, но тя го отблъсна раздразнена.

— Зарежи тези глупости, Алекс. Ти си пълен мухльо. И преди съм ти го казвала. Когато Хари позвъни повторно, гледай да се държиш малко по-адекватно. И попитай къде да го намеря. Разбра ли?

Биргита стана и излезе от кабинета.

При влизането си в „Крикет“ Спийди не повярва на очите си. Зад тезгяха Бъроуз вдигна рамене.

— Кибичи там от два часа. Яката се е наквасил.

В ъгъла, до обичайната им маса, седеше мъжът, който се явяваше косвената причина двама от ортаците му да се озоват в болница. Спийди попипа новичкия си „Хеклер и Кох“ 45 АСР в кобура на прасеца и се приближи до масата. Брадичката на мъжа клюмаше върху гърдите. Приличаше на заспал. Пред него стоеше полупразна бутилка уиски.

— Ей! — извика Спийди.

Мъжът повдигна бавно глава и му се усмихна дебилно.

— Чаках те — изломоти той.

— Сбъркал си масата — Спийди остана прав.

Предстоеше му тежка вечер и не можеше да рискува този кретен да го забави. Всеки момент очакваше първите клиенти.

— Я ми кажи нещо — подвикна мъжът.

— И защо ще го правя? От какъв зор? — Спийди усещаше как оръжието изпъва крачола му.

— Защото пласираш тук, защото току-що влезе и в тази част от деня си най-уязвим, понеже стоката е у теб, а не искаш да те претърся пред всички тези свидетели. Не сядай.

Чак сега Спийди забеляза дулото на браунинга „Хай Пауър“, който мъжът държеше в скута си и уж небрежно бе насочил точно срещу Спийди.

— Какво те интересува?

— Колко често е купувал Ендрю Кенсингтън и кога за последно.

Спийди се опита да си размърда мозъка. Мразеше да стои срещу огнестрелно оръжие.

— Да не носиш „бръмбар“, куко?

Ченгето се усмихна.

— Споко. Показания, изтръгнати при употреба на оръжие, нямат стойност в съда. Най-лошото, което може да ти се случи, е да те гръмна.

— Добре, добре.

Спийди започна да се поти. Премери на око разстоянието до кобура на прасеца.

— Ако онова, дето го чух, е вярно, значи Ендрю е мъртъв. Вече няма как да му навредя. Беше предпазлив, внимаваше с дозите. Купуваше два пъти седмично — всеки път по едно пакетче. Никога повече, никога по-малко.

— Когато за последно дойде тук да играе крикет, от колко време не си беше купувал?

— От три дни. Предстоеше да се зареди на следващия ден.

— Използваше ли услугите на други пласьори?

— Никога. Сигурен съм. Отношенията ни бяха станали лични — въпрос на доверие, така да се каже. Освен това се пазеше да не оскандали името си.

— Значи когато е дошъл тук, запасите му от дрога са били на привършване. Няколко дни по-късно обаче си е инжектирал свръхдоза, която вероятно е щяла да му види сметката, ако не се беше обесил. Как си го обясняваш?

— Нали лежа в болница. Сигурно е избягал заради абстиненция. Пък знае ли човек, може да е имал складирани резерви.

Ченгето въздъхна изморено.

— Прав си — и той затъкна пистолета във вътрешния джоб на якето си и посегна към чашата. — Всичко в този свят е подвластно на предположения. Защо нещата не са еднозначни? Две и две е четири и точка по въпроса. Това би улеснило живота на повечето хора, вярвай ми.

Спийди запретна крачола си, но се отказа.

— И къде е дянал спринцовката? — промърмори на себе си ченгето.

— Какво?

— На местопроизшествието не открихме спринцовка. Сигурно я е хвърлил в тоалетната. Както ти каза — предпазлив човек. Дори и пред лицето на смъртта.

— Ще ми налееш ли една чашка? — Спийди седна.

— Черният дроб си е твой — ченгето му подаде бутилката.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ЕРИК МЮКЛАН, СКОК С ПАРАШУТ И ДИВАН В СТИЛ РОКОКО

Хари тичаше през дима навътре в уличката. Бандата свиреше оглушително и всичко наоколо вибрираше. Носеше се кисел мирис на сярра, а облаците висяха толкова ниско, че ги докосваше с глава. През стената от шум различаваше остро скърцане, явно уловило свободна честота. Скърцане на зъби и дрънчене на вериги, които се влачеха по асфалта. Зад Хари препускаше глутница освирепели кучета.

Улицата се стесняваше все повече и повече. Накрая се наложи да тича с протегнати напред ръце, за да не се заклеци между високите червени стени. Хари вдигна глава. От прозорците горе се подаваха малки глави. Махаха със сини и зелени знаменца и пригласяха на оглушителната музика.

„This is the lucky country, this is the lucky country, we live in the lucky country!“^[1]

Зад гърба си Хари чуваше лай. Изкреця и падна. За негова голяма изненада го обгърна мрак и вместо очакваната немилостива близка среща с асфалта, Хари продължи да лети надолу. Навярно бе пропаднал в яма. Или потъваше страшно бавно, или ямата беше ужасно дълбока, защото така и не стигаше дъно. Музиката постепенно заглъхна и очите му привикнаха към мрака. По стените на дупката имаше прозорци, а зад тях се виждаха хора.

„Божичко, да не би да пропадам в земните недра?“ — запита се той.

— Вие сте швед — обади се женски глас.

Хари се огледа. Светлината и музиката се завърнаха. Намираше се на открито, наоколо се спускаше нощ, някаква банда свиреше на сцената зад гърба му. Самият той стоеше с лице към магазинна витрина, зад която бяха наредени телевизионни екрани от различни марки, всеки включен на различен канал.

— Значи и вие празнувате Деня на Австралия? — попита мъжки глас на скандинавски език.

Хари се обърна. Мъж и жена му се усмихваха окуражително. Той подаде команда към устните си да отговорят на усмивката, но можеше само да се надява, че те ще се подчинят. Известно стягане на лицевите мускули показва, че все още владее тази телесна функция. Други вече се намираха извън неговия контрол. Подсъзнанието се бе вдигнало на бунт и в момента битката се водеше за зрението и слуха. Мозъкът работеше на пълни обороти, за да открие какво се случва, но се затрудняваше да обработи бомбардиращата го непрекъснато изопачена и отчасти абсурдна информация.

— Впрочем ние сме датчани. Аз съм Поул, а това е съпругата ми Гина.

— Защо ме мислите за швед? — чу Хари собствения си глас.

Датската двойка се спогледа.

— Вие си говорехте сам, не си ли давате сметка? Загледахте се в единия телевизор и попитахте дали Алиса няма да пропадне в земята. Точно това и стана, ха-ха!

— А, да — Хари нямаше представа за какво говорят.

— Ех, друго нещо си е нашенският Мидсомар^[2], нали? Това тук си е направо смешна работа. Трещят ракети, но заради мъглата нищо не се вижда. Няма да се учудя, ако пиротехническите изделия запалят някой небостъргач. Ха-ха! Усещате ли как мирише на барут? Заради влагата се сляга върху земята. И вие ли сте на екскурзия?

Хари се замисли. Явно му отне доста време да проумее въпроса, защото когато му хрумна какво да отговори, датчаните вече ги нямаше.

Пак насочи вниманието си към телевизорите на витрината. На един екран даваха горящи възвишения, на друг — тенис мач. Знаковите събития в Мелбърн по това време на годината: горски пожари и Откритото първенство по тенис в Австралия. Облечен в бял екип тийнейджър стана милионер, докато поредното семейство остана без покрив само на няколко километра от корта. На трети екран показваха снимки на Гру Харлем Брюнтлан^[3], последвани от кадри с норвежки риболовни кораби и синьо-черни тела на китове, които ту се показваха над водата, ту потъваха. И сякаш това не стигаше, на четвърти екран Хари видя — божичко! — норвежкия национален отбор по футбол да играе срещу тим в бяло. Сега се сети, че в „Сидни Морнинг Хералд“ прочете за тристранен турнир с участието на Австралия, Нова Зеландия и Норвегия, и се засмя на глас.

— И ти ли си в играта, Комаре^[4]? — прошепна той на хладното стъкло. — Или халюцинирам? Какво ще кажеш за малко ЛСД, а?

— Полудя ли? — отвърна Комара. — Аз съм идолът на младото поколение.

— Хендрикс взема ЛСД. Бърнебу^[5] взема ЛСД. Хари Хуле взема ЛСД. То изостря сетивата, Комаре. Всичко ти се избистря и започваш да съзираш дори несъществуващи взаимовръзки — разсмя се Хари.

Комара направи неуспешен опит да отнеме топката на противника с шпагат.

— Можеш дори да говориш през стъклена витрина на телевизионен екран и той да ти отговаря. Познаваш ли Род Стюарт? Почерпи ме с малко ЛСД и в момента мозъкът ми възприема шест програми, двама датчани и една музикална банда. Това вещество отдавна трябваше да се легализира, нали, Комаре?

По новинарската емисия излъчваха кадри на сърфисти, плачеща жена и участъци от мокър жълт костюм с големи дупки.

— Бялата хищница май е излязла на разходка, Комаре. Да похапне сред природата, хаха!

На съседния екран се ветрееха оранжеви заградителни полицейски ленти, отцепващи горски район, а униформени полицаи обикаляха с пликосе за улики. После голямо бледо лице изпълни екрана: некачествена снимка на невзрачна млада блондинка. Очите ѝ гледаха тъжно, все едно страдаше, задето не е по-хубава.

— Колкото до красотата, странна работа — продължи да бръцолови Хари. — Комаре, знаеш ли, че...

Пред камерата на репортера, който интервюираше полицаи, мина Либи.

— По дяволите! — извика Хари. — Мамка му! — И удари с длан витрината. — Увеличете звука! Усилете телевизора! Някой да...

Репортажът приключи. Появи се карта с прогноза за времето над източното австралийско крайбрежие. Хари долепи нос до стъклото и всичко пред очите му се разми. В отражението на угасналия екран мярна лицето на Джон Белуши.

— Въобразявам ли си, Комаре? Не забравяй, че съм под въздействието на силен халюциноген.

Футболистът тръгна в атака към наказателното поле на противниковия тим, но бързо му отнеха топката.

— Стегни се! Къде блееш!

— Пусни ме! Трябва да говоря с нея...

— Прибирай се у дома и се наспи, та да ти мине махмурлукът! Аман от пияници... Ей!

— Пусни ме, ти казвам! Приятел съм на Биргита, барманката.

— Разбрахме, но работата ни е именно да не пускаме такива като теб, русокоско.

— Ох!

— Върви си кротко, иначе ще се принудя да ти счупя рък... Ох! Боб! Боб!

— Извинявай, ама почва да ми писва да ме докосват. Чао.

— Какво има, Ники? Този ли?

— По дяволите! Нека бяга, зарежи го. Изкопчи се и ми заби един в стомаха. Подай ми ръка, ако обичаш.

— Този град съвсем се побърка. Гледа ли тазвечершните новини? Намерили още едно изнасилено и удушено момиче; в Сентениъл парк. Мисля пак да се върна в Мелбърн.

Хари се събуди с цепещо главоболие. Светлината боцкаше в очите му и едва видял, че е завит с вълнено одеяло, се наложи да се наведе над ръба. Позивите го натиснаха и съдържанието на стомаха му плисна върху каменния под. Отпусна се пак на пейката и усети смъденето на жлъчка в носа, докато си задаваше дежурния въпрос: къде се намирам, по дяволите?

Спомняше си, че последно тръгна през Грийн парк и един щъркел го изгледа обвинително. Сега лежеше в кръгла стая с пейки и няколко дървени маси. Покрай стените висяха инструменти, лопати, търмъци и маркуч, а в средата на пода имаше канал за оттичане. През мръсните малки прозорци, опасващи стаята, се процеждаше светлина, а желязна вита стълба водеше към горния етаж. Под стълбата имаше нещо, което приличаше на електрическа косачка. Стълбата се разтресе, някой си тананикаше. Спусна се мъж.

— Добро утро, братко — поздрави той, след като се приближи. — Не ставай.

Оказа се Джоузеф, сивият абориген от гарвановото племе. Развъртя кран до стената, взе маркуча и отми бълвоча на пода.

— Къде съм? — попита Хари. Все отнякъде трябваше да започне.

— В Грийн парк.

— Но...

— В беседката. Беше заспал в тревата, а се задаваше дъжд, затова те довлякох дотук.

— Но...

— Споко. Имам ключове. Това е вторият ми дом. — Джоузеф надникна през прозореца. — Днес се очертава хубав ден.

Хари го огледа. За скитник изглеждаше в много добро разположение на духа.

— С пазача се познаваме от известно време и сме сключили специална договорка — поясни Джоузеф. — Понякога си взема почивен ден, без да съобщава на службата за парковата поддръжка, и аз го отменям: събирам отпадъци, изпразвам кофи за смет, подстригвам тревата, ей такива работи. В замяна ми позволява да се подслонявам тук. Случва се да заваря и нещичко за хапване, но, уви, не и днес.

Хари се опита да измисли реплика, различна от повтореното „но“, обаче не успя и предпочете да си мълчи. Джоузеф пък беше в словоохотливо настроение:

— Да си кажа правичката, най ми допада, че от време на време съм зает. Когато човек е ангажиран, мисли за по-различни неща. Случва се да се почувствам полезен.

Джоузеф се усмихна широко и поклати глава. Хари недоумяваше как е възможно това да е същият онзи Джоузеф, който само преди броени дни седеше безпаметно пиян на пейката, глух за опитите на Хари да осъществи връзка с него.

— Като те видях вчера, не можах да повярвам, че си същият човек, който само преди няколко дни стоеше пред мен трезвен и прав и когото измуфтих за цигари — призна Джоузеф. — Вчера с теб не можеше да се общува. Хе-хе!

— Едно на нула за теб.

Джоузеф излезе и се върна с кесийка пържени картофи и кутийка кока-кола. Гледаше, докато Хари предпазливо преглъща простата, но удивително зареждаща с енергия закуска.

— Предшественикът на кока-колата бил създаден от американски аптекар, който искал да произведе средство срещу махмурлук — обясни Джоузеф. — Понеже сметнал, че опитите му са се провалили, продал рецептата за осем долара. Ако питаш мен, още не е открито по-ефикасно средство срещу препиване.

— „Джим Бийм“ — вмъкна Хари между хапките.

— Е, да, освен „Джим Бийм“, Джак, Джони и още неколцина симпатяги. Хе-хе. Как се чувстваш?

— По-добре.

Джоузеф постави две бутилки върху масата.

— Най-евтиното вино в Хънтър Вели. Хе-хе. Ще изпиеш ли една чашка с мен, бледолики?

— Много ти благодаря, Джоузеф, но червеното вино не ми е по... Нямах ли друго? Нещо кехлибарено, например?

— Ти какво? Да не мислиш, че съм собственик на склад?

Джоузеф се поразсърди, задето Хари отхвърли щедрото му предложение.

Хари се надигна с мъка от пейката. Опита се да възстанови бялото петно в паметта си в промеждутъка между момента, когато държеше на мушка Род Стюарт, и мига, когато двамата буквално се хвърлиха на вратовете си и си поделиха доза ЛСД. Хари не успя да си спомни какво бе породило подобна взаимна симпатия освен най-очевидната причина — „Джим Бийм“. Затова пък помнеше как цапардоса бодигарда в „Ди Олбъри“.

— Хари Хуле, ти си жалък пияница — промърмори той.

Седнаха на тревата пред беседката. Слънцето смъдеше в очите, а изпитият снощи алкохол щипеше кожата му, но иначе нямаше от какво да се оплаче. Подухваше лек бриз, двамата се изтегнаха по гръб и се загледаха как бели облачни къдели бавно се плъзгат по небето.

— Днес времето е идеално за скачане — отбеляза Джоузеф.

— Нямам никакво намерение да скачам — възрази Хари. — Ще си стоя тихо и кротко или най-много да се поразходя на пръсти.

Джоузеф примижа срещу светлината.

— Не говоря за такова скачане, а за скачане от небето. С парашут.

— Боже, да не си парашутист?

Джоузеф кимна.

Хари си заслони с длан очите и погледна към висините.

— А тези облаци не пречат ли?

— Никакъв проблем. Те са цируси, тоест перести облаци. Намират се на височина 15 000 стъпки.

— Изненадваш ме, Джоузеф. Не знам как трябва да изглежда един парашутист, но не съм си го представял като...

— Алкохолик?

— Например.

— Хехе. Това са двете страни на една монета.

— Какво имаш предвид?

— Някога бил ли си сам във въздуха, Хари? Летял ли си свободно? Скачал ли си от голяма височина, усещал ли си как въздухът горе се опитва да те задържи, да поеме тежестта ти, да погали тялото ти?

Джоузеф вече беше преполовил първата бутилка вино и в гласа му се появи топла нотка. С пламтящи очи разказа на Хари за блаженството на свободното падане.

— Отваря всичките ти сетива. Цялото ти тяло крещи, че не можеш да летиш. Нямам крила, вика ти то и се опитва да заглуши свистенето на въздуха в ушите ти. Тялото ти е убедено, че ще умре, и бие тревога — разтваря широко всичките ти сетива, за да провери дали някое няма да намери изход. Мозъкът ти се превръща в най-мощния компютър на света, регистрира всичко; кожата усеща как с губенето на височина температурата се покачва, а ушите ти — увеличаването на налягането; забелязваш всяка гънка и всеки цветови нюанс в картата под себе си. *Помирисваш* приближаващата се планета. И ако съумееш да изтласкаш страха от смъртта, за миг се превръщаш в собствения си ангел. Изживяваш целия си живот за четирийсет секунди.

— А ако не успея да прогоня страха?

— Не да го прогониш, да го изтласкаш встрани. Защото той ти е нужен като ясен, отчетлив тон, като студена вода по кожата. Не падането, а страхът от смъртта разтваря сетивата. Усеща се като тласък, като бесен галоп през жилите ти, когато скочиш от самолета.

Все едно ти бият инжекция с адреналин. Смесва се с кръвта ти и те прави щастлив и силен. Затвориш ли очи, го виждаш като красива, отровна змия, която те гледа със змийските си очи.

— От твоите уста звучи като наркотик, Джоузеф.

— То е наркотик! — размаха бурно ръце аборигенът. — Точно това е. Искат ти се падането да трае вечно и след като посвикнеш със скоковете, ще забележиш, че с времето се пристрастяваш все повече и повече към свободното падане. Накрая започваш да се боиш да не вземеш свръхдоза — че няма да дръпнеш изтеглящото парашутче — и спиращ да скачаш. Тогава си даваш сметка, че си станал зависим. Абстиненцията те разкъсва безжалостно, животът ти се струва безсмислен и тривиален и накрая се озоваваш зад пилота в малка, стара „Чесна“, на която ѝ трябва цяла вечност да набере височина от 10 000 стъпки и която въпреки това гълта всичките ти спестявания.

Джоузеф си пое въздух и затвори очи.

— Накратко, Хари, това са двете страни на една монета. Животът ти се превръща в ад, но другият вариант е още по-лош. Хе-хе.

Джоузеф се надигна на лакът и отпи стабилна глътка от бутилката.

— Аз съм птица, която вече не може да лети. Знаеш ли какво представлява емуто, Хари?

— *An Australian ostrich*, австралийски щраус.

— Браво на теб.

Хари затвори очи и си представи, че разговаря с Ендрю; че покойният му колега лежи до него в тревата и нарежда изречение след изречение за важни и маловажни неща.

— Знаеш ли легендата защо емуто не може да лети?

Хари поклати глава.

— Добре, слушай внимателно. Някога, в прастари времена, Ему имал крила и летял. Заедно с жена му живеели до езеро, където дъщеря им се омъжила за Ябиру, щъркела. Един ден Ябиру и невестата му излезли на риболов и уловили едра, тлъста плячка. Излапали почти всичко и в лакомията си забравили да запазят най-вкусните парчета за тъста и тъщата, както повелявал обичаят. Дъщерята занесла на родителите си остатъците от рибата и баща ѝ, Ему, се разгневил. „Аз не ви ли давам най-отбраните мръвки, когато се върна от лов?“ —

попитал той, грабнал чукчето си, едно копие и литнал към Ябиру, за да му тегли един порядъчен пердах.

Ябиру обаче нямал намерение да яде безропотно бой, затова се вьоръжил с дебел клон и отблъснал атаката с чукчето. Цапардосал тъста си първо по лявото, после и по дясното крило и ги счупил. Ему с мъка се изправил и запратил копието си по зет си. То го пронизало в гърба и излязло през устата му. Обезумял от болка, щъркелът нагазил в блатото, където по-късно се оказало, че копието му служело отлично при улова на риба. Ему пък отлетял към сушавите равнини, където и до ден-днешен го виждаме да подскача с късите си, закърнели крила, неспособен да лети.

Джоузеф надигна бутилката, но оттам се стекоха само няколко капки. Погледна обидено шишето и завинти капачката. Отвори втора бутилка.

— Да разбирам ли, че някой е прекършил и твоите крила, Джоузеф?

— Ами... — бутилката изгълголи и аборигенът се зареди с гориво за отскок. — В продължение на осем години работех като инструктор по парашутни скокове в Сеснок. Бяхме страхотна банда, сплотени. Никой не забогатя — нито ние, нито собствениците на клуба, които го бяха основали от чист ентузиазъм. Ние, инструкторите, влагахме хонорарите си в наши скокове. Много ме биваше. Според някои дори бях най-добрият. Въпреки това ми отнеха лиценза заради един инцидент. Изкараха, че съм скочил в нетрезво състояние с курсист. Как ще си съсия преживяването с алкохол!

— Какво точно се случи?

— За подробностите ли питаш?

— Да. Бързаш ли за някъде?

— Хе-хе. Ще ти разкажа.

Бутилката проблесна на слънцето.

— Ето какво стана. Струпаха се невероятно много неблагоприятни обстоятелства, но не бях близнал и капка. Първо, атмосферните условия. Още при излитането на височина 8000 стъпки пробихме облачен слой. Когато са толкова високо, облаците не създават проблем, защото изтеглящото парашутче се дърпа не по-рано от 4000 стъпки. Важното е, след като парашутът се отвори, курсистът да вижда предназначенията за кацане площадка, за да не поеме към

Нюкасъл например, а да се съобрази със сигналите от наземния инструктор как да направлява устройството в съответствие с посоката и силата на вятъра и особеностите на терена, за да се приземи благополучно в предвидения периметър, нали? И така, при излитането забелязахме, че приближават още облаци, но изглеждаха на безопасно разстояние. За зла участ клубът използваше стар самолет „Чесна“. Чарковете ѝ се крепяха с монтажно тиксо, вечерни молитви и благосклонността на съдбата. На машината ѝ трябваша повече от двайсет минути да набере необходимата височина от 10 000 стъпки. След излитането се изви вятър, а когато сме се издигнали над облаците на 8000 стъпки, втори пласт облачна покривка нахлул под тях, без обаче ние да го видим. Схващаш ли?

— Не поддържахте ли радиовръзка с наземен сътрудник, който да ви съобщи за промяната?

— Радиовръзка, да... Хе-хе. С приближаването към 10 000 стъпки пилотът имаше навика да надува до дупка „Ролинг Стоунс“ в кабината, за да надъха курсистите, да ги зареди с агресия, вместо да ги хване шубето. Този факт впоследствие го потулиха. Дори да е постъпило предупреждение по радиото, никой не го чу.

— Не извършихте ли контролна проверка с наземния координатор непосредствено преди скока?

— Хари, достатъчно ми е трудно...

— Извинявай.

— Втората причина за инцидента беше неизправният висотомер. Той трябва да се занули преди излитане, за да показва сравнителна височина над земята. Точно преди да скочим, открих, че съм си забравил висотомера, но пилотът ми услужи с неговия, защото той се качваше на самолета в пълно оборудване за скок. И той като всички останали се опасяваше, че един ден „Чесна“-та просто ще се разпадне във въздуха. Когато достигнахме заветните 10 000 стъпки, пилотът изключи музиката и чу съобщение по радиостанцията, че нахлуват ниски облаци, а не, че вече са нахлули. Затова се разбързахме. Скочихме почти веднага и не успях да сверя показанията на моя висотомер с този на курсиста, който, разбира се, се беше погрижил да го занули преди излитане. Това не ме разтревожи в онзи момент. Когато си записал в актива си 5000 скока — както в моя случай — се научаваш да преценяваш височината на око. И така, отвориша люка,

курсистът вече имаше три успешни скока и не се тревожех. Не срещнахме никакви трудности при отделянето от самолета, полетяхме под формата на буква Х и той стоеше стабилно, когато пробихме първата облачна покривка. Постреснах се при следващата под нас, но реших да се придържаме към инструкциите и след като се приближим до облаците, да проверим на каква височина се намираме. Курсистът извърши няколко позволени деветдесетградусови завъртания и хоризонтални маневри, после пак заехме конфигурация Х. Висотомерът на ръката му показваше 6000 стъпки, когато курсистът посегна към изтеглящото парашутче. Дадох му знак да изчака. Той ме погледна, но не е никак лесно да разтълкуваш изражението на лице, чиито бузи и устни плющят под въздушната струя като пране на простор при бурен вятър.

Джоузеф млъкна и кимна доволно.

— Като пране на простор при бурен вятър — повтори той. — Ама че сполучливо сравнение. Наздраве!

Дъното на бутилката се обърна нагоре.

— Засякох 5000 стъпки на моя висотомер, когато стигнахме до долната облачна покривка — продължи той, след като нормализира дишането си. — До задействането на парашута оставаха 1000 стъпки. Държах курсиста и следях изкъсо висотомера — в случай че попаднем на гъсти облаци и се наложи да дръпнем изтеглящото парашутче там. Излязохме благополучно от пелената. Сърцето ми обаче спря, когато неочаквано видях как земята се устремява стремглаво към нас — дървета, трева, асфалт. Все едно приближаваш със зумер на фотоапарат. Едновременно отворих двата парашута. Ако на някой от двама ни не му се беше отворил основният парашут, време за запасния нямаше да остане. Защото се оказа, че долният пласт облаци се е намирал на близо 2000 стъпки от земята. Колегите долу направо изтръпнали, когато ни видели да се задаваме от облаците без парашути. Курсистът пък, глупакът му с глупак, получи пристъп на паника, след като парашутът му се отвори, и се наниза право на едно дърво. Не пострада, но увисна на четири метра над земята. Вместо да изчака помощ, се откачи от парашута, падна и си счупи крака. Оплака се, че от мен воняло на алкохол, и ръководството на клуба се събра да разгледа случая. Отнеха ми лиценза пожизнено.

Джоузеф се справи и с втората бутилка.

— Какво стана после? — поиска да узнае Хари.

Аборигенът остави празната бутилка.

— Това. Социални помощи, пропаднала среда, вино. — Пак беше започнал да фъфли. — Те ми прекършиха крилата, Хари. Аз съм от гарвановото племе. Не съм създаден да живея като ему.

Сенките в парка се бяха смалили, но пак започнаха да се разпъват. Хари се събуди. Джоузеф се беше надвесил над него.

— Ще се прибирам у дома, Хари. Искаш ли да вземеш нещо от беседката, преди да заключа?

— О, вярно, да. Пистолетът и якето ми останаха вътре.

Хари се надигна. Умираще за нещо спиртно. След като Джоузеф заключи, двамата постояха отпред, пристъпвайки от крак на крак и смутено смучейки зъби.

— И скоро ще се прибереш в Норвегия?

— Тези дни.

— Дано следващия път да хванеш самолета.

— Мисля следобед да се обадя в авиокомпанията и в службата. Сигурно се чудят къде се губя.

— Мамка му! — Джоузеф се плесна по челото и пак извади ключа. — Май в това червено вино слагат твърде много танини. Направо ми разяждат мозъчните клетки. Все забравям дали съм изгасил осветлението, а пазачът побеснява, ако завари лампата включена.

Отключи. Посрещна го тъмнина.

— Хе-хе. Знаеш как е: когато едно помещение ти стане втори дом, натискането на ключа за осветлението става автоматизъм. Изобщо не влагаш мисъл, докато го извършваш. Затова и забравяш дали си го направил... Станало ли е нещо, Хари?

Хари се вцепени. Погледна разтърсен Джоузеф.

— Осветлението — отрони само той. — Беше угасено.

Главният охранител в театър „Сейнт Джордж“ поклати глава с недоумение и наля още кафе на Хари.

— Д-д-досега т-т-такова чудо не бях виждал. Всяка вечер залата се пълни до дупка. По време на изпълнението на онзи номер с гилотината хората полудяват, крещят и изпадат в луд възторг. На афиша вече пише „Смъртоносната гилотина — позната от телевизията и от печата — убивала е и преди...“ Този номер с-с-стана гвоздеят на програмата. Ш-ш-шантава работа.

— Наистина. Значи намериха заместник на Ото Рехтнагел и продължават да изнасят представлението в оригиналната трактовка.

— Кажи-речи да. Пожънаха небивал успех.

— А номерът със застреляната котка?

— Снеха го от програмата. Не успя да набере популярност.

Хари не можеше да си намери място. Под ризата му струеше пот.

— Всъщност и аз не разбрах смисъла му.

— Създадох го по идея на Рехтнагел. На младини самият аз се пробвах като к-к-клоун, затова винаги обичам да гледам какво става на сцената, когато ни гостува циркова трупа. Включиха номера с котката в сценария чак на репетицията в деня преди представлението.

— Досещах се, че това е работа на Ото.

Хари се почеса по обръснатата брадичка.

— Едно нещо не ми дава мира. Питам се дали ще можеш да ми помогнеш. Възможно е да се заблуждавам, но просто изслушай теорията ми и ми кажи как ти се струва. Да предположим, че Ото знае, че ще присъствам в залата. Разполага с неизвестни за мен сведения и иска да ми ги поднесе, но завоалирано поради редица причини. Вероятно защото самият той също е въвлечен. И въпросният номер е адресиран към мен. Ото иска да ми каже, че онзи, когото се опитвам да уловя, също е ловец, тоест мой колега. Знам, звучи малко объркано, но си се убедил лично колко ексцентричен ставаше понякога Ото. Какво ще кажеш? Допускаш ли, че би предприел подобна стратегия?

Охранителят го изгледа продължително.

— Инспекторе, май ти трябва още м-м-малко кафе. Номерът с котката не съдържа специално послание към теб. Той е заимстван от класическия номер на Янди Яндашевски. Всеки цирков артист ще го потвърди. Не търси скрит смисъл. Съжалявам, ако това съсипва хипотезата ти, но...

— Напротив, напротив — с облекчение отвърна Хари. — Всъщност се надявах да греша. Спокойно ще зачеркна теорията си.

Има ли още кафе?

После поиска да види гилотината и охранителят го заведе в хранилището за реквизит.

— Още ме побиват тръпки, к-к-когато влизам, но поне н-н-нощем спя — сподели човекът и отключи. — Два дни едва ни стигнаха да почистим помещението.

Вратата се отвори. Лъхна ги хлад.

— Обувайте гащите — каза охранителят и включи осветлението.

Гилотината се издигаше величествено в средата на помещението. Метнатото върху нея покривало ѝ придаваше вид на оттеглила се за отдих театрална прима.

— Какви гащи?

— О, тук така се шегуваме. Когато влизаме в тъмна зала в театъра, винаги подхвърляме тази реплика.

— Защо? — Хари повдигна покривалото и прокара пръст по острието на гилотината.

— Стара история от седемдесетте. Тогава директор на театъра беше Албер Моско, белгиец, темпераментен мъж; ние, служителите, го харесвахме. Беше истински театрал, мир на праха му. На театралните дейци им се носи славата на големи бохеми и донжуановци и сигурно с основание. Ще разкажа нещата, както си бяха. По онова време тук играеше знаменит актьор, нека остане анонимен. Беше стар женкар. Госпожите припадаха по него, а мъжете им ругаеха и умираха от ревност. От време на време при нас се отбиваха посетители с желанието да разгледат театъра. Един ден разпоредителят доведе училищен клас. Влязъл в хранилището за реквизит и включил осветлението. И какво, мислиш, заварили учениците? Върху диван в стил рококо, част от декора на „Стъклената менажерия“ от Тенеси Уилямс, нашият казанова клател една от готвачките в столовата.

Разпоредителят, разбира се, можел да спаси положението, защото въпросният актьор, нека остане анонимен, стоял с гръб. Но разпоредителят се оказал новобранец с амбиции за актьорска кариера и като повечето хора в театъра бил суетен глупак. Затова — въпреки че страдал от остро късогледство — не носел очила. С две думи, тъпакът не видял какво се случва на дивана и предположил, че внезапното с-с-струпване на хора до вратата се дължи на изключителната му ораторска дарба или нещо подобно. И продължил беседата си за

Тенеси Уилямс, а дъртият коцкар изругал високо, като внимавал публиката да не зърне друго освен косматия му задник. Недовиждащият обаче разпознал гласа и възкликнал: „Ама ти тук ли си бил, Брус Лислингтън!“ — Охранителят си прехапа бузата. — Опа...

Хари се разсмя гръмко и вдигна длани:

— Не се притеснявай, вече забравих името.

— Така или иначе, на следващия ден директорът Моско свика всички. Накратко разказа случката и подчерта колко сериозно е обезпокоен от инцидента. „Не можем да си позволим подобно публично разголване. Затова, считано от сега, налагам забрана на дните на отворените врати“.

Смехът на охранителя отекна между стените в хранилището. И Хари го напуши смях. Само примата от стомана и дърво остана безмълвна и недостъпна.

— Сега разбирам защо надавате предупредителен вик за гащите. А недосетливия разпоредител? Стана ли актьор?

— За негово нещастие и за щастие на театъра — не. Продължи обаче да работи в бранша и д-д-днес е осветител при нас. Забравих, че ти всъщност се запозна с него...

Хари си пое бавно дъх. Псетата ръмжаха и теглеха яростно веригите. По дяволите, каква жега!

— Вярно, запознахме се. Сигурно вече използва контактни лещи?

— Използва — дръжки! Твърди, че работел по-добре, когато сцената се размивала пред очите му. Така се съсредоточавал върху светлинното оформление на цялата сцена, вместо да се вкопчва в детайли. Голям чешит.

— Не думай — промърмори Хари.

[1] This is the lucky country, this is the lucky country, we live in the lucky country (англ.). — Това е страната на късмета, това е страната на късмета, живеем в страната на късмета. Прозвището „Страната на късмета“ Австралия получава благодарение на едноименния роман на австралийския журналист, писател и обществен критик Доналд Хорн (1921–2005). Всъщност авторът не цели да възхвалява благополучието в Австралия, а да покаже, че то се дължи по-скоро на късмет, вместо на

далновидна политика и стабилна икономика. Хорн критикува изолацията, тесногърдието и провинциализма на Зеления континент. Впоследствие прозвището губи негативната си отсянка. — Б.пр. ↑

[2] Мидсомар се отбелязва в навечерието на петъка между 19 и 25 юни. Чества се с огньовете и игри подобно на нашия Еньовден. — Б.пр. ↑

[3] Гру Харлем Брюнтлан (р. 1939 г.) — норвежки политик от Работническата партия и обществена деятелка, министър-председател на Норвегия през периодите 4 февруари 1981–18 октомври 1981, 1986–1989 и 1990–1996. От 1998 до 2003 година е генерален директор на Световната здравна организация. Наричат я „майка на нацията“. — Б.пр. ↑

[4] Прозвище на Ерик Мюклан (р. 1971), смятан за един от най-талантливите норвежки футболисти. Наричат го Комара заради характерното движение с ръце след отбелязан гол, което наподобява крилата на насекомото. Мюклан е известен с бохемския си начин на живот, небрежния си външен вид и разкрепостеното си отношение към цигарите и алкохола. През 2008 г. е арестуван за притежание и употреба на кокаин. — Б.пр. ↑

[5] Йенс Бьорнебу (1920–1976) — норвежки писател и художник. Остро критикува образователната система и системата за поправителни мерки в Норвегия. В продължение на дълги години се бори с психологически проблеми и зависимостта си от алкохола. Самоубива се. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

МЪРТВИ КЕНГУРА, ПЕРУКА И ПОГРЕБЕНИЕ

Няколко години по-късно Кристин се върна в Осло. От приятели Хари разбра, че има двегодишна дъщеричка. Англичанинът останал в Лондон. Една вечер Хари видя Кристин в „Сардинс“. Приблужи се и чак тогава забеляза колко се е променила. Кожата ѝ беше преbledняла, а косата ѝ висеше безжизнена пред лицето. Кристин го забеляза и върху лицето ѝ се разпука някак ужасена усмивка. Представи на Хари Шартан — „приятел и музикант“. Мъжът му се струваше познат по физиономия. Кристин бърбеше припряно и нервно за незначителни неща и не позволи на Хари да ѝ зададе онези въпроси, които — тя знаеше — напиреха на устните му. Тя заговори за бъдещите си планове, но в очите ѝ не припламваха някогашните искри, а вместо бурните жестове на Кристин от спомените му сега ръцете ѝ се движеха мудо и апатично.

По едно време на Хари му се стори, че тя се разплака, но вече беше здравата пиян и не се наемаше да го твърди със сигурност.

Шартан се отдалечи, после се върна, прошепна ѝ нещо в ухото, освободи се от прегръдката ѝ със снизходителна усмивка към Хари и си тръгна. Заведението опустя. Хари и Кристин останаха сами в безлюдното помещение сред кутии от цигари и парчета стъкло. Накрая ги изгониха. Хари не помнеше кой кого подпираше на излизане от бара и кой предложи да си наемат хотелска стая, но така или иначе се озоваха в „Савой“. Пресушиха минибара по бързата процедура и се тръшнаха в леглото. Хари направи куртоазен опит да проникне в Кристин, но беше твърде късно. Беше безвъзвратно закъснял, разбира се. Защото тя, заровила лице във възглавницата, ридаеше безутешно. На сутринта, след като се събуди, Хари се изниза тихомълком и си взе такси до Пощенското кафене — отваряха час по-рано от подобните заведения. Докато седеше там, си даваше сметка колко закъснял е наистина.

— Да?

— Извинявай, че ти звъня по това време, Либи. Хари Хоули съм.

— Хоули? Виж ти. Колко е часът сега в Норвегия?

— Не знам. Виж, аз не съм в Норвегия. Нещо се обърка със самолета.

— Какво?

— Подраних, така да се каже, и после не успях да си намеря свободно място. Ще ми трябва помощта ти.

— Казвай.

— Ела пред апартамента на Ото Рехтнагел. Взemi лост за взломяване, ако не те бива с шперцовете.

— Добре. Веднага ли да тръгна?

— Ако можеш. Много ще съм ти благодарен, друже.

— И без това не ме ловеше сън.

— Ало?

— Доктор Енгелсон? Обаждам се във връзка с един труп. Казвам се...

— Пет пари не давам кой сте, часът е... три през нощта. Обърнете се към доктор Хансън. Той е дежурен. Лека ви нощ.

— Вие да нямате проблеми със слуха? Казах ви...

— Обажда се Хоули. Не затваряйте, ако обичате.

— Онзи Хоули?

— Радвам се, че най-сетне си спомнихте името ми, докторе. В апартамента, където откриха тялото на Ендрю Кенсингтън, се натъкнах на нещо интересно. Трябва да видя тялото или по-точно дрехите, с които е починал. Съхранявате ги, нали?

— Да, но...

— Чакайте ме след половин час пред моргата.

— Добри ми господин Хоули, не мога просто да...

— Не ме карайте да повтарям, докторе. Изключване от лекарския съюз, искове за обезщетения от близките, вестникарски писания... Да продължавам ли?

— За половин час няма как да успея.

— По това време на денонощието движението е спокойно, докторе. Нещо ми подсказва, че ще пристигнете навреме.

* * *

Маккормак влезе в кабинета, затвори вратата и застана до прозореца. Променливото време в Сидни оправда напълно славата си: цяла нощ валя дъжд. Маккормак, вече прехвърлил шейсетте, беше прехвърлил пенсионната възраст в полицейската гилдия и напоследък, когато оставаше сам, често започваше да си говори — типично по пенсионерски.

Обикновено мърмореше разни дребни, всекидневни наблюдения, и не очакваше да предизвикат интерес у евентуален събеседник. Например:

— Мхм... днес май няма да се проясни... Мдам...

Днес се залюля на пети пред прозореца и се загледа в града.

— Ееех... и днес съм пръв в службата.

Чак когато окачи якето си в гардероба зад бюрото, чу звуци откъм дивана. Легналият там мъж се надигна и седна.

— Хоули? — смая се Маккормак.

— Извинете, сър. Дано не се сърдите, че си позволих да използвам дивана ви...

— Как влезе тук?

— Така и не успях да върна картата за достъп и нощната охрана ме пусна. Вратата към кабинета ви стоеше отворена и понеже дойдох да говоря именно с вас, се вмъкнах тук и си полегнах.

— По това време не трябваше ли да си в Норвегия? От Осло се обадиха да питат дали си тръгнал. Изглеждаш потресаващо, Хоули.

— Вие какво им отговорихте, сър?

— Че най-вероятно ще останеш за погребението на Кенсингтън. Като представител на норвежката полиция.

— Но как...

— Дал си на самолетната компания тукашния номер и когато се обадиха половин час преди полета ти да питат защо още не си се появил, се досетих какво е станало. Дискретен телефонен разговор с управителя на хотел „Кресент“ ми помогна да си доизясня картинката.

Опитахме се да се свържем с теб, но уви. Знам какво е положението, Хоули, затова нека не правим драма от станалото. Всеизвестно е, че след подобен шок човек реагира крайно. Сега важното е да се вземеш в ръце и да те качим на самолет за Норвегия.

— Благодаря ви, сър.

— За нищо. Ще възложи на секретарката ми да се обади в офиса на авиокомпанията.

— Само още нещо преди това. През нощта поработихме и окончателните резултати ще пристигнат чак след като момчетата от лабораторията обработят пробите. Аз обаче отсега съм сигурен какво ще открият, сър.

Въпреки смазката допотопният вентилатор бе сдал багажа и го бяха заменили с нов, по-голям и почти безшумен. Хари установи, че животът продължава и без него.

От присъстващите в помещението само Уодкинс и Йонг не бяха запознати с подробностите, но въпреки това Хари изложи всички факти в тяхната последователност.

— Когато открихме Ендрю, не се замислихме за това, защото беше посред бял ден. Не обърнахме внимание и когато патоанатомите определиха часа на смъртта. Чак по-късно ми хрумна, че при влизането в апартамента на Рехтнагел крушката не светеше. Ако събитията са протекли в предпологания от нас ред, е станало следното: Ендрю е изгасил осветлението в хероиново опиянение, опипом се е добрал до стола в стая, където в два през нощта е тъмно като в рог, качил се е на нестабилния стол и си е надянал примката.

В последвалото мълчание стана ясно, че дори новите технологии са безсилни да се справят с производството на вентилатор, който да не издава дразнещ звук.

— Абсурдно е — потвърди Уодкинс. — Може да не е било съвсем тъмно. Сигурно уличните лампи са разпръсквали тъмнината.

— С Либи влязохме в апартамента снощи в два, за да проверим. В дневната цареше непрогледен мрак.

— Възможно ли е лампата да е светела, а вие просто да не сте обърнали внимание? — попита Йонг. — Все пак е било ден. Може някой от полицаите да я е изгасил при огледа.

— Понеже отрязяхме шнура около врата на Ендрю с нож, не искахме да ни удари ток — поясни Либи. — И специално се уверих дали крушката е изгасена.

— Добре — съгласи се Уодкинс. — Да предположим, че Кенсингтън е предпочел да се обеси на тъмно. Беше си особняк. Нищо ново под слънцето.

— Не се е обесил на тъмно — възрази Хари.

Маккормак се прокашля в дъното на залата.

— Ето какво открихме в апартамента на Рехтнагел — Хари вдигна електрическа крушка. — Виждате ли кафявото петънце? Това е следа от обгоряла изкуствена коприна. — Хари показва бяла дреха. — Ето я ризата, с която беше облечен Ендрю, когато го открихме. Материята не се глади. Шейсет процента изкуствена коприна. Тя се топи при 260 градуса по Целзий. Една електрическа крушка се нагрива на повърхността си до около 450 градуса. Забележете кафявото петънце на горното джобче. Появило се е при съприкосновението на крушката с ризата.

— Впечатляващи физични познания, Хоули. Да чуем твоя прочит на събитията.

— Предлагам два. Някой ни изпреварва, вижда Ендрю да виси от тавана, изгася осветлението и си тръгва. Тази версия обаче издиша, защото открихме двата официално регистрирани ключа за апартамента. Единия — у Ото, другия — у Ендрю.

— Ключалката на външната врата е автоматична, нали? Може въпросният човек да е влязъл и да е пуснал ключа в джоба на Енд... Не, това не обяснява как Ендрю е успял да влезе — Уодкинс се изчерви.

— В теорията ви има хляб. Според мен Ендрю изобщо не е имал ключ за апартамента. Вътре го е пуснал човек, който е влязъл там преди него или е дошъл заедно с него. У този човек се е намирал вторият ключ. Господин Хикс е присъствал на смъртта на Ендрю. После е пхнал ключа в джоба му, за да изглежда, че Ендрю е влязъл сам. Неслучайно ключът не беше прикрепен към връзката в джоба му. После човекът е изгасил осветлението и хлопвайки се зад него, вратата се е заключила.

Настъпи тишина.

— Да не твърдиш, че Ендрю Кенсингтън е бил убит? — попита Уодкинс. — Ако е вярно, как?

— Първо са го принудили да си инжектира хероин — свръхдоза — най-вероятно с пистолет, насочен към главата му.

— Защо да не си е сложил дозата доброволно, преди да влезе в апартамента? — попита Йонг.

— Първо, не ми се вярва толкова опитен наркоман, който умее да се контролира, изведнъж по погрешка да си бие свръхдоза. Второ, Ендрю не е разполагал с достатъчно дрога, за да си инжектира толкова голямо количество.

— Ако наистина друг го е заставил да си я инжектира, защо после ще го беси?

— Свръхдозата не е точна наука. Не е лесно да се предвиди как ще реагира организъм с повишен толеранс към определен наркотик. Не е било изключено Ендрю да доживее мига, когато някой ще го открие. Дрогата е послужила на убиеца да замае Ендрю колкото да не окаже съпротива, докато го качва на стола и му усуква кабела около врата. Като заговорихме за кабела, Либи...

Либи избута клечката за зъби към ъгъла на устата си с ловка гимнастика на езика.

— Помолихме момчетата от лабораторията да погледнат кабела. Никой не бърше праха от проводници, които висят от тавана, и очаквахме да открием отпечатъци. Кабелът обаче беше чист като...
ъъ...

Либи размаха ръка.

— Като нещо много чисто? — услужливо предположи Йонг.

— Именно. Единствените отпечатъци по него са от нашите пръсти.

— Значи освен ако Ендрю не е избърсал кабела, преди да се обеси, и не е промушил главата си в примката, без да я докосва, някой друг го е сторил вместо него — разсъди на глас Уодкинс. — Това ли твърдите?

— Натам указват фактите, сър.

— Но ако този тип е толкова умен, колкото го изкарвате, защо ще изгася осветлението на тръгване? — разпери ръце Уодкинс и огледа насядалите около масата.

— Защото го е направил машинално, без да мисли. Както човек изгася осветлението на излизане от своя дом. Или от апартамент, за който има ключ и често посещава.

Хари се намести по-удобно на стола. Потеше се като прасе и не знаеше колко още ще издържи без питие.

— Според мен търсим тайния любовник на Ото Рехтнагел.

Либи настигна Хари до асансьора.

— Да обядваш ли отиваш?

— Да — кимна Хари.

— Нещо против да те придружа?

— Абсолютно нищо.

Ако на човек не му се говореше, Либи беше добра компания. Намериха свободна маса в „Садърн“ по Маркет Стрийт. Хари си поръча „Джим Бийм“. Либи вдигна глава от менюто:

— Две салати с барамунди, черно кафе и пресен вкусен хляб.

Хари се изненада.

— Благодаря, но този път ще пропусна — обърна се той към сервитьора.

— Не го слушайте — настоя с усмивка Либи. — Приятелят ми ще преосмисли скептицизма си, като вкуси от тукашната барамунди.

Сервитьорът се оттегли. Либи отпусна ръце върху масата, разпери пръсти и започна да ги оглежда, все едно се опитваше да открие разликите помежду им.

— На младини тръгнах на автостоп по крайбрежието към Кеърнс и Големия бариерен риф — сподели Либи, втрепенен в гладката кожа на ръцете си. — В евтин мотел за туристи се запознах с две немкини, тръгнали на околосоветско пътешествие. В Сидни наели кола и пристигнали с нея. Подробно ми разправиха кои места са посетили, колко дълго са прекарвали там и защо и кои още забележителности възнамеряват да посетят. По всичко личеше, че не оставят нищо на случайността. Навярно на немците им е изконно заложено да се придържат към някакъв план. Попитах ги дали са срещнали кенгура, а те се засмяха снизходително и ме увериха, че са видели, и то много. Разбирай, отметнали са поредната атракция в списъка „преживявания, които не са за изпускане“. „И спряхте да им дадете храна?“ — осведомих се аз. Те се спогледаха объркано. „Не ги хранили!“ —

поклатиха глава те. „Защо? Кенгурата са много мили животни.“ „Ама те мъртви!“

Смаян от неочаквано пространния монолог на Либи, Хари забрави да се засмее. В Австралия шофьорите често се затрудняват, защото на пътното платно внезапно изскачат кенгура, и всеки, излязъл с автомобил извън града, се е натъквал на трупове на прегазени животни в крайпътните канавки.

Сервитьорът донесе напитката на Хари. Либи огледа чашата.

— Завчера видях толкова очарователно момиче, че ми се прииска да я погалья по бузата и да ѝ кажа нещо хубаво. Беше на двайсет и една-две, облечена в синя рокля, боса. „Ама тя мъртва“. Както ти е известно, беше руса, изнасилена, със синини по врата от душенето. Снощи сънувах, че труповете на момичета с пропиляна младост и погубена красота задръстват канавките из цяла Австралия — от Сидни до Кеърнс, от Аделаида до Пърт, от Дарвин до Мелбърн. И всичко това по една-единствена причина: затворили сме си очите, защото не сме могли да понесем истината; не сме вложили всичките си сили; позволили сме си да проявим човешка слабост.

Хари се досещаше накъде бие Либи. Сервитьорът поднесе рибата.

— Ти му дишаш във врата, Хари. Ти долепи ухо до земята и ще различиш вибрациите от стъпките му, ако пак се приближи. Винаги ще има стотици причини да се натряскаш, но докато лежиш и драйфаш в хотелска стая, не си от полза за никого. Този изверг не притежава нищо човешко. Затова и ние не можем да бъдем човеци, докато го издирваме. Трябва да проявим стоицизъм, да устоим на всичко. — Либи разгъна салфетката си. — А сега да похапнем.

Хари доближи чашата до устните си и без да сваля поглед от Либи, бавно пресуши съдържанието ѝ. Остави я върху масата с гримаса и вдигна ножа и вилицата. Останалата част от обяда премина в мълчание.

Хари се усмихна, когато разбра, че Уодкинс е изпратил Йонг да разпитва тлъстата съседка на Ото Рехтнагел.

— Дано само не го възседне — пошегува се Либи.

Либи спря в „Кингс Крос“ да остави Хари.

— Благодаря, Сергей. Оттук най-добре да поема аз.
Либи изкозирува и потегли.

Сандра стоеше на обичайното място. Позна го чак когато се доближи до нея.

— О, здрасти — поздрави тя. Малките ѝ зеници гледаха отнесено.

Влязоха в „Бийф енд Бърбън“. Сервитьорът се спусна веднага към тях и издърпа галантно стола зад Сандра.

Хари я попита какво ѝ се пие. Поръча кока-кола и голямо уиски.

— Божичко, като го видях как се завтече към нас, си помислих, че идва да ме изгони — отдъхна си тя.

— Тук съм редовен клиент — обясни Хари.

— Как е гаджето ти?

— Биргита ли? — не бързаше да отговаря. — Не знам. Отказва да говори с мен. Надявам се, че е зле.

— Защо?

— Защото ми се иска да ме обича.

Сандра се разсмя дрезгаво.

— А ти как я караш, Хари Хоули?

— Трагично — усмихна се унило той. — Но може и да се почувствам по-добре, ако успея да заловя един убиец.

— И мислиш, че аз ще ти помогна? — попита Сандра и запали цигара.

Кръвта съвсем се бе отдръпнала от и бездруго бледото ѝ лице и тя изглеждаше още по-съсипана след последната им среща. Очите ѝ бяха зачервени по краищата.

— С теб си приличаме — отбеляза Хари и посочи отраженията им в опушения прозорец до масата.

Сандра не реагира.

— Спомням си — макар и доста бегло — как Биргита запрати чантата ти на леглото и оттам изпаднаха разни вещи — Първо помислих, че носиш пекинез. — Хари направи пауза. — Я ми кажи, за какво ти е руса перука?

Сандра се загледа през прозореца. По-точно се взираше в самото стъкло — вероятно в отраженията.

— Един клиент ми я купи. Иска да я слагам, когато се отбива.

— Кой е...

— Забрави, Хари — прекъсна го тя. — Няма да ти кажа. В моята професия не се придържаме към много правила, но едно от задължителните гласи да пазим в тайна самоличността на клиентите ни. Според мен в това правило има резон.

Хари въздъхна.

— Страхуваш се, Сандра.

От очите ѝ засвяткаха искри.

— Изобщо не се опитвай, Хари. Напразно си губиш времето, разбра ли?

— И без да ми разкриваш името му, знам кой е. Исках само да проверя дали се боиш да го издадеш.

— „Знам кой е“ — изимитира го тя, видимо раздражена. — И откъде пък си толкова сигурен?

— Видях камъка, който се изтърколи от чантата ти, Сандра. Зеления кристал. Познах го по нарисувания зодиакален знак. Той ти го е подарил. Нали майка му държи магазин за камъни, „Кристъл Касъл“.

Тя го погледна с големите си черни очи. Начервените ѝ устни се вцепениха в противна гримаса. Хари докосна внимателно ръката ѝ.

— Защо се боиш толкова от Еванс Уайт, Сандра? Защо отказваш да го предадеш?

Сандра отдръпна ръката си и се обърна към прозореца. Хари чакаше. Сандра подсмръкна и той ѝ подаде носна кърпа, която по неизвестни причини се мотаеше в джоба му.

— Не само ти се чувстваш ужасно — прошепна тя след известно време. Очите ѝ се зачервиха още повече. — Знаеш ли какво е това? — тя запретна ръкава на роклята си и му показва бялата си предмишница. По кожата личаха противни следи от убождания, някои хванали коричка.

— Хероин? — предположи Хари.

— Морфин. Присъства в асортимента на малцина дилъри, защото повечето наркомани рано или късно минават на хероин. Аз обаче съм алергична към хероина. Организмът ми не го понася. Веднъж опитах и щях да пукна. Отровата ми е морфинът. През последната година само един човек в „Кингс Крос“ можеше да набавя количества, които да покриват потреблението. В замяна на доставките

иска от мен да участвам в ролева игра. Гримирам се и си слагам руса перука. Докато си получавам дозите, изобщо не ми пука защо се възбужда от бели коси! Пък и има много по-големи извратеняци от мъже, които искат да се дегизирам като майка им.

— Като майка му?

— Според мен я мрази. Или я обича повече, отколкото е нормално да обичаш майка си. Едно от двете е. Не знам кое, пък и на него не му се говори за това. Бог ми е свидетел, че и аз нямам никакво желание да обсъждам шибаните му предпочитания! — тя се засмя глухо.

— Защо смяташ, че я мрази?

— Последните пъти стана по-груб от обикновено. Остави ми синини.

— Да не се опитва да те души?

— Само веднъж се пробва — в деня, след като съобщиха за удушната норвежка. Хвана врата ми и ме помоли да лежа спокойно и да не се страхувам. Голяма работа!

— Малка ли е?

Сандра сви рамене.

— Хората се влияят от прочетеното и видяното. Вдъхновяват се. Когато по кината вървеше „Девет седмици и половина“, клиентите масово искаха да лазим голи по пода, докато те седят на стол и гледат.

— Пълна боза — изкоментира филма Хари. — Какво точно стана при теб?

— Стисна шията ми с две ръце и прокара палци по гръкляна. Не ми е причинявал болка, но аз смъкнах перуката и заявих, че няма да участвам в тази игра. Той се овладя и се извини. Изведнъж нещо го прихванало. Не държал непременно да го правим.

— И ти му повярва?

Сандра сви рамене.

— Нямаш представа как зависимостта може да прекърши светогледа ти — тя допи уискито си.

— Така ли мислиш? — Хари погледна неодобрително бутилката кока-кола, която все още стоеше неначената на масата.

Маккормак барабанеше нервно с пръсти. Хари се потеше въпреки работещия с пълен капацитет вентилатор. Дебелата съседка на Ото Рехтнагел имала много за разказване. Прекалено много. Уви, нищо, излязло от устата ѝ, не представляваше интерес за следствието. Явно дори Йонг не бе издържал да бъде добър слушател в неприятната ѝ компания.

— Цоцолана — отвърна с усмивка той, когато Уодкинс го попита за впечатленията му от въпросната особа.

— Нещо ново за момичето от Сентениъл парк? — осведоми се Маккормак.

— Почти нищо — отвърна Либи. — Открихме, че не е била света вода ненапита. Вземала е спийд и е започнала да работи в стриптийз клуб в „Кингс Крос“. Когато са я убили, се е прибирала именно оттам. Двама свидетели твърдят, че са я видели да влиза в парка.

— Друго?

— Засега няма, сър.

— Хари — Маккормак попи потта си. — Изложи ни теорията си.

— В най-новата ѝ версия — промърмори Уодкинс така, че всички да го чуят.

— Така и не открихме свидетеля, който според Ендрю е видял Еванс Уайт в Нимбин в деня на убийството на Ингер Холтер. Към момента знаем, че Уайт е обсебен от блондинки до маниакалност, израснал е в нестабилна семейна среда и ще бъде интересно да разберем повече за отношенията му с майка му. Никога не е имал постоянна работа или жилище и затова ни е трудно да възстановим местонахождението му. Не е изключено да е имал тайна връзка с Ото Рехтнагел и е напълно възможно дори да е пътувал с Ото по турнета. Навярно е отсядал на хотел и е намирал жертвите си на местата, където цирковата трупа е изнасяла представления. Но това е само теория.

— Може серийният убиец да е именно Рехтнагел — отбеляза Уодкинс. — А Рехтнагел и Кенсингтън да са загинали от ръката на човек, който няма нищо общо с убийствата на жените.

— В Сентениъл парк обаче е действал именно маниакът — възрази Либи. — Готов съм да заложа цялото си имущество. А то всъщност не е кой знае какво...

— Либи е прав — потвърди Хари. — Убиецът продължава да сее смърт.

— Добре — съгласи се Маккормак. — Забелязвам, че нашият приятел Хоули вече използва изрази като „не е изключено“ и „напълно е възможно“, когато лансира теориите си, а това е много разумно. Едностранчивото поддържане на определена версия не е печеливша стратегия в нашия случай. Освен това за всички вече трябва да е ясно, че си имаме работа с високо интелигентен тип. И много самоуверен. Той ни предоставяше готови отговори на възникналите у нас въпроси, поднесе ни убиеца на тепсия и очаква да се задоволим с удобната версия и да обявим случая за приключен, защото виновникът е загинал от собствената си ръка. Инсценирайки смъртта на Кенсингтън и накисвайки го за убийствата, истинският извършител е знаел, че ще предпочетем да потулим случая — а това — трябва да признаем — е изключително хитър ход. — Докато изричаше последните думи, Маккормак гледаше Хари: — Потулвайки случая, ние ще трябва и да прекратим следствието. Предимство ни дава фактът, че убиецът се чувства в безопасност. Спокойните хора често стават непредпазливи. Впрочем време е да начертаем бъдещата си стратегия. Появи се нов заподозрян и вече нямаме право на грешка. Проблемът е, че ако вдигаме много пръски във водата, рискуваме да подплашим едрата риба. Трябва да проявим хладнокръвие и да не мърдаме. Чак когато видим ясно рибата под водата — толкова ясно, че да е невъзможно да сгрешим, и толкова близо, че да няма опасност да ни се изплъзне — чак тогава мятаме харпуна.

Огледа присъстващите. Всички кимнаха в знак на съгласие с безспорната здрава логика на началника.

— За да постигнем целта си, е необходимо да действваме отбранително, тихо и методично.

— Не съм съгласен — възрази Хари.

Другите се обърнаха към него.

— Има и друг начин да уловим рибата, без да разплискваме водата: с въдица и стръв, която сме сигурни, че рибата ще клъвне.

Вятърът подмяташе облаци прах пред себе си, завихряше ги покрай чакълестата алея, над ниската каменна ограда около гробището

и ги запращаше към малобройните присъстващи. Хари присви очи, за да не се напълнят с прах. Вятърът развяваше поли и палта и от разстояние изглеждаше, все едно участниците в церемонията танцуват върху гроба на Ендрю Кенсингтън.

— От ада ли се взе този проклет вятър! — прошепна Уодкинс, докато свещеникът нареждаше напевно.

Хари се замисли над словния подбор на Уодкинс. Надяваше се Уодкинс да греши. Не беше лесно да се определи накъде се бе запътил вятърът, но със сигурност бързаше. А ако минаваше отгук, за да отнесе душата на Ендрю, никой не можеше да го обвини, че си претрупва работата. Страниците на псалтира плющяха, плющеше и зеленият брезент, постлан върху изкопания гроб, а онези от присъстващите, които не носеха шапки, се оказаха безсилни да спасят праметнатите от други части на главата върху плешивите си темета коси или други прически.

Хари не слушаше свещеника, а гледаше отсрещната страна на гроба през присвити очи. Косата на Биргита се издигаше като огромен ален пламък. Тя срещна погледа му с безизразно лице. Възрастна побеляла жена с треперещи ръце седеше на стол с бастун в скута. Кожата ѝ бе пожълтяла, а възрастта не можеше да скрие характерното ѝ британско конско лице. Вятърът бе накривил шапката ѝ. В хода на церемонията Хари се досети, че това трябва да е осиновителката на Ендрю. Жената обаче беше толкова стара и грохнала, че едва чу как Хари ѝ поднесе съболезнованията си пред църквата. Само кимна и промърмори неразбираемо изречение. Зад нея черна, дребна и почти невидима женица държеше две момиченца за ръка.

Свещеникът посипа гроба с пръст по лутерански обичай. Предварително обясниха на Хари, че Ендрю е принадлежал към Англиканската църква — църквата с най-много последователи в Австралия наравно с католическата. Досега обаче Хари бе присъствал едва на две погребения и не забелязваше особени разлики с норвежките церемонии. Прилика откриваше дори в атмосферните условия. Когато погребваха майка му, над Западното гробище препускаха застрашителни синьо-сиви облаци, но за щастие бързаха твърде много, за да завалят над главите на опечалените. В деня на погребението на Рони грееше слънце. Но тогава Хари лежеше в болницата със спуснати завеси, защото от светлината получаваше

главоболие. Точно както и днес, тогава навярно по-голямата част от уважилите церемонията са били полицаи. Нищо чудно дори да са изпели същия псалм: „По-близо, Господи, до Тебе!“.

Присъстващите се пръснаха, поеа към автомобилите си, а Хари тръгна зад Биргита. Тя спря, за да му позволи да я настигне.

— Имаш болен вид — отбеляза тя, без да го поглежда.

— Нямах представа на какво приличам, когато съм наистина болен.

— Тогава нямах ли болен вид? Просто отбелязах какво виждам. Болен ли си в крайна сметка?

Поривът на вятъра залепи вратовръзката за лицето му.

— Малко. Не много. С тази коса, която се вее... в лицето ми приличаш на медуза „лъвска грива“ — Хари отлепи червен кичур от устата си.

— Радвай се, че не съм *jelly box-fish* — усмихна се Биргита.

— Какво?

— *Jelly box-fish*. Морска оса. Тази медуза се среща в някои части на Австралия. Много по-ужасна е от лъвската грива...

— За *jelly box-fish* ли говорите? — обади се някой зад гърба им. Хари се обърна. Тууомба.

— Здравсти — поздрави го Хари и на английски му обясни, че асоциацията със страховитата медуза е породила косата на Биргита, полепнала по лицето му.

— Ако наистина беше морска оса, кожата ти вече щеше да се нашари с червени линии и щеше да крещиш, все едно те налагат с камшик — обясни Тууомба. — А след няколко секунди щеше да колабираш, отровата щеше да парализира дихателните ти пътища, щеше да получиш белодробна недостатъчност и — ако не ти окажат незабавна помощ — да умреш от извънредно болезнена смърт.

Хари вдигна отбранително ръце пред себе си.

— Признателен съм ти за информацията, но мисля, че днешният сблъсък със смъртта ми е предостатъчен за доста време напред.

Тууомба кимна. Беше облечен в черен копринен смокинг с папийонка.

— Това е единствената ми дреха, която наподобява костюм — поясни той в отговор на погледа, който му отправи Хари. — Пък и го наследих от него — той кимна към гроба. — Не сега, разбира се, а

преди няколко години — додаде Тууомба. — Ендрю ми го подари, защото му умалял. Измисли си го, разбира се. Не искаше да признае, но аз знаех, че си е купил този смокинг, за да го облече на официалния прием след края на австралийското първенство по бокс. Навярно се е надявал с мен смокингът да преживее онова, което не е успял да преживее с него.

Вървяха по чакълестата алея, докато покрай тях се плъзгаха автомобили.

— Може ли да те питам нещо лично, Тууомба?

— Давай.

— Къде според теб ще отиде Ендрю?

— В смисъл?

— В рая или в ада ще се пренесе?

Тууомба придоби сериозен вид.

— Аз съм просто устроен човек, Хари. Не разбирам нито от отвъдния свят, нито къде се преселва душата. Знам обаче някои неща за Ендрю Кенсингтън и ако на оня свят действително има рай и там приемат само чистите души, мисля, че именно там е мястото на неговата. — По лицето на Тууомба грейна усмивка. — Но в случай че наистина има ад, Ендрю би предпочел да отиде там. Мразеше скучните места.

С Хари се позасмяха приглушено.

— Понеже ми задаваш личен въпрос, Хари, ще получиш откровен отговор. Моите предци и предците на Ендрю са били прави. Гледали са на смъртта много трезво. Много племена са вярвали в живота след смъртта. Някои — и в прераждането; че душата се преселва от тяло в тяло; а трети са смятали, че душите на покойниците бродят като духове. Във вярванията на някои племена душите на мъртъвците изгрявали на небосвода като звезди. И така нататък. Но всички племена споделяли общото вярване, че все някога — кога по-рано, кога по-късно — след всички тези етапи покойниците умират истински — окончателно и завинаги. И тогава всичко приключва. Човек се превръща в купчина камъни и изчезва. Кой знае защо, тази представа ми харесва. Схващането за вечното съществуване на човешката душа някак спъва предприемчивостта. Ти как мислиш?

— Мисля, че Ендрю ти е завещал нещо повече от смокинга си — ето това мисля.

Тууомба се засмя.

— Толкова ли си личи по изказванията ми?

— Сякаш чувам неговия назидателен глас. Ендрю трябваше да стане свещеник.

Спряха до прашна малка кола, явно на Тууомба.

— Слушай, Тууомба — подзе Хари, споходен от внезапно хрумване. — Може да ми потрябва човек от близкото обкръжение на Ендрю, за да ми разясни как е разсъждавал той и вероятните подбуди за някои негови постъпки.

Тууомба се поизпъчи и погледите им се срещнаха.

— Подозирам, че някой е убил Ендрю.

— Глупости! — изригна Тууомба. — Не подозираш — сигурен си! Всички близки приятели на Ендрю знаят, че той не би си тръгнал доброволно от купон. А за него нямаше по-щур купон от живота. Не съм срещал по-жизнерадостен човек от него. Независимо какво му причиняваше животът. Ако е искал да се отърве, досега да го е сторил хиляда пъти. Възможности — а и причини — не са му липсвали никога.

— Значи сме на едно мнение.

— Почти по всяко време можеш да ме откриеш на този номер — Тууомба надраска цифрите върху кибритена кутийка. — Мобилен е.

Докато Тууомба се мъкнеше неохотно към стария си бял „Холдън“, Хари и Биргита спряха на алеята. Аборигенът отиваше на север. Хари предложи на Биргита да се качат при някой от колегите му, който да ги откара до центъра. Повечето обаче вече бяха потеглили. Пред тях спря стар, ефектен „Буик“, шофьорът смъкна прозорец и подаде навън червендалестото си лице с внушителен нос. Приличаше на картоф, сраснал се с няколко по-дребни клубена, и беше — ако това изобщо бе възможно — още по-червен от останалата част на лицето и замрежен с тънки капиляри.

— Към центъра ли сте тръгнали? — попита камбестият нос и ги покани да се качат при него. — Казвам се Джим Конъли, а това е съпругата ми Клаудия — представи се той, след като Хари и Биргита се настаниха на широката задна седалка.

От пасажерската седалка отпред се обърна дребничко мургаво лице с ослепителна усмивка. Жената приличаше на индианка и беше толкова дребна, че главата ѝ почти не се подаваше над облегалката.

— Приятели на Ендрю ли сте? Или колеги? — Джим изгледа двамата пътници отзад в огледалото и внимателно потегли по чакълестата алея.

Хари му обясни по каква линия се е познавал с покойника.

— Значи ти си от Норвегия, а госпожата — от Швеция. Кажиречи от другия край на света. В Австралия почти всички идват от далечни земи. Клаудия, например, е от Венецуела — родината на миските. Колко титли „Мис Вселена“ е спечелила Венецуела, Клаудия? Включително твоите. Хе-хе-хе.

Той избухна в смях и очите му се изгубиха в бръчките около носа. Съпругата му пригласяше.

— Аз съм си австралиец — продължи Джим. — Пра-пра-прадядо ми дошъл тук от Ирландия. Бил крадец и убиец. Хе-хе-хе. Знаете ли, преди години хората не искаха да си признават, че са потомци на каторжниците, макар от стъпването им на австралийска земя да са изминали повече от два века? Аз обаче винаги съм се гордял с произхода си. Именно моите прадеди, шепа моряци и войници са основали тази страна. И то каква страна! За чудо и приказ! Наричаме я „Щастливата страна“. Е, времената се менят. Сега чувам, че вече било престижно да си потомък на каторжниците. Хе-хе-хе. Лоша работа с нашия Ендрю, а?

Джим бълваше със скоростта на картечница. Хари и Биргита успяваха само да вмъкнат по някое изречение и Джим пак изнемваше думата. Колкото по-бързо говореше, толкова по-бавно караше. Като стария касетофон на Хари, подарък от баща му. Колкото повече увеличаваше звука, толкова по-бавно се въртеше лентата.

— С Ендрю сме пътували с отбора на Джим Чийвър по турнета. Знаете ли, че той никога не си е чупил носа? Никой не успя да наруши целостта на носа му. Аборигените по рождение си имат сплеснати носове и повечето хора изобщо не допускат, но Ендрю си остана с непокътнат нос и непокътнато сърце. Е, доколкото непокътнато може да остане едно сърце, след като властите са те отвлекли още като новородено. А онзи скандал по време на австралийското първенство в Мелбърн беляза Ендрю завинаги. Сигурно сте чували за случая? Заради него Ендрю изгуби много, уви. — Скоростта падна под четирийсет километра в час. — Гаджетото на шампиона Кембъл все се натискаше на Ендрю, но понеже цял живот е била ослепителна

красавица, не беше свикнала да я отрязват. Ако не беше толкова горделива, нещата щяха да се развият по-различно. Почукала на вратата на хотелската му стая и той най-учтиво я отпратил. Тя не понесла отказа. Върнала се при гаджето си и му се оплакала, че Ендрю я бил опипвал. Обадиха се в стаята му и го повикаха да слезе в кухнята. Още се носят легенди за мелето, което се разразило там. След това животът на Ендрю тръгна надолу. Но на носа му не успяха да посегнат. Хе-хе-хе. Вие гаджета ли сте?

— Не съм — успя да отговори Хари.

— Приличате на гаджета — Джим ги огледа. — Вероятно не го осъзнавате, но въпреки че сте натъжени от неприятния повод, излъчвате онази страст. Поправете ме, ако греша, но навремето и ние с Клаудия изглеждахме така, когато бяхме прясно влюбени — тоест през първите двайсет-трийсет години от връзката ни. Хе-хе-хе. Сега сме просто влюбени. Хе-хе-хе.

Клаудия погледна мъжа си с блеснали очи.

— С нея се запознахме на едно турне. Тя беше жена каучук. И до ден-днешен може да се сгъне като хартиен плик. Направо се чудя защо си взех това огромно возило. Хе-хе-хе. Ухажвах я всеки ден в продължение на година, преди да ми позволи да я целуна. После ми призна, че се влюбила в мен от пръв поглед: сам по себе си феноменален факт, имайки предвид че още тогава моят нос беше изял повече бой, отколкото носят на Ендрю за цялата му кариера. Представяте ли си! Цяла година да ме измъчва и да се преструва на недостъпна! Можеш ли ги разбра тези жени. Какво ще кажеш, Хари?

— Прав си.

Хари погледна Биргита. Тя се усмихна леко.

След четирийсет и пет минути изминаха разстояние, което обикновено се вземаше за двайсет. Джим свърна пред Кметството. Хари и Биргита благодариха за превоза и слязоха. Вятърът бе обхванал и града. Двамата стояха, брулени от силните пориви, без да знаят какво да си кажат.

— Много странна двойка — отбеляза Хари.

— Да. Щастливи са.

Вихрушката разтърси едно дърво в парка. Хари сякаш мярна как космата сянка се шумугна на завет.

— Какво ще правим сега? — попита той.

— Идваш с мен у дома.
— Добре.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

МЪРТВИ МУХИ, ОТПЛАТА И ПРИМАМКА

Биргита тикна цигара между устните на Хари и я запали.

— Заслужи си я — отбеляза тя.

Хари се чувстваше доста добре. Придърпа чаршафа по-нагоре.

— Смущаваш ли се? — засмя се Биргита.

— Просто не ми допада похотливият ти поглед — парира той. —
Може да не ти се вярва, но не съм секс машина.

— Нима? — Биргита го ухапа ласкаво по долната устна. —
Замалко да ме заблудиш с това бутало...

— Стига де. Трябва ли да ставаш толкова вулгарна точно сега,
когато животът е прекрасен, скъпа?

Тя се сгуши в него и отпусна глава върху гръдния му кош.

— Обеща ми да чуя останалата част от историята — прошепна
тя.

— Вярно — Хари вдиша дълбоко. — Да видим... И така, в осми
клас в съседната паралелка постъпи нова ученичка. Кристин. Само три
седмици по-късно тя и най-добрият ми приятел Терие, който имаше
най-белите зъби в цялото училище и свиреше на китара в момчешка
банда, официално станаха гаджета. Проблемът обаче беше, че цял
живот бях чакал да срещна такова момиче.

Хари млъкна.

— И какво направи? — попита Биргита.

— Нищо. Продължих да чакам. Междувременно се превърнах в
онзи приятел на Терие, в чието лице Кристин да открие
душеприказчик. Плачеше на моето рамо, когато нещата помежду им не
вървяха, без да подозира, че злорадствам и само дебна да удари моят
час.

Хари се засмя.

— Божичко, как се мразех тогава!

— Дълбоко шокирана съм — промърмори Биргита и го погали
ласкаво по косата.

— Един приятел покани цялата компания в старата къща на баба си и дядо си точно през уикенд, когато бандата на Терие беше на участие. Пихме домашно вино и двамата с Кристин останахме да си бъбрим на дивана до късно през нощта. По едно време решихме да разгледаме голямата къща и се качихме на тавана. Натъкнахме се на заключена врата. Кристин забеляза ключ, закачен на кука, и я отключи. Легнахме един върху друг върху застланото възкъсо легло с балдахин. В гънките на чаршафите се беше събрал черен прах и аз се стреснах, като открих, че това са умрели мухи. Трябваше да имаше хиляди. Гледах лицето ѝ до моето, обрамчено от мъртви насекоми върху бялата възглавница, окъпано в синьо-бяла светлина от луната, която надничаше през прозореца обла и едра и придаваше прозрачен вид на кожата ѝ.

— Бау! — извика Биргита и го възседна. Хари я гледа продължително.

— Говорихме за какво ли не. Лежахме неподвижно и слушахме тишината. През нощта по улицата отвън минаваха автомобили, сиянието от фаровете им шареше по тавана и из стаята пробягваха причудливи сенки. Два дни по-късно Кристин скъса с Терие.

Хари легна настрани с гръб към Биргита. Тя се сгуши в него.

— А после какво стана, Казанова?

— С Кристин започнахме да се срещаме тайно. Докато накрая не стана невъзможно да се крием повече.

— Как го прие Терие?

— Понякога хората реагират като по учебник. Така направи и той: постави на приятелите ни ултиматум: или той, или аз. И целият електорат преля на страната на момчето с бисерните зъби.

— Сигурно ти е станало много кофти. Чувстваше ли се самотен?

— Не знам кое беше по-лошото и на кого съчувствах повече: на Терие или на себе си.

— Двамата с Кристин поне сте били заедно.

— Да, но част от магията изчезна.

— В смисъл?

— Бях се обвързал с момиче, зарязало гаджето си заради най-добрия му приятел.

— А за нея ти си бил момчето, което без никакви морални скрупули е предало доверието на най-добрия си приятел, за да

постигне целта си.

— Именно. Това никога нямаше да се промени. Щеше да тлее под повърхността и да подклажда неизречено, взаимно презрение. Приличахме на съзаклятници в позорно убийство.

— Просто е трябвало да се задоволиш с връзка, в която не всичко е идеално. Добре дошъл в реалността!

— Не ме разбирай погрешно. Смятам, че общите ни грехове ни сплотиха в много отношения. И че известно време наистина се обичахме. Някои дни бяха... съвършени. Като водни капки. Като картина.

— Много ми харесва как се изразяваш, Хари — засмя се Биргита. — Очите ти блестят, когато говориш така. Сякаш пак се пренасяш в миналото. Домъчнява ли ти понякога?

— За Кристин ли? — Хари се замисли. — Случва се да ме налегне носталгия за времето, когато бяхме заедно, но за Кристин? Хората се променят. Вероятно тя вече не е някогашната Кристин, за която понякога тъгувам. По дяволите, и аз не съм същият. След като си преживял нещо, няма как да възкресиш чувството, когато си го изпитал за първи път. Тъжно е, но такъв е животът.

— Като например да се влюбиш за пръв път?

— Да — Хари я погали по бузата и си пое дъх: — Налага се да те помоля за нещо, Биргита. За една услуга.

* * *

Дънеше оглушителна музика и Хари се принуди да се наведе към събеседника си, за да го чува. Теди се хвалеше с новото звездно попълнение Мелиса. Деветнайсетгодишната изкустителка подлудявала клиентите с изпълненията си — твърдение, както Хари се убеди, което не беше ни най-малко преувеличено.

— Славата е най-важна — каза Теди. — Рекламирай колкото си щещ, но в крайна сметка само едно нещо продава: славата.

А явно славата на Мелиса вече се бе разнесла, защото за пръв път от много време клубът беше почти пълен. След каубойския номер с ласото мъжете се качиха по столовете и дори женското малцинство аплодира чинно изпълнението.

— Виж. Причината за успеха не е, че номерът не е класически стриптийз номер, защото е точно това. Тук дузина момичета са изпълнявали същия танц, но публиката е оставала напълно равнодушна. Разковничето се крие в две неща: в невинността и във вживяването.

Опитът обаче бил научил Теди, че популярността на подобни хитови изпълнения е мимолетна. Отчасти защото публиката непрекъснато била жадна за нови и нови сензации, отчасти защото този бранш проявявал гадната наклонност да изяжда собствените си рожби.

— За изкусния стриптийз е необходим ентузиазъм — извиси глас Теди над дискоритмите. — Малка част от момичетата успяват да съхранят ентузиазма си, защото поддържат яко темпо. По четири изпълнения всеки *шибан* ден. Започват да се отегчават и забравят за публиката. Неведнъж съм ставал свидетел на подобни случаи! Без значение колко са популярни момичетата, човек с опитно око винаги съумява да забележи кога една звезда е пред залез.

— Как така?

— Те са танцьорки, нали? Трябва да се вслушват в музиката, да се вживяват в нея. Когато започнат да „откачат“ на сцената и изпреварват ритъма, това — противно на разпространеното мнение — не е признак на огромен енергиен заряд. Показва, че им е писнало и искат да приключват час по-скоро. Затова често несъзнателно претупват движенията и те изглеждат недовършени. Приличат на хора, които повтарят многократно едни и същи вицове; започват да пропускат дребните, но ключови за смисъла на шегата подробности. Тези неща трудно се прикриват, езикът на тялото никога не заблуждава, безразличието се предава на публиката. Момичето съзнава проблема и за да направи изпълнението по-предизвикателно, за да наелектризира зрителите, обръща „за отскок“ няколко питиета, преди да излезе на сцената. Понякога дори прекалява с алкохола. И неминуемо... — Теди докосна с пръст едната си ноздра и смръкна.

Хари кимна. Историята звучеше познато.

— Открива праха, който за разлика от алкохола я тонизира и от който — така е чувала — се слабее. С течение на времето се налага да го взема, за да е в състояние изобщо да изпълнява ангажиментите си на сцената. Постепенно страничните ефекти на дрогата се засилват.

Момичето забелязва колко трудно се съсредоточава и започва да мрази шумната, пияна публика. И една вечер просто слиза от сцената в разгара на шоуто — гневна и разплакана. Скарва се с мениджъра, взема си почивка и след една седмица се връща. Но вече не може да усети настроението както преди, изнемогва да подхранва вътрешната интуиция, която ѝ е помагала да уцели точния момент за всяко движение. В залата зрителите оредяват и накрая ѝ остава да търси нови начини за препитание на улицата.

Теди безспорно познаваше контингента си, но въпросният сценарий щеше да се развие в далечното бъдеще. Сега трябваше да експлоатира дойната си крава — онази, която в момента стоеше на сцената с големите си кравешки очи и издуто до пръсване виме и съдейки по вида ѝ, вероятно беше на седмото небе от щастие.

— Няма да повярваш какви хора идват да гледат новите ни таланти — засмя се Теди и изтупа ревера си. — Някои са от твоя бранш, тъй да се каже. И то доста нависоко в йерархията.

— Малко стриптийз никому не е навредил.

— Абе... може да поспорим — проточено отвърна Теди. — Но докато покриват разходите по нанесените щети, няколко драскотини не са болка за умиране.

— Какво имаш предвид?

— Зарежи, дребна работа. Стига толкова по този въпрос. Какво те води пак в нашия район, инспекторе?

— Две неща. Убитото момиче, открито в Сентениъл парк, не се оказа чак такава светица, както изглеждаше първоначално. Кръвните проби показаха наличие на амфетамин в организма ѝ, а след като проучихме по-подробно биографията ѝ, следите ни доведоха при теб. Вечерта, когато е изчезнала, е танцувала на сцената в твоето заведение.

— Барбара, да. Ужасна история, нали? — Теди се опита да нахлузи печално изражение. — Не беше особено надарена стриптийзьорка, но иначе ми се струваше свястно момиче. Открихте ли нещо?

— Надявахме се ти да ни помогнеш, Монгаби.

Теди прокара неспокойно ръка по загладения си черен перчем.

— Съжалявам, инспекторе. Не беше от моите. Обърни се към Сами. Сигурно ще се отбие малко по-късно.

Две едри, покрити със сатен гърди застанаха за миг между двамата. После се отдръпнаха. Пред Хари стоеше разноцветен коктейл.

— Каза, че идваш по двоен повод, инспекторе. Какъв е вторият?

— Личен въпрос, Монгаби. Виждал ли си друг път моя приятел, дето седи ей там? — Хари посочи към бара. Висок тъмнокож мъж в смокинг им махна.

Теди поклати глава.

— Сигурен ли си, Монгаби? Той е известна личност. Предричат му, че ще спечели австралийското първенство по бокс.

Настана мълчание. Погледът на Монгаби зашари неспокойно.

— Какво искаш да...

— В тежка категория, разбира се.

Хари откри сламката сред чадърчетата и лимоновите резени в плодovия коктейл и смукна.

— Инспекторе, аз ли съм се объркал, или допреди малко наистина си бърбехме приятелски? — усмихна се напрегнато Теди.

— Така ли сме правили? Но не може човек само да се забавлява, нали? Е, край на кефа.

— Инспектор Хоули, и на мен случилото се миналия път не ми харесва. Съжалявам. Макар че и ти имаше вина. Като те видях да идваш тази вечер, реших, че вече сме загърбили неприятния инцидент. С теб можем да се разберем като нормални хора. Говорим на един и същ език.

За секунда дискомузиката спря. Теди млъкна. Чу се сръбване, когато Хари изсмука през сламката последните капки на дъното на чашата.

Теди преглътна.

— Мелиса няма конкретни планове за тази вечер — Монгаби погледна умолително Хари.

— Благодаря, Монгаби, оценявам предложението ти. Точно в момента обаче времето ме притиска. Първо трябва да приключа с настоящата задача, а после ще се наложи да си тръгвам.

Извади от якето си полицейска палка с гумирана ръкохватка.

— Толкова бързам, че дори не знам дали ще успея да те пребия.

— Какво, по дяв...

Хари се изправи.

— Дано тази вечер Геоф и Иван да са дежурни. Моят приятел изгаря от нетърпение да ги види.

Теди се опита да стане от стола.

— Затвори си очите — предупреди Хари и замахна.

— Мхм?

— Ало, Еванс ли е на телефона?

— Може и той да е. Кой пита?

— Здравсти. Аз съм Биргита. Шведската приятелка на Ингер, нали се сещаш? В „Ди Олбъри“ сме се виждали два-три пъти. Имам дълга руса коса, леко червеникава. Сещаш ли се?

— Сещам се, разбира се. Биргита беше, нали? Как я караш? Кой ти даде този номер?

— Бивам. Кога съм по-добре, кога по-зле. *Знаеш как е.* Заради случилото се с Ингер малко съм се сдухала. Но това ти е ясно, какво да ти обяснявам. Ингер ми даде номера ти, ако се наложи да се свържем с нея в Нимбин.

— Аха.

— Еванс, ти разполагаш с нещо, от което имам нужда.

— Нима?

— Да. Стока.

— Ясно. Неприятно ми е да те разочаровам, но се съмнявам да имам онова, което търсиш. Виж... Биргита...

— Не разбираш! *Трябва да се срещнем!*

— По-спокойно. Стоката, която искаш, се намира у доста доставчици, а тази линия не е подсигурена и ти препоръчвам да внимаваш какво говориш. Съжалявам, но няма как да ти помогна.

— Трябва ми онова, дето започва с „м“, а не с „х“. Само у теб го има.

— Глупости.

— Е, намира се у още двама-трима, но им нямам доверие. Купувам за няколко души. Ще взема голямо количество и ще ти платя добре.

— В момента съм малко зает, Биргита. Ако обичаш, не ме търси повече.

— Чакай! Мога... знам разни работи. Знам по какво си падаш.

— В смисъл?

— Какво... те възбужда.

...

— Изслушай ме, Еванс.

...

...

— Извинявай, но трябваше да изгоня едни хора. Не млъкват! Кажете сега какво според теб ми харесва, Биргита.

— Не е за телефон, но... Блондинка съм и... и аз си падам по такива неща.

— Мили боже! Приятелки! Не спирате да ме удивявате. Честно казано, мислех си, че Ингер си трае за изпълненията ни.

— Кога ще се видим, Еванс? Спешно е.

— Вдругиден идвам в Сидни. Може да взема по-ранен самолет...

— Моля те!

— Хм...

— Кога можем да...

— Шшт, Биргита, мисля.

...

— Добре, слушай сега внимателно. Утре вечер в осем слез по Дарлингхърст Роуд. Спри до „Гладния Джак“ отляво. Търси черен „Холдън“ с тонирани стъкла. Ако не се появя до осем и половина, си тръгни. И се постарай да ти виждам косата.

— Последния път? А, сетих се. Съвсем неочаквано Кристин ми се обади през нощта. Беше подпийнала. Нахока ме за нещо, не си спомням за какво. Най-вероятно задето съм провалил живота ѝ. Имаше склонността да обвинява хората около себе си за провала на така прилежно начертаните ѝ планове.

— Така става с момиченцата, които като малки са се заседявали сами с куклите си — вметна Биргита.

— Сигурно. Но наистина съм забравил повода за обаждането ѝ. Самият аз също не бях съвсем трезвен.

Хари се надигна на лакти върху пясъка и плъзна поглед към морската шир. Вълните се извисяваха, гребените им побеляваха, а

пjanата увисваше за миг във въздуха. После се разливаше, блестяща като натрошено стъкло, върху скалите пред Бондай Бийч.

— След въпросния разговор се видяхме още веднъж. Отби се в болницата след злополуката. Отворих очи. Тя седеше до леглото ми, бледа, почти прозрачна. Първо си помислих, че сънувам. Стори ми се красива като при първата ни среща.

Биргита го ощипа по паласките.

— Какво? Прекалих ли?

— Не, продължавай — Тя легна по корем и се изкикоти.

— Ама че работа! От теб се очаква поне малко да изревнуваш, когато разказвам така за бивша тръпка. Не се ли досещаш, а? На теб обаче ти става все по-забавно, колкото по-подробно описвам романтичното си минало.

Биргита присви очи зад слънчевите очила.

— Радвам се да чуя, че моят мачо-полицай всъщност има и емоционална страна. Макар този период явно отдавна да е отминал.

— Отминал? А това между нас какво е?

— Това между нас е зрял, удобен ваканционен романс с достатъчно дистанция, гарантираща, че чувствата няма да се възпламенят, и достатъчно секс, гарантиращ, че си струва изобщо да се захващаш.

Хари поклати глава.

— Не е вярно, Биргита, и ти го знаеш.

— Вярно е, и още как. Но аз не възразявам, Хари. *Вече* не ми пречи. Просто изживях кратко объркване. Довърши си разказа. Ако подробностите станат твърде пикантни, ще ти дам знак. Пък и ще ти го върна тъпкано, когато дойде моят ред да разправам за бившето си гадже.

Тя се заизвива върху горещия пясък с доволна физиономия.

— За бившите ми гаджета, исках да кажа.

Хари изтупа пясъка от белия й гръб.

— Сигурна ли си, че няма да се изпържиш? Слънцето е твърде силно за толкова светла...

— Нали ти ме намаза с лосион, господин Хуле!

— Питам се дали слънцезащитният фактор е достатъчно висок. Добре, твоя си работа. Просто не искам да изгориш.

Хари огледа уязвимата ѝ бяла кожа. Помоли я за услуга и Биргита веднага се съгласи — без капка колебание.

— А сега се отпусни и разкажи какво стана по-нататък.

Вентилаторът се беше развалил.

— По дяволите, беше чисто нов! — ядосваше се Уодкинс, докато блъскаше устройството отзад, изключваше го и пак го включваше. Никакъв резултат. Вентилаторът се бе превърнал в нямо парче алуминий с повредена електроника.

— Зарежи, Лари — избоботи Маккормак. — Помоли Лаура да купи нов. Днес е решаващият ден и ни чакат по-важни задачи. Лари?

Раздразнен, Уодкинс остави вентилатора.

— Всичко е готово, сър. В района ще имаме три автомобила. Ще прикачим радиопредавател към госпожица Енквист, за да следим непрекъснато местоположението ѝ и микрофон, за да чуваме всичко и да преценяваме ситуацията. По план тя трябва да го доведе в апартамента си. Там ще ги очакваме аз, Хоули и Либи — съответно в коридора, в гардероба в спалнята и на балкона. Ако възникнат непредвидени обстоятелства в колата или потеглят в друга посока, трите служебни автомобила ще тръгнат след тях.

— Тактика?

Йонг си нагласи очилата.

— Нейната задача е да го накара да каже нещо за убийствата, сър. Ще го притисне с обяснението, че възнамерява да се обърне към полицията със сведенията за сексуалните му предпочитания, които има от Ингер. Понеже той ще се чувства сигурен, че госпожица Енквист няма как да се измъкне от апартамента, може да открехне завесата.

— Кога ще влезем?

— След като запишем самопризнание. Или — в по-лошия случай — щом се опита да ѝ посегне.

— Какъв е рискът?

— Не е безопасно, разбира се, но да удушиш човек не става толкова бързо. През цялото време ще се намираме само на броени метри от нея.

— Ами ако Уайт носи оръжие?

— Съдейки по повода за срещата им, това е твърде малко вероятно, сър — сви рамене Йонг.

Маккормак се бе изправил и бе подхванал обичайната си разходка из маломерната зала. На Хари началникът му приличаше на стария, затлъстял леопард, който помнеше от посещенията в зоологическата като малък. Клетката му беше толкова къса, че докато сновеше из нея, трябваше непрекъснато да се извива.

— Ами ако поиска да правят секс, преди да е казал каквото и да било по случая „Холтер“?

— Тя ще го отблъсне с обяснението, че е размислила; дошла е само да си купи морфин.

— И ще го пуснем да си върви?

— Няма да разплискваме водата, ако не сме сигурни, че можем да го заковем, сър.

Маккормак издаде напред долната си устна.

— Защо госпожица Енквист се съгласи да играе ролята на примамка?

Настъпи мълчание.

— Защото не харесва изнасилвачи и убийци — отвърна след продължителна пауза Хари. — Особено такива, които посягат на нейни познати.

— Други мотиви?

Този път мълчанието се проточи още по-дълго.

— Аз я помолих за съдействие — отвърна накрая Хари.

— Може ли да те прекъсна за малко, Йонг?

Китаецът вдигна усмихнат глава от екрана.

— Искате ли питане, приятелю!

Хари се свлече на близкия стол. Заетият Йонг тракаше трескаво по клавиатурата, следеше и излизащото на екрана, и Хари.

— Да си остане между нас: вече не вярвам във версията — призна Хари.

Йонг спря да натиска клавишите.

— Според мен Еванс Уайт ще се окаже погрешна следа.

— Защо? — объркано го изгледа Йонг.

— Малко се затруднявам да го обясня, но няколко факта не ми дават мира. В болницата Ендрю се опита да ми подсказе нещо. И не само тогава.

Хари млъкна. Йонг закима окуражително, за да го подкани да продължи.

— Опитва се да ми намекне, че отговорът на загадката е по-близо, отколкото си мисля. Според мен виновникът е човек, когото Ендрю по една или друга причина не е могъл да залови сам. Нуждаел се е от външен човек, например от такъв като мен — чужденец, който пристига за малко и се прибира със следващия полет. Когато подозирах Ото Рехтнагел, разсъждавах по същия начин: Ендрю и Ото са близки приятели и Ендрю е предпочитал друг да го залови. Но тази версия ми се струваше някак неубедителна. Сега разбирам, че Ендрю е искал да ми посочи друг, не Ото.

Йонг се прокашля:

— За пръв път го споменавам, Хари, но когато Ендрю осигури алиби на Уайт с анонимния информатор, видял го в Нимбин в деня на убийството на Ингер Холтер, аз реагирах остро. Сега, впоследствие, ми хрумна, че е възможно Ендрю да е имал друг мотив да отклони вниманието ни от Уайт. Например Уайт да го е държал с нещо. Знаел е, че Ендрю е зависим от хероина, и е можел да го дискредитира в полицията и дори да го тикне зад решетките. Не ми се ще да си го мисля, но допускаш ли вероятността Ендрю и Уайт да са се договорили Ендрю да му осигури чадър?

— Стана много сложно, но и това ми е хрумвало като възможно обяснение. Отхвърлих го обаче. Не забравяй, че именно благодарение на Ендрю успяхме да идентифицираме мъжа от снимката в стаята на Ингер Холтер.

— Мда... — Йонг се почеса по тила с молив. — И без негова помощ щяхме да стигнем до Уайт, но щеше да ни отнеме повече време. Знаеш ли колко голяма е вероятността партньорът на жертва на убийство да се окаже извършителят? Петдесет и осем процента. Ендрю си е давал сметка колко много ресурс ще вложим в издирването на мистериозния любовник на Холтер, след като ти преведе писмото й. Ако е искал да разпъне чадър над Уайт, без да събуди бдителността ни, най-хитро е било да създаде погрешно впечатление у нас, че спомага активно за напредъка на следствието. Всъщност ние така или иначе —

със или без помощта на Ендрю — щяхме да идентифицираме Уайт. Впрочем ти не се ли озадачи как Ендрю успя да разпознае от пръв поглед няколко сгради от място, където е бил преди ето години, и то напушен до припадък?

— Може и да си прав, Йонг. Не знам. Така или иначе според мен няма смисъл да посяваме съмнения у момчетата точно преди акцията. Навярно в крайна сметка именно Еванс Уайт ще се окаже нашият човек. Ако обаче бях твърдо убеден във вината му, никога нямаше да моля Биргита да играе примамка.

— Кого подозираш тогава?

— Кого подозирам *този* път, искаш да кажеш?

Йонг се усмихна.

— Нещо такова.

Хари си потърка брадичката.

— Вече два пъти бия фалшива тревога. Нали в приказката за лъжливото овчарче на третия път хората не му повярвали? Затова сега искам да съм напълно сигурен.

— Защо споделяш съмненията си с мен, Хари, вместо да говориш с някой от шефовете?

— Защото ще те помоля за няколко услуги. Ще отправиш две-три дискретни запитвания и ще откриеш нужните ми сведения без знанието на когото и да било от колегите ти.

— В пълна тайна ли да ги запазя?

— Знам, звучи много подозрително. Знам и че ще изгубиш повече от всички останали. Но само ти можеш да ми помогнеш, Йонг. Е?

Китаецът го изглежда продължително.

— Ако се съглася, ще открием ли по-бързо убиеца, Хари?

— Да, надявам се.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА ПЛАНЪТ И РАЗХОДКА В ПАРКА

— *Браво*, обади се.

Радиостанцията изпука.

— Връзката е отлична — извика Либи. — Как върви при вас?

— Добре — отвърна Хари.

Седеше на застланото легло и гледаше снимката на Биргита върху нощното шкафче. Беше от конфирмацията ѝ. Там Биргита изглеждаше млада, сериозна и непозната с къдрици и без лунички — не се виждаха, защото снимката беше преекспонирана, или казано на по-прост език — прекалено светла. Биргита нямаше добър вид. Бе споделила с Хари, че държи снимката до леглото си, за да си припомня, че лошите времена въпреки всичко отминават.

— Какво гласи план-графикът? — провикна се от кухнята Либи.

— След петнайсет минути дежурството ѝ приключва. В момента колегите са в „Ди Олбъри“ и ѝ прикачват микрофон и радиопредавател.

— Ще я закарат ли до Дарлингхърст Роуд?

— Не. Не знаем къде в района се намира Уайт и ако я види да слиза от наш автомобил, може да се усъмни. Биргита ще тръгне пеш от бара.

Влезе Уодкинс.

— Всичко изглежда наред. Ще застана зад ъгъла в задния двор и без да ме видят, ще ги проследя дотук. През цялото време ще държим момичето ти под око, Хоули. Къде си, Хоули?

— Вътре, сър. Чух ви. Звучи успокоително.

— Радиовръзката, Либи?

— Имаме контакт, сър. Всички са заели позиции. Чакаме раздвижване.

Хари обмисля дълго. Как ли не го въртя из ума си. Спори със себе си, прецени нещата от всевъзможни гледни точки и накрая реши: ще поеме риска тя да приеме жеста му като безвкусно клише, като детински начин да ѝ се обясни в любов или като лесен изход.

Разопакова червената дива роза, която бе купил, и я натопи в чашата с вода до снимката на нощното шкафче.

Обзе го леко колебание. Дали това няма да я разцентрира? Ами ако Еванс Уайт я попита от кого е розата? Хари докосна внимателно един бодил. Не. Биргита ще схване окуражителното му послание. Розата няма да я разсее, а напротив, ще ѝ вдъхне сили.

Погледна ръчния си часовник. Осем часът.

— Да започваме и да приключваме час по-скоро! — извика той към дневната.

Нещо не беше наред. Хари чуваше само прашенето на радиостанцията, но не и отделните думи. Непрекъснато постъпваха съобщения. Всички бяха запознати подробно със задълженията си и ако всичко вървеше по план, не би трябвало да тече толкова оживена комуникация по радиото.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — изруга Уодкинс.

Либи си свали слушалките и се обърна към Хари:

— Не се е появила.

— Какво?

— Тръгнала е от „Ди Олбъри“ точно в осем без четвърт. Оттам до „Кингс Крос“ има максимум десет минути. А вече минаха двайсет и пет.

— Нали казахте, че ще я държите под непрекъснато наблюдение!

— От момента, когато се озове на мястото на срещата — уточни Либи. — Защо някой ще...

— А микрофонът? Нали е свързан към подвижната апаратна?

— Изведнъж връзката се е прекъснала. Не чуват нито звук.

— Имаме ли карта? Накъде е тръгнала? — Хари говореше тихо, припряно.

Либи извади пътен атлас от чантата си и го подаде на Хари. Той разгъна картата на „Падингтън“ и „Кингс Крос“.

— По кой маршрут се уговорихте да мине? — попита по радиостанцията Либи.

— По най-лесния. Надолу по Виктория Стрийт.

— Виждам го — каза Хари. — От Оксфорд Стрийт завива по Виктория Стрийт, минава покрай болница „Сейнт Винсент“ и Грийн

парк, спуска се към кръстовището, откъдето започва Дарлингхърст Роуд, и след двеста метра стига до „Гладния Джак“. По-просто няма как и да бъде!

Уодкинс дръпна микрофона:

— Смит, изпрати две коли по Виктория Стрийт да потърсят момичето. Поискай подкрепление и от колегите в бара. Една кола да остане пред „Гладния Джак“ — в случай че момичето се появи. Действайте бързо и без да вдигате шум. Узнаете ли нещо, докладвайте веднага.

Уодкинс захвърли микрофона.

— По дяволите! Какво, за бога, се е случило? Да не я е блъснала кола? Да не са я нападнали крадци или изнасилвачи? Мамка му, мамка му!

Либи и Хари се спогледаха.

— Възможно ли е Уайт да е минал с колата си по Виктория Стрийт, да е видял момичето и да я е качил в колата си? — предположи Либи. — Може да я е познал — нали я е виждал в „Ди Олбъри“.

— Радиопредавателят! — сети се Хари. — Трябва поне той да функционира.

— *Браво, браво*, обади се! Тук е Уодкинс. Получавате ли сигнали от радиопредавателя? Да? Посока „Ди Олбъри“? Значи не е далече. Бързо, бързо! Добре. Край.

Тримата мъже се смълчаха. Либи поглеждаше крадешком към Хари.

— Попитай дали са забелязали автомобила на Уайт — поиска Хари.

— *Браво*, обади се. Тук е Либи. Някакви следи от черен „Холдън“?

— Никакви.

Уодкинс скочи от мястото си и започна да кръстосва напред-назад и да ругае под нос. Откакто влезе в дневната, Хари стоеше приклепнал и чак сега усети треперенето на бедрените си мускули.

Радиото изпраця.

— *Чарли*, тук *Браво*. Обадете се.

Либи активира високоговорителя.

— Тук *Чарли*. Слушаме ви, *Браво*.

— Говори Столц. Открихме чантата с радиопредавателя и микрофона в Грийн парк. От момичето няма и следа.

— В чантата? — смая се Хари. — Защо не ги прикрепихте към тялото ѝ?

Уодкинс се чудеше как да се оправдае.

— Явно съм забравил да ти кажа. Съобразихме, че може да стане гаф, ако Уайт ѝ се нахвърли... и... започне да я опипва, сецаш се. Ако нещата се разгорещят. Госпожица Енквист се съгласи, че е по-безопасно да поставим устройствата в дамската ѝ чанта.

Хари вече си бе облякъл якето.

— Къде тръгна?

— Причакал я е. Вероятно е тръгнал след нея от бара. Не е успяла дори да извика. Обзалагам се, че я е упоил с кърпа, напоена с диетилов етер. Както е постъпил и с Ото Рехтнагел.

— Насред улицата? — усъмни се Либи.

— Не. В парка. Отивам там. Имам познати.

* * *

Джоузеф мигаше ли, мигаше. Беше толкова пиян, че на Хари му се ревеше от безсилие.

— Помислих си, че просто се натискат.

— Повтори го вече четири пъти, Джоузеф. Как изглеждаше мъжът? Накъде тръгнаха? С кола ли дойдоха?

— Понеже я подпираше, докато минаваха покрай нас, с Мике изкоментирахме, че тази мацка е по-наквасена и от нас. Според мен Мике направо ѝ завидя. Хи-хи. Запознай се с него. Финландец е.

Мике лежеше на съседната пейка и отдавна се бе отрязал.

— Погледни ме, Джоузеф. Погледни ме! Трябва да я намеря. Разбираш ли? Мъжът вероятно е убиец.

— Опитвам се, Хари. Наистина се опитвам. Мамка му, ще ми се да можех да ти помогна.

Джоузеф стисна очи и опря юмрук о челото си, докато се тюхкаше.

— В този парк е толкова тъмно, че не видях почти нищо. Само ми направи впечатление колко е едър.

— Дебел ли беше? Висок? Тъмен? Куц? Носеше ли очила? Имаше ли брада? Шапка?

В отговор Джоузеф забели очи.

— Да ти се намира някоя цигарка, друже? Като пуша, мисля по-добре.

Но колкото и цигари да изпушеше Джоузеф, те нямаше да разсеят алкохолното замъгление, забулила мозъка му. Хари му даде кутията и го помоли да разпита Мике, когато онзи се събуди. Не че разчиташе спомените на Мике да са особено подробни.

Върна се в апартамента на Биргита. Минаваше два след полунощ. Седнал до радиостанцията, Либи го посрещна със съчувствен поглед.

— *Gave it a burl, did ya? No good, ay?*^[1]

Хари не разбра нито думичка от първия въпрос, но кимна утвърдително:

— No good.

И се свлече на един стол.

— Какво е положението в управлението? — поинтересува се Либи.

Хари посегна да си извади цигара, но се сети, че остави цялата кутия на Джоузеф.

— Задава се пълен хаос. Уодкинс е на ръба на нервна криза. Из половината Сидни като мухи без глави сноват патрулки с надуты сирени. За Уайт се знае единствено, че по-рано през деня е напуснал имението си в Нимбин и е взел самолета в четири за Сидни. Оттогава никой не го е виждал.

Хари взе цигара от Либи и двамата запалиха мълчаливо.

— Прибирай се у дома да поспиш, Сергей. През нощта ще остана тук, в случай че Биргита се прибере. Остави радиостанцията включена, за да съм в течение.

— Ще подремна тук.

— Не — поклати глава Хари. — Върви си вкъщи. Ако се появи нещо, ще ти се обадя.

Либи нахлупи спортна шапка с козирка и щампа „Чикаго Беърс“ върху голата си глава. До вратата спря.

— Ще я открием, Хари. Предчувствам го. Дръж се, приятелю.

Хари го погледна. Трудно можеше да прецени дали Либи вярва в собствените си думи.

Щом остана сам, Хари отвори прозореца и плъзна поглед над покривите на сградите. Беше захладнало, но въздухът бе запазил мекотата си и миризмата на град, на хора и кулинарни специалитети от всички краища на света. Спускаше се една от най-прекрасните летни нощи на земята в един от най-прекрасните градове на земята. Хари вдигна очи към звездното небе. След продължително взиране безкраят от миниатюрни, мигащи светлинки започваше да пулсира като жив. Цялата тази безсмислена красота.

Предпазливо се опита да се втренчи в чувствата си. Предпазливо, защото не можеше да си позволи да им се отдаде. Още не. Не сега. Първо положителните емоции. Само за малко. Не знаеше дали го правят по-силен, или по-слаб. Лицето на Биргита между дланите му, отблясъците от смях в очите ѝ. А сега болезнените чувства. Точно от тях трябваше да се пази, но той се вгледа в тях, сякаш за да си създаде представа с какви сили разполага.

Имаше чувството, че се вози в подводница на дъното на въздълбок океан от отчаяние и безнадеждност. Водата напираше да нахлуе вътре. Около него всичко скърцаше и тракаше. Оставаше му само да се осланя, че корпусът ще издържи, че най-сетне ще извлече дивиденди от дългогодишната закалка в самоконтрол. Сети се за аборигенските вярвания, че след смъртта на телесната обвивка душите на хората се възнасят като звезди на небосклона. Съумя да се въздържи да потърси конкретна звезда.

[1] Gave it a burl, did ya? No good, ay? (австр. англ.). — Опита, нали? Но не сполучи? — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ДВА РАЗГОВОРА С УБИЕЦ, ПТИЦА КУКАБУРА И СЪН С БЪРЗО ДВИЖЕНИЕ НА ОЧИТЕ(БДО)

След злополуката Хари многократно се пита дали би се разменил. Дали би се съгласил да заеме мястото на младия си колега, огънал стълб покрай Съоркедалсвайен, дали би склонил не Рони, а той да бъде погребан с почести и полицейски кордон, неговите родителите да скърбят, в коридорите на управлението в „Грьонлан“ да поставят негова снимка, а той постепенно да се превърне в избледнял, но свиден спомен в паметта на колеги и роднини. Това не беше ли примамлива алтернатива на лъжата, с която беше принуден да живее — в много отношения още по-унизително, отколкото да поеме вината и да понесе срама?

На пръв поглед ненужен въпрос, който му причиняваше страдание. Ала Хари усещаше, че отговорът на този въпрос ще му осигури увереността, нужна му, за да отвори нова страница. Защото той беше категоричен: не би се сменил. Радваше се, че е останал жив.

Всяка сутрин се събуждаше в болницата, замаян от лекарства, с празна глава и с усещането, че нещо е ужасно сбъркано. Обикновено му отнемаше няколко секунди, докато замъгленото му от сън съзнание се окопити и му съобщи кой е, къде се намира и с неумолима жестокост възстанови ситуацията, в която бе изпаднал. Следващата мисъл бе, че е жив; че още е в играта, че крайт още не е настъпил. Навярно това не беше много, но за Хари в онзи момент беше напълно достатъчно.

След като го изписаха, му насрочиха преглед при психиатър.

— Малко сте закъснели — констатира лекарят. — Подсъзнанието ви вероятно вече е избрало как да обработи преживяното и не е във възможностите ни да променим изцяло избраната стратегия. И все пак... ако е предпочело да изтласка случилото се, значи е възприело лоша стратегия и ще се опитаме да повлияем на схемата.

Понеже Хари долавяше едно-единствено послание от подсъзнанието си — хубаво е, че е жив — не желаше да рискува

въпросният психиатър да разколебае тази негова нагласа и кракът му не стъпи повече в кабинета.

С времето се научи колко непечеливша тактика е да се бори наведнъж с всичко, което чувства. Първо, той не беше съвсем наясно с емоционалния си свят, не разполагаше с цялостен поглед и подобна борба би означавала да предизвика чудовище, което дори не е виждал. Второ, шансовете му за победа се увеличаваха, ако раздробя войната на по-малки сражения, при които да има поглед над редиците на противника, да открие слабите му места и постепенно да го срази. Същото като да пъхаш хартия в шредер. Ако натъпчеш много листове наведнъж, машината изпада в паника, започва да кашля и умира със сухо пукане. И се налага да започнеш отначало.

Приятел на колега на Хари, с когото се запознаха на вечеря — впрочем покани за такива събирания получаваше все по-рядко — работеше като психолог в общината. Хари му сподели своя начин да се преборва с чувствата си. Специалистът го изгледа странно.

— Война? Шредер? — повтори въпросително той с угрижен вид.

Хари отвори очи. Първите проблясъци на утринната светлина се процеждаха между завесите. Погледна часовника. Стрелките показваха шест часа. Радиостанцията изпука.

— Тук *Делта*. *Чарли*, обадете се.

Хари скочи от дивана и грабна микрофона.

— *Делта*, тук *Хоули*. Какво става?

— Открихме Еванс Уайт. Получихме анонимен сигнал от жена, която го видяла в района на „Кингс Крос“. Изпратихме три автомобила и го закарахме в управлението. В момента го разпитват.

— Какво казва?

— Отричаше упорито, докато накрая не му пуснахме записа на телефонния му разговор с госпожица Енквист. Тогава призна, че след осем минал три пъти покрай „Гладния Джак“ в бяла хонда. Не видял Енквист и се прибрал в апартамента, който държал под наем. По-късно вечерта посетил нощен клуб. Там го открихме. Впрочем жената, обадила се на дежурния телефон във връзка с Уайт, попита за теб.

— Досетих се коя ще да е. Казва се Сандра. Претърсихте ли апартамента му?

— Да. Не открихме нищо. Абсолютно нищичко. Смит потвърди, че видял въпросната бяла хонда да подминава три пъти „Гладния Джак“.

— Защо Уайт не е отишъл с черен „Холдън“, както гласеше уговорката?

— Излъгал Енквист за марката, за да се подsigури срещу евентуална постановка. Затова искал първо да обиколи района незабелязано и да се увери, че не му готвим клопка.

— Ясно. Идвам при вас. Обади се и събуди другите, ако обичаш.

— Те се прибраха едва преди два часа, Хоули. Цяла нощ не са мигнали и Уодкинс помоли...

— Изобщо не ми пука какво е наредил Уодкинс. Казах да ги събудиш.

Пак бяха внесли в залата стария вентилатор. Отпускът май не му се беше отразил добре, защото скърцаше в знак на протест, задето са го накарали да прекъсне пенсионерското си битие.

Оперативката бе приключила, но Хари продължаваше да седи в залата. Под мишниците му се бяха образували големи мокри петна от пот. На масата пред него лежеше телефон. Хари затвори очи и промърмори няколко изречения. После вдигна слушалката и набра нужния номер.

— Ало?

— Хари Хоули е.

— Хари! Радвам се, че си станал толкова рано в неделя. Похвален навик. Очаквах да се обадиш. Сам ли си?

— Да.

Двамата събеседници дишаха ускорено в слушалката.

— Хвана ми спатиите, нали, друже?

— От известно време знам, че си ти.

— Браво на теб, Хари. И сега ми звъниш, защото държа нещо, което искаш да ти върна, така ли е?

— Съвсем вярно.

Хари избърса потта си.

— Разбираш защо бях принуден да я отвлека, нали?

— Не. Не разбирам.

— Я стига, Хари, умен мъж си. Като чух, че някой е поискал справка, веднага се сетих, че това е твоя работа. Само се надявам да си проявил благоразумие и да не си го споделил с никого.

— И дума не съм обелил.

— Значи все още имаш шансове да видиш отново червенокосата си приятелка.

— Как го направи? Как я отвлече?

— Знаех кога приключва дежурството ѝ, изчаках я с колата пред „Ди Олбъри“ и потеглих след нея. Тя влезе в парка и ми се стори редно някой да я предупреди, че по това време на денонощието не е препоръчително да се разхожда сама на такова място. Скочих от колата и я настигнах. Поднесох ѝ да помирише кърпа — бях си я подготвил — и после се наложи да я кача в колата ми.

От думите му Хари прецени, че не е открил записващото устройство в чантата ѝ.

— Какво искаш от мен?

— Звучиш ми притеснен, Хари. Отпусни се. Нямам намерение да те товара с непосилни задачи. Работата ти е да залавяш убийци и ще те помоля да направиш точно това: да продължиш да си вършиш работата. От Биргита научих, че главният заподозрян е наркопласьор, някой си Еванс Уайт. Невинен или не, всяка година той и себеподобните му затриват повече хора, отколкото аз съм погубил през целия си живот. А този факт не може да се подмине с лека ръка. Хе-хе. Едва ли има нужда да навлизам в подробности. Искам само да се погрижиш Еванс Уайт да бъде осъден за престъпленията си. И за част от моите. Уличаващо доказателство би могло да бъде капка кръв или епителни клетки от Ингер Холтер в дома на Уайт, нали? Ако със съдебния лекар се имате, нищо не му струва да ти осигури няколко проби от необходимия доказателствен материал, а ти да ги подхвърлиш на местопрестъплението. Хе-хе. Майтапя се, Хари. Искаш ли аз да те снабдя с образци? Дали пък не съм запазил проби от кръвта, епителни клетки и косми от жертвите ми в грижливо надписани найлонови пликчета? Ей така, за всеки случай. Човек никога не знае кога ще му се наложи да заблуди полицията. Хе-хе.

Хари стисна слушалката, овлажняла от потта му. Опитваше се да разсъждава. Събеседникът му явно не беше в течение, че полицията знае за отвличането на Биргита и вече е преосмислила версията си за

извършителя. Това означаваше, че Биргита не му е разкрила ролята си в постановката за залавянето на Уайт. Убиецът я бе похитил под носа на дузина полицаи, без изобщо да подозира!

Гласът на мъжа го изтръгна от размислите му:

— Примамлива възможност, а, Хари? Убиецът ти помага да заловиш друг обществен враг. От нас ще излезе добър тандем. Разполагаш с... четирийсет и осем часа да подготвиш обвинителния акт. Очаквам във вторник вечерта да чуя добри новини. Междувременно обещавам да се отнасям към червенокосата с цялото уважение, което се очаква от джентълмен. Ако не получа каквото се споразумяхме, тя обаче няма да доживее до сряда. Затова пък ще преживее незабравима вторнична вечер.

Хари затвори. Вентилаторът бръмчеше противно и пронизително. Погледна ръцете си. Леко потреперваха.

— Какво мислите, сър? — попита Хари.

Широкият гръб, досега стоял неподвижен пред таблото, се размърда.

— Ще пипнем този негодник — зарече се Маккормак. — Преди да повикаме другите, кажи кога точно се сети, че е той?

— Честно казано, не стигнах до него по пътя на постепенното разобличаване, сър. Това беше просто поредната теория, но първоначално не виждах хляб в нея. След погребението Джим Конъли, съотборник на Ендрю от боксовата му кариера, ме качи в колата си. С него пътуваше и съпругата му. Когато се запознали, била циркова артистка. Всеки ден в продължение на цяла година я ухахвал, преди тя да откликне. Първоначално не обърнах внимание на думите му, но после се замислих, че е възможно да е говорел съвсем буквално, тоест двамата действително да са имали възможността да се виждат всеки ден в течение на година. Неочаквано съобразих, че боксьорите на Джим Чийвър се биеха в голямо шапито, когато двамата с Ендрю ги гледахме в Литгоу. Там имаше и лунапарк. Помолих Йонг да се обади на агента на боксьорите от отбора на Чийвър, за да провери. Оказах се прав. Боксьорите на Чийвър пътуват на турне почти винаги съвместно с цирк или увеселителен парк. Сутринта Йонг ми изпрати по факса хронологичен преглед на турнетата и се оказа, че през последните

години отборът на Чийвър гастролира с циркова трупа. Трупата на Ото Рехтнагел.

— Да. Значи боксьорите на Чийвър са присъствали на местопрестъпленията в дните, когато са извършени убийствата. Навярно мнозина от боксьорите са познавали Ендрю?

— Той ме представи само на един състезател. Трябваше да се досетя, че ме заведе в Литгоу не за да разследваме изнасилване, което няма отношение към настоящата ни работа, а по друга причина. Ендрю го възприемаше като свой син. Свързваше ги съвсем сходна житейска история, бяха се привързали силно. Този боксьор вероятно е единственият човек в цялата вселена, към когото сиракът Ендрю Кенсингтън е изпитвал родство. Макар Ендрю никога да не би признал силните си чувства към аборигените, той обичаше Тууомба повече от всички други именно защото двамата са с еднакъв произход. Затова Ендрю не е можел да го залови. Усвоените, а вероятно и изконно заложили морални принципи са влезли в разрез с лоялността към народа му и любовта към Тууомба. Едва ли някой си представя неговата жестока етична дилема. Търсел е начин да го спре, без сам да убива творението си. Затова се е нуждаел от мен — външен сътрудник, когото да насочи към целта.

— Тууомба?

— Точно той. Ендрю е открил, че боксьорът стои зад всички убийства. Възможно е отчаяният, отхвърлен любовник Ото Рехтнагел да е издал Тууомба на Ендрю, след като младият абориген го е зарязал. И Ендрю е изтръгнал от Ото клетва да не ходи в полицията срещу обещанието да разреши случая, без да въвлича себе си и травестита. Според мен обаче Ото е щял да издъни работата. С основание е започнал да се бои за живота си, защото е съзнавал, че за Тууомба е твърде рисковано да държи жив свой бивш любовник, който може всеки момент да го разобличи. Тууомба е знаел, че Ото прави опити да се сближи с мен и краят на играта приближава. Затова е решил да го очисти по време на представлението. Понеже двамата са пътували на турнета, на които трупата е изнасяла спектакли със сходна програма, Тууомба е съобразил точно в коя част да нанесе удара си.

— Защо не го е направил в апартамента на Ото? Нали е имал ключ?

— И аз се питам същото — Хари млькна.

Маккормак махна с ръка:

— Предостави на мен, застаряващия полицаи, толкова храна за размисъл, че една свежа теория повече или по-малко няма да окаже чак толкова значение.

— Причината е в синдрома на петела.

— Какъв е този синдром?

— Тууомба е не просто психопат, той е и петел, чиято суетност не бива да се подценява. Докато сексуално мотивираните му престъпления следват определена схема, която навежда на предположението за натрапливи действия, убийството на клоуна е нещо съвсем различно, а именно — престъпление, продиктувано от рационални подбуди. В навечерието на това убийство той неочаквано се е освободил от психозите, диктували изпълнението на другите престъпления. Съзрял е възможност да сътвори нещо *наистина* зрелищно, да увенчае жизненото си дело със своеобразен шедьовър. И на практика успя — убийството на Ото Рехтнагел, нащумяло като убийството на клоуна, ще се помни дълго, докато погубените от Тууомба момичета вече са забравени.

— А Ендрю е избягал от болницата, за да ни спре да арестуваме Ото?

— По мое предположение е отишъл право в апартамента на Рехтнагел, за да го предупреди за предстоящото задържане и да му внуши колко важно е да не споменава името на Тууомба, за да избегне замесването на двама им в случая; да го успокои, че Тууомба ще бъде заловен по начертания от Ендрю план, стига Ото да му отпусне още малко време. По-точно стига аз да разполагам с още малко време. Но нещо се е объркало. Какво — нямам представа. Не се съмнявам обаче ни най-малко, че накрая именно Тууомба се е превърнал в палача на Ендрю Кенсингтън.

— Кое те прави толкова сигурен?

— Интуицията ми. Здравият разум. Плюс още една дребна подробност.

— Каква?

— Когато отидох на свиждане на Ендрю, той ми каза, че на следващия ден очаква Тууомба да се отбие в болницата.

— И?

— В „Сен Етиен“ всички посетители подлежат на регистрация, преди да се отправят към регистратурата. Помолих Йонг да се обади в лечебното заведение. След моята визита в системата им не е вписан нито един посетител или дори телефонно обаждане за Ендрю Кенсингтън.

— Не успях да ти проследя мисълта, Хари.

— Ако неочаквана пречка е възпрепятствала Тууомба да отиде на това свиждане, той е щял да се обади на Ендрю в болницата, за да му съобщи. Но понеже не се е обадил, не е разбрал, че Ендрю е избягал от болницата. Щял е да научи, че идването му в болницата е безсмислено, едва когато се яви пред регистратурата. А тогава са щели да го впишат в списъка с посетителите. Единствената възможност да е знаел, че Ендрю не е в болницата, е ако...

— Ако самият Тууомба е убил Ендрю.

Хари разпери красноречиво ръце:

— Кой ще отиде на свиждане, ако знае, че болният вече не е там?

Неделята обещавахе да се проточи. „Още отсега денят ми се вижда дълъг“ — мислеше си Хари.

Събраха се в заседателната зала и запретнали ръкави, се опитваха да проявят гениалност.

— Значи ще му позвъниш на мобилния. Защо да не си е вкъщи?

— Предпазлив е — поклати глава Хари. — Държи Биргита другаде.

— В дома му може да открием нещо, което да ни подсказе къде я укрива — подхвърли Либи.

— Не! — възпротиви се категорично Хари. — Разбере ли, че сме тършували из апартамента му, ще му стане ясно, че съм се раздрънкал, и с Биргита е свършено.

— Но за да разбере, че сме влизали, трябва първо да се прибере, а ние ще му устроим засада.

— Ами ако е предвидил този сценарий и е измислил как да ликвидира Биргита, без да присъства физически при нея? — попита Хари. — Представете си, че я е завързал някъде и откаже да издаде къде? — Хари огледа присъстващите. — Или е поставил близо до нея

експлозив с таймер, програмиран да избухне след определен брой часове.

— Стига! — Уодкинс удари с длан по масата. — Минахме в света на анимационните филми. Откъде-накъде този тип ще е и бомбен експерт — само защото е убил няколко момичета? Времето лети и не можем да чакаме повече. Струва ми се добра идея да огледаме дома на Тууомба. Разчитай на думата ми, Хоули: ще намерим начин да му устроим капан, който да го щракне в челюстите си, когато негодникът припари до дома си!

— Тууомба не е глупак! — напомни Хари. — Не разбирате ли? С подобен ход подлагаме на риск живота на Биргита.

Уодкинс поклати глава.

— Прощавай за забележката, Хоули, но според мен личното ти отношение към отвлечената жертва замъглява трезвата ти преценка. Ще стане както казах.

Следобедното слънце напичаше между дърветата по Виктория Стрийт. Малка птичка кукабура бе кацнала на облегалката на празна пейка и се разпяваше за предстоящия вечерен концерт.

— Сигурно ти се струва странно как хората се разхождат и се усмихват в ден като днешния — подхвърли Джоузеф. — Питаш се как е възможно да мислят само за неделната вечеря, докато се прибират от плажа, от зоопарка или от гостуване при баба в Уолонгонг. Навярно приемаш за лична обида слънчевите лъчи по короните на дърветата, защото ти се иска светът да потъне в покруса и скръб. Какво да ти кажа, приятелю? Животът не е какъвто ни се иска. Неделното печено чака и това е положението.

Хари примижа срещу слънцето.

— Навярно е гладна или изпитва болка. Но най-много се измъчвам, като си представям какъв страх я тресе.

— Значи, ако премине успешно изпитанието, ще ти стане добра съпруга — заключи Джоузеф и подсвирна на кукабурата.

Хари го изгледа въпросително. Джоузеф твърдеше, че неделята е почивният му ден от алкохола, и днес действително беше трезвен.

— Навремето, преди да встъпят в брак, подлагали аборигенките на три изпитания — поясни Джоузеф. — Първо доказвали, че умеят да

си контролират апетита. Оставяли бъдещата невеста да се храни само с онова, което сама си улови. После я настанявали пред лагерния огън със сочна пържола от кенгуру или нещо друго вкусно. От нея очаквали да се овладее, а не да се нахвърли лакомо на храната; да хапне само колкото да се подкрепи, за да остане от месото и за другите от племето.

— Когато бях дете, и при нас имахме подобен ритуал. Наричаха го „трапезен етикет“. Но вече си отживя времето.

— Второто изпитание целяло да се разбере колко търпи на болка — Джоузеф размаха бурно ръце, за да демонстрира нагледно. — Пробивали с игли бузите и носа на младата жена и я дамгосвали.

— Какво толкова? Днес девойките плащат за такива екстри.

— Не ме прекъсвай, Хари. Накрая, след като огънят угаснал, карали жената да легне върху жаравата. Само няколко клонки я делели от тлеещите въглини. Ала най-тежко било третото изпитание.

— Смелостта ѝ ли са изпитвали?

— И още как. След залез-слънце цялото племе се събирало около лагерния огън и старейшините се изреждали да разправят на девойката страшни приказки за призраци и *мулдарпе* — тартора на демоните. От някои истории направо косите ти да настръхнат — толкова били зловещи. После изпращали девойката да спи на безлюдно място или близо до гробовете на предците ѝ. По тъмна доба старейшините се промъквали до заспалото момиче с лица, боядисани с бяла глина и маски от дървесна кора...

— Това е все едно да носиш вода в морето.

— ... и издавали злокобни звуци. Извинявай, Хари, но си много лош слушател — разсърди се Джоузеф.

Хари си разтърка лицето.

— Знам — призна след малко той. — Прощавай, Джоузеф. Дойдох само за да поразсъждавам на глас и да проверя дали не е оставил следи, които да ми подсказват къде я е отвел. Но, както изглежда, тъпча на едно място, а само на теб мога да си го изкарам. Сигурно ти звуча като циничен, безчувствен гадняр.

— Звучиш като човек, който си мисли, че може да се бие срещу целия свят. Но ако от време на време не сваляш гарда, ръцете ти ще отмалеят и изобщо няма да можеш да нанасяш удари.

Хари се поусмихна:

— Съвсем сигурен ли си, че нямаш по-голям брат?

— Както вече ти казах, твърде късно е да питам майка ми, но ако имаше още един син, тя не би го премълчала — засмя се Джоузеф.

— Все едно слушам Ендрю.

— Повтори ми го няколко пъти, Хари. Най-добре върви да поспиш.

Хари влезе в „Спрингфийлд Лодж“. Джо грейна в усмивка.

— Чудесен следобед, нали, господин Хоули? Днес изглеждате много добре. Оставиха пратка за вас — Джо му връчи кутия, опакована в сива хартия. Отгоре с едри букви пишеше „За Хари Хоули“.

— От кого е? — изненада се той.

— Не знам. Преди два часа един таксиметров шофьор се отби да донесе пакета.

Хари се качи в стаята си, постави пратката върху леглото, свали опаковъчната хартия и отвори кутията. По пътя на логиката вече се досещаше кой е изпращачът. Съдържанието отстрани оставащото съмнение: шест малки пластмасови контейнерчета с формата на епруветки и бели етикети. Взе едно от тях и прочете датата на убийството на Ингер Холтер. „*Pubic hair*“^[1] — гласеше надписът. Не се изискваше кой знае какво въображение човек да се досети, че другите контейнерчета ще съдържат кръв, косми от главата, текстилни влакна и прочее веществени следи. Така се и оказа.

Половин час по-късно го събуди телефонът.

— Получи ли пратката ми, Хари? Предположих, че ще искаш да пристигнат при теб максимално бързо.

— Тууомба.

— На твоите услуги. Хе-хе.

— Епруветките пристигнаха. Биологичните проби са от Ингер Холтер, предполагам. От любопитство, Тууомба... как я уби?

— Фасулска работа. Обидна леснотия. Обади се една късна вечер, докато се намирах в апартамента на моя приятелка.

Значи Ото е „приятелка“? — едва се сдържа да не попита Хари.

— Ингер носеше храна за кучето на онази, която притежава апартамента — или май е редно да кажа „която притежаваше

апартаментата“. Отключих си и влязох, но цяла вечер стоях сам, защото въпросната ми приятелка се прибра късно. Нищо необичайно.

Хари долови по-остра нотка в гласа му.

— Не си ли поел твърде голям риск? Било е възможно някой да се досети, че Ингер е тръгнала към апартаментата на... въпросната приятелка.

— Попитах я — отвърна Тууомба.

— Попитал си я? — изуми се Хари.

— Направо не е за вярване колко наивни са хората. Отговарят, без да се замислят, защото и на ум не им идва да се усъмнят в безопасността си. Тя беше толкова сладко, невинно момиче. „Никой не знае, че съм тук. Защо питаш?“ Хе-хе. Почувствах се като Кумчо Вълчо в приказката за Червената шапчица. Обясних ѝ, че идва в най-подходящия момент. И в най-неподходящия за нея, бих добавил сега. Хе-хе. Искаш ли да чуеш какво стана после?

Искаше, и още как. Интересуваше го всичко, до последната подробност: какво дете е бил Тууомба, кога е отнел живот за пръв път, защо не се придържа към строго установен ритуал, защо понякога оставя живи изнасилените жени, как се чувства след извършено убийство, дали след екстаза изпада в депресия като повечето манияци, защото и този път не са постигнали съвършенство, и този път реалността не е съвпаднала с въображаемите представи и планове. Хари искаше да узнае колко, кога и къде, да го разпита за способите и инструментариума му; да проумее емоциите, страстта, движещата сила в лудостта.

Ала се чувстваше изчерпан. В момента нямаше сили и не му пукаше дали Ингер е била изнасилена преди или след смъртта си, дали Тууомба е бил подтикнат към това убийство от желанието да си го изкара на някого, задето Ото го е оставил толкова дълго сам, дали е измил трупа и дали я е убил в апартаментата, или в колата. Хари не искаше да знае дали жертвата е умолявала за милост, дали е плакала и как очите ѝ са се взирали в Тууомба от прага, защото е прозряла какво предстои. Хари предпочиташе да не узнава тези подробности, защото вместо лицето на Ингер щеше да вижда образа на Биргита, а това щеше да разколебае твърдостта му.

— Откъде разбра къде съм отседнал? — попита Хари, колкото да поддържа разговора.

— Какво ти става, Хари? Измори ли се? Нали последния път, когато се засякохме навън, ти ми каза в кой хотел си се настанил. Впрочем съвсем забравих да ти благодаря за последната ни среща.

— Виж, Тууомба...

— Умувах кое те е накарало да ми се обадиш и да ме помолиш за помощ онази вечер, Хари. Освен да напердашим двете мутри, назобени със стероиди, в нощния клуб. И тази част си имаше забавната страна, но наистина ли отидохме само за да кажем здрасти на онзи сводник? Може да не съм голям психолог, но нещо не ми върза. Разследваш серия убийства и губиш време и енергия в лична разправия за някаква дреболия: някой те нагрубил в нощен клуб.

— Е...

— Е, Хари?

— Имах и задна цел. Момичето, което открихме мъртво в Сентениъл парк, е работело в същия клуб. Предположих, че убиецът е бил в заведението, причакал я е на изхода и я е проследил. Искях да проверя как ще реагираш, когато разбереш къде отиваме. Освен това ти си много запомнящ се тип и ми се щеше да ти устроя очна ставка с Монгаби, за да проверя дали те е виждал.

— Но не постигна успех?

— Прав си. Изглежда, изобщо не си влизал в заведението.

Тууомба се разсмя.

— Нямах ни най-малка представа, че е била стриптийзьорка. Видях я да влиза в парка и реших да я предупредя колко е опасно да се скита сама посред нощ. И да ѝ покажа нагледно какво може да я сполети.

— Е, значи поне този случай е разкрит — сухо отбеляза Хари.

— Жалко, че никой друг освен теб няма да се порадва на успеха.

Хари реши да рискува:

— Понеже и без това всичко ще остане в тайна, защо не ми кажеш какво точно стана с Ендрю в апартамента на Ото Рехтнагел? Защото въпросната ти *приятелка* е именно Ото, нали?

В слушалката се възцари мълчание.

— Не те ли вълнува как е Биргита?

— Не — отвърна Хари, нито твърде припряно, нито твърде високо. — Обеща да се държиш с нея джентълменски. Разчитам на думата ти.

— Дано не се опитваш да ми вмениш вина. Защото е безсмислено да го правиш. Аз съм психопат. Допускаше ли, че съм наясно със състоянието си? — засмя се тихо Тууомба. — Плашещо, а? От такива като мен не се очаква да го осъзнаваме. Но аз винаги съм го знаел. Ото също беше в течение — както впрочем и с потребността ми да наказвам от време на време — и съвсем скоро щеше да ме издъни. Разкри ме пред Ендрю и беше на крачка да се раздрънка. Затова се принудих да действам. В навечерието на премиерата на спектакъла в театър „Сейнт Джордж“ го изчаках да излезе и се вмъкнах в апартамента му, за да разчистя всичко, което би подсказало за връзката ни — снимки, подаръци, писма и прочее. Неочаквано на вратата се позвъни. Предпазливо откряхнах прозореца на спалнята и надникнах. И кого, мислиш, видях? Ендрю! Първо ми хрумна изобщо да не отварям. После обаче съобразих, че появата на Ендрю всъщност проваля начертания ми план. Възнамерявах да посетя Ендрю в болницата на следващия ден и дискретно да му остави чаена лъжичка, запалка, спринцовка и пликче със заветната дрога заедно с домашно приготвен лично от мен микс.

— Смъртоносен коктейл.

— Кажете-речи да.

— И откъде беше сигурен, че Ендрю ще си инжектира наркотик, донесен му от убиец?

— Той не знаеше, че аз знам, че той знае. Ако ми следиш мисълта, Хари. Ендрю не допускаше Ото да направи пред мен каквито и да било разкрития. Освен това всеки наркоман с първи признаци на абстиненция е готов да поеме известни рискове. Като например да се довери на човек, който гледа на него като на баща. Но когато Ендрю се появи пред вратата на Ото, вече нямаше смисъл да разсъждавам върху тези въпроси. Той бе избягал от болницата и се намираше отвън.

— И реши да му отвориш?

— Имаш ли представа колко бързо е способен да работи човешкият мозък, Хари? Дългите, заплетени истории, които сънуваме, се разиграват за броени секунди, а не за цяла нощ, както ни се струва. Въпрос на светкавична мозъчна активност. Горедолу със същата скорост ми хрумна нов план: да натопя Ендрю Кенсингтън за убийствата. Кълна се, преди това изобщо не ми бе идвало наум!

Натиснах копчето на домофона и изчаках да се качи. Застанах зад вратата с кърпа, напоена с чудодейното ми биле...

— Диетилов етер.

— ... и после завързах Ендрю за един стол, извадих дрогата и скромните остатъци от неговите запаси и му инжектирах цялото количество, за да съм сигурен, че ще мирува, докато се върна от представлението. По пътя от театъра към апартамента купих още дрога и с Ендрю си спретнахме истинско угощение. Накрая май нещата съвсем излязоха от контрол и на тръгване го оставих увиснал на лампата.

Отново тихият смях. Хари се постара да диша дълбоко и спокойно. Толкова изплашен не се бе чувствал през целия си живот.

— Какво имаш предвид, като казваш, че е трябвало да ги наказваш?

— Какво?

— Нали преди малко каза, че си бил принуден да ги наказваш?

— А, да. Както вероятно ти е известно, психопатите често страдат от параноя или други изопачени възприятия на реалността. В моя случай аз съм убеден, че моята житейска мисия е да търся възмездие за злините, нанесени на моя народ.

— Като изнасилваш бели жени?

— *Бездетни бели жени.*

— Бездетни ли? — смая се Хари. Нито той, нито някой друг от следствената група бе обърнал внимание на този общ белег на жертвите. И как да им хрумне? Какво необичайно има, че тези съвсем млади жени не са раждали?

— Да. Още ли не си схванал, Хари? Тера нулиус. Когато вие, светлокожите, сте пристигнали по нашите земи, сте ни обявили за безимотни, защото не сме сеели нищо в земята. Отнели сте ни нашата родина, изнасилили сте я и сте я убили пред очите ни.

Тууомба нямаше нужда да повишава глас. Думите звучаха достатъчно гърмко.

— Е, днес вашите бездетни жени са моята тера нулиус. Никой не ги е осеменил, следователно никой не ги притежава. Просто следвам логиката на белокожите и действам на същия принцип.

— Но самият ти признаваш, че възприемаш реалността превратно, Тууомба! Сам разбираш колко извратено разсъждаваш!

— Извратено е, да. Но болестта е нещо нормално, Хари. Отсъствието на болести е опасно, защото тогава организмът престава да се бори и не след дълго рухва. Колкото до превратните представи, Хари, недей да ги подценяваш. Те са необходими на всяка култура. Да вземем твоята, например. В християнството се обсъжда открито колко трудно е да вярваш, как съмнението понякога започва да гризе и най-умния, най-богобоязливия свещеник. Но не е ли именно признаването на съмнението потвърждение, че вярата, чиито принципи човек е избрал да следва в живота, е изопачено възприемане на реалността, миросглед, срещу който цялото ти същество се бунтува? Човек не бива да се отказва толкова лесно от превратните си представи, Хари. В другия край на дъгата вероятно ни очаква възнаграждение.

Хари се отпусна по гръб в леглото. Опитваше се да прогони мисълта, че Биргита няма деца.

— Как разбираш дали са майки? — чу той дрезгавия си глас.

— Питам.

— Как...

— Част от тях ме излъгаха, че имали деца, които разчитали на тях, защото се надяваха да ги пощадя. Давах им трийсет секунди да го докажат. Ако майка не носи у себе си снимка с детето си, не е никаква майка, да ти кажа аз.

Хари преглътна.

— Защо блондинки?

— Този критерий не е задължителен. Просто така свеждам до минимум риска в жилите на някоя от жертвите ми да тече аборигенска кръв.

Хари се мъчеше да не мисли за млечнобялата кожа на Биргита.

Тууомба се засмя тихо.

— Разбирам, че те вълнуват доста въпроси, Хари, но мобилните услуги струват скъпо, а идеалистите като мен не са богати. Знаеш какво трябва да сториш. И какво — не.

Тууомба затвори. По време на разговора бързо спускащият се здрач потопи стаята в сивкав сумрак. От процепа под вратата се подаваха две антени на хлебарка. Явно проучваха дали теренът е безопасен. Хари придърпа чаршафа и се сви. Отвън самотна кукабура подхвана вечерния си концерт, а „Кингс Крос“ се настройваше за поредната дълга нощ.

Хари сънува Кристин. Възможно беше сънят да е продължил едва няколко секунди, придружен с така нареченото БДО — бързо движение на очите, но понеже събитията протичаха в рамките на шест месеца, навярно бе отнело повече време. Облечена в зеления си халат, тя го милваше по косата и го молеше да тръгне с нея. Той я попита къде отива, но тя стоеше до отворената балконска врата, завесите се ветрееха около нея, а децата в задния двор вдигаха такава глъчка, че удавиха думите ѝ. От време на време слънцето го заслепяваше и тя съвсем се изгубваше от погледа му.

Той стана от леглото и се приближи, за да чуе какво му казва, ала тя се засмя звънливо, изтича на балкона, покатери се на перилата и се понесе като зелен балон. Политна над покривите на сградите, надавайки викове: „Всички ще дойдат! Всички ще дойдат!“ По-късно — пак насън — Хари обиколи всички познати да пита къде ще е купонът, те обаче или не знаеха, или вече бяха тръгнали натам. Спусна се към плувния комплекс „Фрогнер“. Понеже нямаше пари за вход, се покатери по оградата.

Приземи се от другата страна и установи, че се е одрал. Кръвта се точеше на червена пътечка зад него по тревата, по плочите и по стълбите към трамплина. Понеже там нямаше никого, той легна възнак и се загледа в небето, докато слушаше мокрите шляпвания на кървавите капки по ръба на басейна. Високо горе, откъдето грееше слънцето, мярна носеща се зелена фигура. Оформи бинокъл с дланите си и я видя по-ясно: приказно красива и почти прозрачна.

Събуди се от гърмеж: вероятно изстрел с пистолет. Полежа, заслушан в дъжда и шума от трафика из „Кингс Крос“. След малко заспа. И продължи да сънува Кристин до зори — поне така му се стори. В някои моменти тя имаше червена коса и говореше на шведски.

[1] Pubic hair (англ.). — Пубисни косми, косми от половите органи. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

КОМПЮТЪР, ЖЕНСКИЯ ЗАЛИВ И НА КАКЪВ ПРИНЦИП ФУНКЦИОНИРАТ МОБИЛНИТЕ ТЕЛЕФОНИ

Беше девет часът.

Либи опря чело о вратата и затвори очи. Застанали от лявата и от дясната му страна, двама полицаи в черни бронезилетки следяха напрегнато действията му и държаха оръжията си в готовност. Зад тях на стълбите стояха Уодкинс, Йонг и Хари.

— Напред! — Либи издърпа внимателно шперца.

— Не забравяйте да не пипате нищо, ако заварим апартамента празен! — прошепна Уодкинс.

Либи застана до вратата и я отвори, а двамата полицаи нахлуха, стиснали пистолетите с две ръце в съответствие с инструкциите.

— Сигурен ли си, че вътре не е монтирана аларма? — прошепна Хари.

— Обадохме се във всички охранителни фирми в града. Нито една не е поела ангажимент за този апартамент — отвърна Уодкинс.

— Шшт! Какъв е този звук? — попита Либи.

Наостриха уши, но не чува нищо съществено.

— Дотук с теорията какъв експерт по бомбите е Тууомба — сухо промърмори Уодкинс.

Един от полицаите се върна.

— Чисто е — докладва той.

Отдъхнаха си и влязоха. Либи натисна ключа за осветлението в коридора, но лампата не светна.

— Ама че работа — той пробва да светне в малката, но много спретната и чиста дневна. Нищо. — Сигурно е изгорял бушон.

— Няма значение — успокой го Уодкинс. — Влиза достатъчно светлина, за да проведем обиска. Хари, ти поеми кухнята. Либи ще вземе банята, а ти, Йонг...

Китаецът стоеше пред компютър върху бюрото до прозореца.

— Имам някакво предчувствие... Либи, я иди да провериш с фенера таблото с бушоните в коридора.

Либи излезе и след малко лампата в коридора светна, а компютърът се включи.

— Дяволска история — Либи се върна в дневната. — Около бушона беше намотан проводник и трябваше да го махна. От таблото минава покрай стената и стига до вратата.

— Бравата е електронна, нали? Бушонът е бил свързан с бравата и когато отворихме вратата, токът е угаснал. Звукът, който чухме при влизането, е бил от вентилатора на компютъра — Йонг затрака по клавиатурата. — Тази машина предоставя и опцията *rapid resume*, затова ще разберем кои програми са работели, преди да се изключи.

На екрана се появи синя снимка на земното кълбо, а от тонколониите се разнесе весел сигнал.

— Откъде да предположа! — възкликна Йонг. — Проклетият му хитрец! Виждате ли? — посочи някаква икона на екрана.

— Йонг, за бога, да не губим време за подобни глупости — помоли Уодкинс.

— Сър, ще ми услужите ли за малко с мобилния си телефон? — Дребничкият китаец дръпна апарата от ръката на Уодкинс, без да дочака отговор. — Какъв е домашният номер на Тууомба?

Хари му го продиктува: пишеше го на стационарния апарат до компютъра. Йонг го набра. Телефонът звънна и компютърът мигом издаде сигнал, а иконата се уголеми в максимален мащаб на екрана.

— Шшт! — предупреди Йонг.

След няколко секунди се чу кратко бипкане. Йонг побърза да прекъсне връзката.

Между веждите на Уодкинс се бе врязала дълбока бръчка.

— Какво, за бога, правиш?

— Сър, опасявам се, че Тууомба е създал сигнална инсталация, която да го извести за идването ни. И вече е задействана.

— Обясни! — Търпението на Уодкинс започна да се изчерпва.

— Виждате ли софтуерът, който се стартира? Това е съвсем обикновена програма за телефонен секретар, свързана към телефона посредством модем. Преди да излезе, Тууомба записва посланието си на компютъра на този микрофон. Когато някой му позвъни, програмата се активира, пуска съобщението на Тууомба и след краткото бипкане,

което чухте, можете да запишете вашето съобщение направо на компютъра му.

— Йонг, знам какво е телефонен секретар. Но не разбирам какъв е замисълът.

— Като позвъних на домашния му номер, чухте ли гласа на Тууомба, преди да прозвучи въпросното бипкане, сър?

— Не...

— Защото Тууомба е записал съобщението си, но не го е запааметил.

На Уодкинс започна да му просветва.

— Значи твърдиш, че след като токът спря и компютърът се изключи, съобщението му се е изгубило.

— Именно, сър. — Понякога реакциите на Йонг изобщо не съответстваха на ситуацията. Така стана и сега. Той разцъфна в широка усмивка. — И ето ви аларма!

Хари изобщо не се усмихваше, защото съзнаваше в пълна мяра мащабите на катастрофата.

— Значи ако Тууомба набере домашния си номер и не чуе съобщението си, за него това ще е предупреждение, че някой се е вмъкнал в дома му. Някой — разбирайте, ние.

Възцари се мълчание.

— Тууомба няма да се прибере, без предварително да се обади — кимна Либи.

— Господи! — простена Уодкинс.

— Може да се обади всеки момент. Трябва да спечелим време — напомни Хари. — Предложения?

— Да се свържем с телекома и да поискаме да блокират повикванията към домашния му телефон и да активират автоматично съобщение, че номерът не може да бъде избран.

— Ами ако и той се обади в телекома да попита какво става?

— Ще се оправдаят с прекъснат кабел в района заради... изкопни работи, да речем.

— Ще се усети и ще провери дали и телефонът на съседа е прекъснат — възрази Либи.

— Да блокираме комуникациите в целия квартал — предложи Хари. — Ще намерите ли начин да го направите, сър? — обърна се той към Уодкинс.

Той се почеса зад ухото.

— Проклета бъркотия! Защо, майка му стара...

— Нужно е да действаме незабавно, сър!

— По дяволите! Дай ми телефона, Йонг. Маккормак ще уреди въпроса. Имай предвид, че няма как да изключим телефоните в цял квартал за дълго време, Хоули. Трябва час по-скоро да измислим какъв да е следващият ни ход. По дяволите!

Стрелките показваха единайсет и половина.

— Нищо! — обезсърчи се Уодкинс. — Нито една скапана улика!

— Нали не очакваме да ни е оставил бележка къде я държи — въздъхна Хари.

Либи излезе от спалнята и поклати глава. Йонг претърси мазето и таванското, но и той не откри нищо съществено.

Седнаха в дневната.

— Странно — промърмори Хари. — Ако бяхме тършували из апартамента на когото и да било от нас, все щяхме да се натъкнем на нещо компрометиращо: любопитно писмо, порносписание, снимка на стара любов, петно по чаршафите. Този тип обаче е сериен убиец и въпреки това нищо в дома му не подсказва какъв живот води.

— За пръв път виждам толкова нормален ергенски апартамент — съгласи се Либи.

— Дори прекалено нормален — обади се Йонг. — Чак съмнително нормален.

— Пропускаме нещо — Хари погледна тавана.

— Търсихме навсякъде — възрази Уодкинс. — Ако е оставил някъде следи, те не са тук. Обитателят на този апартамент се храни, спи, гледа телевизия, облекчава физиологичните си нужди и записва гласови съобщения на компютъра си. Нищо друго.

— Прав сте, сър. Тук живее не убиецът Тууомба, а ненормално нормален мъж, който няма от какво да се бои дори при най-щателен полицейски обиск. Но къде се спотайва другото му аз? Дали си има тайна квартира? Друг апартамент, вила?

— Във всеки случай на името на Тууомба няма регистрирано второ жилище. Проверихме, преди да тръгнем за насам.

Мобилният звънна. Обади се Маккормак. Свързал се с телекома. На аргумента, че крайната мярка се налага, за да се спаси човешки живот, от компанията възразили, че ако близките на човек в спешно състояние от района са възпрепятствани да повикат линейка, това също би довело до фатален край. С малко помощ от кметството Маккормак успял да издейства блокиране на телекомуникационната мрежа до седем вечерта.

— А междувременно можем да пушим — Либи извади тънка пурета. — Да тръскаме пепел по килимите и да оставяме плътни отпечатъци в коридора. Някой да има огънче?

Хари извади кибритена кутия от джоба си и драсна клечка. Вместо да прибере кутията, се загледа продължително в нея с нарастващ интерес.

— Забелязахте ли, че този кибрит не е обикновен?

Другите поклатиха глава.

— Пише, че е водоустойчив. „За любителите на разходки из планините или на излети близо до водни басейни“ — гласи етикетът. Някой от вас носи ли у себе си такъв кибрит?

Отново дружно поклатяне на глава.

— Греша ли, или такива кибрити наистина се продават само в специализирани магазини и струват по-скъпо?

Австралийските му колеги свиха рамене.

— При всички случаи не са ширпотреба. За пръв път виждам такъв кибрит — потвърди Либи.

— Подари ми го Тууомба — на погребението на Ендрю.

Възцари се мълчание.

Йонг се прокашля.

— В коридора е окачена снимка на яхта — колебливо отрони той.

* * *

Стрелките показваха един.

— Много ти благодаря за съдействието, Лиз — и Йонг остави мобилния. — Локализирахме я! Швартована^[1] е на пристанището в Женския залив и е регистрирана на името на някой си Герт ван Хос.

— Добре. Йонг, ти оставаш тук заедно с двамата спецполицаи в случай, че Тууомба се появи. Либи, Хари и аз потегляме незабавно към пристанището.

Уличното движение беше спокойно и новата тойота на Либи мъркаше доволно по Ню Саут Хед Роуд.

— Няма ли да повикаме подкрепление, сър? — попита Либи.

— Ако наистина е на яхтата, трима души сме напълно достатъчни — прецени Уодкинс. — Според Йонг Тууомба няма разрешително за оръжие, пък и не ми се струва да е от онези типове, които ще размахат пистолет.

— И на какво основание го твърдите, сър? — не се сдържа Хари. — На същата онази интуиция ли се осланяте, която ви подсказа да нахлуем в апартамента на Тууомба, а преди това ви подтикна да поставите радиолокатора в дамската чанта на Биргита?

— Хоули...

— Само питам, сър. Защото с оглед на вашите прогнози до момента, следва да предположим, че Тууомба ще размаха пистолет. Не че...

Хари си даде сметка колко много е повишил глас и млъкна. „Сега не бива“ — спря се той и довърши изречението си с по-нисък тон:

— Не че имам нещо против да го сварим въоръжен. Тъкмо ще ми се открие повод да го натъпча с олово.

Уодкинс предпочете да не отговаря. Продължиха да пътуват в мълчание, а той се взираше начумерено през прозореца. В огледалото за обратно виждане Хари зърна предпазливата, неразгадаема усмивка на Либи.

Стрелките показваха един и половина.

— Ето го Женския залив — посочи Либи. — Много подходящо име. Тукашният плаж е сборен пункт номер едно на гейовете за слънчеви бани.

Решиха да паркират пред оградата на пристанищния район и се спуснаха по затревена площ към лодкостоянката. От двете страни на понтонния кей се редяха нагъсто разположени мачти. До пропуска охраняваше сънлив пазач в избеляла от слънцето синя униформа.

Уодкинс му показва полицейската си значка и мъжът се поободри. Обясни им къде се намира яхтата на Ван Хос.

— Има ли някой на борда? — осведоми се Хари.

— Нямам представа. Сега, през лятото, е трудно да следиш къде има хора и къде — не. От няколко дни точно на тази яхта като че ли не се е мяркал никой.

— Кога за последно видяхте собственика?

— Ако не ме лъже паметта, господин Вас Хос се отби в събота вечер. Обикновено паркира долу до брега. По-късно през нощта си тръгна.

— И оттогава никой не се е качвал на яхтата? — попита Уодкинс.

— Не и по време на моите дежурства. За щастие работим на смени.

— Сам ли дойде?

— Доколкото си спомням — да.

— Носеше ли нещо?

— Знам ли... Сигурно. Повечето не идват с празни ръце.

— Ще ни опишете ли накратко как изглежда господин Ван Хос?
— поиска Хари.

Пазачът се почеса по главата.

— Трудна работа.

— Защо? — изненада се Уодкинс.

— Честно казано, на мен всички аборигени ми изглеждат еднакви — малко смутено призна човекът.

Слънцето блестеше в гладката вода на пристанището, но малко по-нататък се разбиваха големи, мощни морски вълни. Тръгнаха по плаващия кей. Бризът постепенно стана по-свеж. Разпозна яхтата по името — „Аделаида“ — и по регистрационния номер, изписан с боя отстрани. „Аделаида“ не беше сред най-големите яхти наоколо, но изглеждаше добре поддържана. Йонг обясни, че само яхти с двигатели над определен обем подлежат на регистрация. Затова разследващите извадили небивала доза късмет. Толкова голяма, че Хари се опасяваше да не са изразходили всичкия, който им се полага. При мисълта, че е възможно Биргита да се намира на борда, сърцето му се разтуптя силно и болезнено.

Уодкинс даде знак на Либи да се качи пръв. Хари свали предпазителя на пистолета и се прицели в люка към салона, докато

Либи внимателно стъпваше по палубата на кърмата. Уодкинс се спъна в котвеното въже и кракът му тропна тежко върху палубата. Спряха и се ослушаха, но чуваха само вятъра и сочното подплискване на вълните в страничните бордове. И люкът към салона, и люкът към кърмовата каюта бяха заключени с катинари. Либи извади шперц и се хвана на работа. След няколко минути катинарите паднаха.

Либи отвори люка към салона и Хари се вмъкна пръв. Долу беше тъмно. Той приклекна с насочен напред пистолет. Уодкинс слезе и разтвори завесите. Помещението беше обзаведено семпло, но изискано, с махагонови мебели. Луксозни екстри липсваха. Над разгънатата морска карта върху ниска масичка висеше снимка на млад боксьор.

— Биргита! — извика Хари. — Биргита!
Уодкинс докосна рамото му.

— Не е на борда — установи Либи, след като претърсиха яхтата от форпика до кърмовата каюта.

Уодкинс седеше на една от пейките на задната палуба, обхванал главата си с ръце.

— Може да е била тук — Хари плъзна поглед над водата.

Вятърът се усили и гребените на вълните се запениха в бяло.

— Ще повикам криминалните експерти. Да видим дали ще открият нещо — Уодкинс се изправи. — Това означава, че Тууомба държи и друга тайна квартира.

— Или... — подхвана Хари.

— Не си мисли глупости! Скрил я е някъде. Трябва само да я открием.

Хари седна. Вятърът рошеше игриво косата му. Либи се опита да запали нова пурета, но след няколко несполуки се отказа.

— Какво ще правим сега?

— При всички случаи трябва да слезем от яхтата — отвърна Уодкинс. — Ако се зададе с кола от пътя, ще ни види.

Станаха, щракнаха катинарите. Взел си поука, Уодкинс вдигна високо крака си, докато прескачаше котвеното въже.

Либи спря.

— Какво има? — попита Хари.

— Не разбирам от лодки, но това обичайна практика ли е?

— Кое?

— Да си спуснал котвата, при положение че яхтата е швартована и отпред, и отзад?

Спогледаха се.

— Помогни ми да изтеглим котвата — подкани го Хари.

Стрелките показваха три.

Носеха се стремително по шосето. По небето галопираха облаци. Дърветата от двете страни на платното се олюляваха, сякаш ги подканяха да продължават напред. Тревата покрай банката бе полегнала, радиостанцията пращеше. Слънцето избледня. Над водата прехвърчаха бързи сенки.

Хари се взеше на задната седалка, но не забелязваше сигурните предвестници на задаваща се буря. Пред очите му беше само позеленялото хлъзгаво въже, което издърпаха от водата с мощни постъпателни дръпвания. Водни капчици от въжето се посипаха във водата като бляскави кристали и от дълбините се появи смътно бяло петно, което бавно се издигаше към повърхността.

Една лятна ваканция баща му го взе на гребната лодка и уловиха камбала — бяла и изумително огромна. Устата на Хари пресъхна, пръстите му се разтрепериха. Мама и баба плеснаха въодушевено с ръце, когато двамата рибари влязоха в кухнята с улова, и веднага се заеха да кормят студеното кърваво рибешко тяло с големи лъскави ножове. Цяло лято Хари сънува внушителната камбала, просната в лодката; изпъкналите ѝ очи и застиналия ѝ в шок поглед, все едно още не можеше да повярва, че умира. На следващата Коледа му сервираха няколко едри парчета рибешко месо, което потреперваше като желе. Бащата гордо разказа как двамата със сина му са уловили гигантската камбала във фиорда.

— Решихме тази Коледа да разнообразим менюто — обясни майка му.

Рибата имаше вкус на смърт и разложение. Хари стана от масата с насълзени очи, огорчен и разгневен.

А сега се взеше на задната седалка на кола, която лети по шосето. Затвори очи и видя себе си. Взира се във водата, от чиито

гълбини нещо, наподобяващо медуза „лъвска грива“, се въззема все по-нагоре и по-нагоре; при всяко дръпване на котвата червените пипала се изпъваха и после се свиваха, все едно медузата плуваше. Под повърхността се разпериха ветрилообразно, сякаш в опит да прикрият голия бял труп. Котвеното въже беше омотано около шията ѝ, а безжизненото тяло се стори чуждо и непознато на Хари.

Ала когато я обърнаха по гръб, той видя погледа на онази риба от далечното лято. „Това ли е всичко? Наистина ли пътят приключва просто така? Нима животът и смъртта са толкова банални?“ — питаха обвинително смаяните изцъклени очи.

— Тя ли е? — попита Уодкинс.

Хари поклати отрицателно глава.

Уодкинс повтори въпроса. Хари забеляза зачервената, изопната кожа на раменете ѝ и тънките бели ивици от презрамките на банския.

— Изгоря — отрони изумен той. — Помоли ме да ѝ намажа гърба. Каза, че разчита на мен. Но изгоря.

Уодкинс застана пред Хари и сложи ръце на раменете му.

— Вината не е твоя. Чуваш ли? Каквото и да беше сторил, нямаше как да го избегнеш. Не си виновен.

Мракът се сгъсти и вятърът задуха на мощни пориви. Големите евкалиптови дървета се надигаха, размахваха клони и сякаш оживели от настъпващата буря, се опитваха да се откопчат от корените си, за да тръгнат по земята подобно на трифидите на Джон Уиндъм^[2].

— Гущерите пеят — отрони неочаквано Хари от задната седалка; първите му думи, откакто се качиха в колата.

Уодкинс се обърна, а Либи погледна Хари в огледалото. Хари се прокашля високо.

— Веднъж Ендрю ми разказа, че гущерите и хората от гущеровото семейство имали силата да предизвикват дъждове и бури с песните си. Големият потоп рукнал, отприщен от гущерите, които пеели и се режели до кръв с кремъчните си ножове, за да удавят *латипус* — птичечовката. — Усмихна се леко. — Почти всички птичечовки измрели. Няколко все пак оцелели. Знаете ли какво направили? Научили се да дишат под вода.

Първите едри дъждовни капки потреперваха върху предното стъкло.

— Нямаме време — каза Хари. — Съвсем скоро Тууомба ще се усети, че сме го погнали, и ще се покрие с бързината на земен плъх. Аз съм единствената връзка с него и сега вие се чудите дали няма да рухна. Ами, какво да ви кажа? Мисля, че обичах това момиче.

Уодкинс изглеждаше потиснат. Либи кимна.

— Но ще се науча да дишам под вода — додаде Хари.

Стрелките показваха три и половина.

Никой в заседателната зала не обръщаше внимание на жалното скърцане на вентилатора.

— Е, знаем кой е убиецът. Знаем и друго: той не подозира, че цялата разследваща група е наясно с вината му. Очаква в момента да събирам изфабрикувани доказателства срещу Еванс Уайт. Уви, тази ситуация е временна и няма да трае дълго. Можем да държим телефоните в района изключени максимум още няколко часа. А колкото по-дълго продължава мнимата „авария“, толкова по-подозрителна започва да изглежда. Пред дома му поставихме наши хора, в случай че се появи там. Край яхтата му също дежури екип. Но лично аз се убедих колко е предпазлив; няма да поеме и минимален риск, без да се увери стопроцентово дали теренът е чист. Да бъдем реалисти: ще се досети за влизането ни в апартамента му. Остават ни две възможности: да вдигнем шум, да го обявим за издирване по телевизията и да се надяваме да го заловим, преди да се е покрил. Да помислим: дали човек, заложил толкова хитра алармена система в дома си, би оставил всичко на случайността, или по-скоро би начертал план и за по-нататъшните си действия? Види ли снимката си на екрана, рискуваме да потъне вдън земя. Другият вариант е да се възползваме от краткото време, което остава, преди да се усети, че му дишаме във врата, и да го заловим, докато все още се чувства свободен и... в сравнителна безопасност.

— Аз гласувам за втория вариант — да го хванем. — Либи махна от рамото си косъм... съвсем реален, представете си!

— Да го хванем? — смая се Уодкинс. — В мегаполис! Нямаме никаква представа къде се намира. Не знаем дори дали още е в Сидни!

— Е, недейте така, сър — възрази Хари. — През последния час и половина беше в Сидни.

— Откъде знаете? Да не го следите?

— Йонг — Хари предостави думата на усмихнатия китаец.

— Мобилният му телефон! — подхвана Йонг, все едно го бяха помолили да прочете пред класа съчинението си. — Всички мобилни разговори се осъществяват посредством така наречените базови станции, които приемат и изпращат телефонни сигнали. Телекомът разполага с информация сигналите от кой абонат в коя от многото станции постъпва. Всяка базова станция покрива площ с радиус от около десет километра. В районите с по-добро покритие, тоест гъстонаселените, телефоните попадат в обсега на повече станции — на сходен принцип функционира радиоразпръскването. Това означава, че докато говориш по мобилно устройство, телекомът може да локализира местонахождението ти до зона с радиус една миля. Ако разговорът се засича от две станции едновременно, периметърът се стеснява до района, където обхватът на двете станции се припокрива. А в случай, че сигналите от телефона ти се прехващат от три станции, периметърът се стеснява още повече и така нататък. Мобилните телефони не могат да бъдат проследени до определен адрес като стационарните, но може да се определи приблизителното им местоположение — обясни Йонг. — В момента държим връзка с трима оператори от телекома, които следят сигналите от телефона на Тууомба. Можем да се свържем с тях. Засега само две станции прехващат едновременно сигналите и в периметъра влизат цялото Сити, пристанището и половината Уоломоло. Добрата новина е, че Тууомба се движи.

— Чакаме да ни споходи малко късмет — вметна Хари.

— И се надяваме сигналите да бъдат засечени, когато попадне в някоя от малките зони, където обхватът на три или дори повече станции се застъпва. При такъв развой изпращаме всички цивилни коли и се молим да го открият.

Уодкинс не изглеждаше убеден.

— Значи е разговарял с някого сега и преди час и половина и двата пъти сигналите са засечени от базовите станции в Сидни, така ли? И успехът ни зависи от това, дали ще продължава да говори по проклетия телефон? Ами ако повече не проведе нито един разговор?

— А защо ние да не му позвъним? — предложи Либи.

— Ами точно така! — възкликна Уодкинс и по бузите му избиха трескави червени петна. — Гениална идея! Ще му звъним през петнайсет минути и ще се представяме като „Точно време“ или някой друг телефонен досадник! И какво ще му съобщим? Че говоренето по телефона май не е много разумно?

— Не е необходимо да говори — възрази Йонг.

— А как...

— Достатъчно е апаратът му да е включен — обясни Хари. — Тууомба явно не знае тази подробност, но докато телефонът му работи, той автоматично изпраща сигнал на всеки половин час — своеобразен знак, че е жив. Този сигнал се регистрира в базовите станции по същия начин, по който се регистрират и разговорите.

— Значи...?

— Ще се свържем с операторите от телекома, ще си направим кафе, ще седнем и ще се молим планът ни да успее.

[1] Швартоване — завързване на плавателен съд при престой. — Б.пр. ↑

[2] Трифидите са измислени ходещи месоядни растения от постапокалиптичния роман „Денят на трифидите“ на американския писател фантаст Джон Уиндъм (1903–1965). — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ОСТЪР СЛУХ, ПРАВ ЛЯВ И ТРИ ИЗСТРЕЛА

— Сигналът от телефона му е засечен в трета и четвърта базова станция — съобщи метален глас от високоговорителя.

Йонг посочи картата на Сидни, разпъната на стената. Номерирани кръгове обозначаваха зоните на обхват на съответните станции.

— „Пирмонт“, „Глийб“ и част от „Балмейн“.

— По дяволите! — изруга Уодкинс. — Прекалено широк периметър. Колко е часът? Опитвал ли е да звъни в дома си?

— Шест — отвърна Либи. — За последния час е набирал домашния си номер два пъти.

— Значи скоро ще се досети, че нещо се мъти — Маккормак се изправи.

— Но още не знае — прошепна Хари. Бе прекарал последните два часа мълчаливо върху стол, опрян на стената в дъното на залата.

— Нещо ново за времето? — попита Уодкинс.

— Ще се влошава. През нощта ще задуха ураганен вятър.

Минутите отлитаха. Йонг излезе да донесе кафе.

— Ало? — обади се глас от високоговорителя.

— Да? — скочи Уодкинс.

— Абонатът току-що набра номер. Засякохме го в трета, четвърта и седма наземна станция.

— Чакайте! — Уодкинс погледна картата. — Част от „Пирмонт“ и „Дарлинг Харбър“, нали?

— Точно така.

— По дяволите! Да бяха го засекли и девета и десета, щяхме да го пипнем!

— Ако не се движи — обърна му внимание Маккормак. — Къде е звънил?

— В централата ни — отвърна металният глас. — Попита защо домашният му номер не работи.

— По дяволите! — Уодкинс пламна. — Ще се измъкне! Да обявим незабавна тревога! Да вдигнем всички екипи на крак!

— Я млък! — прогърмя Хари. Залата се смълча. — Извинете ме за грубостта, сър, но предлагам да изчакаме следващия постъпил в станциите сигнал, вместо да предприемаме нещо прибързано.

Уодкинс погледна Хари с широко отворени очи.

— Хоули е прав — потвърди Маккормак. — Сядай, Уодкинс. След час телефонната блокада в района ще бъде вдигната. Следователно можем да се надяваме на още един или най-много на два сигнала от телефона на Тууомба, преди той да се усети, че само неговият стационарен номер е прекъснат. „Пирмонт“ и „Дарлинг Харбър“ не са голяма територия, но говорим за най-гъсто населените централни зони вечерно време. Ако изпратим там полицейска хайка, ще настъпи хаос и Тууомба ще използва суматохата, за да се измъкне. Затова ще изчакаме.

В седем без двацет по високоговорителя постъпи поредното съобщение:

— Сигналят е приет в трета, четвърта и седма базова станция.

Уодкинс изпъшка.

— Благодаря — Хари изключи микрофона. — Районът е същият, следователно е спрял да се движи. Къде може да е?

Всички се скупчиха над картата.

— Вероятно тренира — предположи Либи.

— Добро попадение! В района има ли боксова зала? Някой знае ли къде тренира Тууомба?

— Ще проверя, сър — отзова се Йонг и излезе.

— Други идеи?

— Районът е пълен с туристически атракции, които работят до късно — напомни Либи. — Да не се разхожда из Китайската градина на приятелството?

— В това време сигурно е предпочел да е на закрито — възрази Маккормак.

— Свързах се с треньора му — върна се Йонг. — Понеже се дърпаше да ми даде информация, казах, че се обаждам от полицията. Тренировъчната зала се намира в „Бондай Джънкшън“.

— Чудничко! — възкликна Уодкинс. — И колко време според теб ще мине, преди треньорът да набере Тууомба и да го попита защо полицията го търси?

— Няма време за губене. Ще се обадя на Тууомба — реши Хари.

— И ще го попиташ къде е? — иронично подхвърли Уодкинс.

— Ще импровизирам — Хари вдигна слушалката. — Либи, провери дали разговорът се записва. Никой да не е гъкнал!

Всички замръзнаха. Либи хвърли поглед на стария магнетофон и вдигна утвърдително палец. Хари преглътна. Безчувствените му пръсти натискаха копчетата. След три сигнала Тууомба вдигна:

— Ало?

Гласът... Хари притаи дъх и притисна слушалката към ухото си. На заден план се чуваха гласове на хора.

— Кой е? — прошепна Тууомба.

Звук, последван от весели детски викове. Тууомба се засмя плътно, спокойно.

— Ти ли си, Хари? Какво съвпадение! Точно си мислех за теб. Не мога да се свържа с телефона ми у дома и се питах дали нямаш пръст в тази работа. Надявам се да нямаш.

Хари долавяше различни звуци, но се затрудняваше да ги идентифицира.

— Мълчанието ти ме притеснява, Хари. И то много. Не знам какво целиш, но навярно е разумно да си изключи мобилния. Да не се опитваш да ме намериш?

Този звук...

— По дяволите! — изруга Хари. — Затвори.

И се тръшна на стола.

— Позна ме. Как, за бога, се сети, че съм аз?

— Върни записа — нареди Маккормак. — И извикай Маргес.

Йонг изтича да изпълни заповедта. Пуснаха повторение на записа.

Хари усети как космите на тила му настръхват, когато гласът на Тууомба се разнесе от тонколоните.

— Въпросното място е оживено — отсъди Уодкинс. — Какъв беше този трясък? Чуйте! Деца! Да не е в лунапарк?

— Върни го пак — поиска Маккормак.

— Кой е? — повтори Тууомба. Чу се силен шум, последван от детски възгласи.

— Какво е... — подхвана Уодкинс.

— Плясък на вода — обади се някой от вратата.

Обърнаха се. Там стоеше малка кафява глава с черни къдрици, мустак и миниатюрни очила с дебели стъкла. Тази главица бе кацнала върху огромно туловище, сякаш надут с компресор. Заплашваше да се пръсне всеки момент.

— Хесус Маргес — най-услужливите уши в бранша — представи го Маккормак. — При това дори не е спял.

— Но и това ще стане — промърмори Маргес и си нагласи очилата. — Я дайте да чуя.

Либи върна записа още веднъж. Маргес го прослуша със затворени очи.

— В закрито помещение е. Тухлени стени. Нищо не притъпява звука, няма килими, нито завеси. Има хора, млади хора от двата пола, най-вероятно семейства с малки деца.

— Как правиш толкова изводи от такъв неясен шум? — скептично попита Уодкинс.

Маргес въздъхна. Явно не за пръв път се сблъскваше с недоверие.

— Имате ли представа какъв невероятен инструмент представлява ухото? Умее да прави разлика между повече от милион звукови вълни. Един милион! А понякога един звук представлява наслагване на трептения с десетки честоти и амплитуди. Това прави минимум десет милиона вариации. За сравнение: стандартните езикови речници съдържат само около сто хиляди думи. Природата го е измислила. Останалото се постига с усиления упражнения.

— Какъв е този звук, който непрекъснато се чува на заден план? — попита Хари.

— Онзи в диапазона между 100 и 120 херца? Трудно е да се определи. В студиото можем да го изолираме от другите шумове, но ще отнеме време.

— С каквото не разполагаме — уточни Маккормак.

— Но как Тууомба позна Хари, при положение че Хари дори не гъкна? — недоумяваше Либи. — По интуиция ли?

Маргес си сне очилата и започна разсеяно да ги чисти.

— Онова, което ние наричаме интуиция, приятелю, винаги се запазва от зрителните впечатления. Когато обаче постъпилите впечатления са твърде бегли и летливи, ние ги усещаме като смътно възприятие, като допир на перце до носа ни, докато спим, и се затрудняваме да назовем какви асоциации активира мозъкът ни. Затова ги наричаме интуиция. Как точно... дишаше, Хари?

— Изобщо не дишах — отвърна той.

— Преди звънил ли си му отгук? Дали не е разпознал акустиката? Или е доловил странични шумове? Човекът по принцип притежава феноменална памет за звуци — много по-услужлива, отколкото той предполага.

— Да, веднъж му се обадох отгук — Хари се вторачи в стария вентилатор. — Ама разбира се! Как не се сетих по-рано!

— Хм... — промърмори Хесус Маргес. — Много интересна личност преследвате. Каква е наградата за главата му?

— Бил съм там — изрече Хари с широко отворени очи, все така приковани във вентилатора. — Ами да. Затова звуците на заден план са ми познати. Бил съм там. Това бълбукане... е от Аквариума!

— Хм... — Маргес огледа резултата от усилията си. — Звучи логично. И аз съм бил там. Такива плясъци може да произведе опашката на едър соленоводен крокодил.

Когато вдигна глава, експертът по тълкуването на записи беше останал сам в залата.

Стрелките показваха седем часа.

Ако бурята не бе поопразнила улиците от хора и автомобили, навярно щяха да изложат на опасност живота на цивилни граждани в късата отсечка от полицейското управление до „Дарлинг Харбър“. Либи показва завидни шофьорски умения и благодарение на него и на въртящия се син буркан на патрулната заблуден пешеходец в последния момент отскочи встрани, а два насрещни автомобила отбиха. От задната седалка Уодкинс ругаеше безспир, а отпред Маккормак се обади в Аквариума да предупреди за предстоящата полицейска акция.

Спряха на паркинга отпред. Знамената в „Дарлинг Харбър“ се развяваха, а вълните се разбиваха и хвърляха пръски отвъд вълнолома.

На мястото вече бяха пристигнали няколко полицейски автомобили и униформени служители бяха завардили изходите.

Маккормак даде последните си разпореждания.

— Йонг, всички наши хора да носят у себе си снимка на Тууомба. Уодкинс, ти идваш с мен в контролната зала. Там следят на монитори положението в целия аквариум. Либи и Хари, тръгвайте да го търсите. Аквариумът затваря след броени минути. Ето ви радиостанциите, сложете си слушалките в ушите, защитете микрофоните за реверите и проверете дали връзката работи. Ще ви напътстваме от контролната зала, ясно?

Хари слезе от колата. Силен порив на вятъра го подхвана и едва не го събори. Групата се втурна на бегом към навеса.

— За щастие не е задръстено както обикновено — установи Маккормак, задъхан от краткия спринт. — Сигурно заради времето. Ако негодникът е тук, ще го пипнем.

Посрещна ги началникът на охраната. Маккормак и Уодкинс тръгнаха с него към контролната зала. Хари и Либи провериха изправността на портативните станции, подминаха билетните каси и се смесиха с посетителите из коридора.

Хари попипа пистолета в раменния кобур. Сега, с включено осветление и оживен от посетители, аквариумът изглеждаше съвсем различно. Сякаш с Биргита бяха идвали тук преди цяла вечност, сякаш се бе случило в друго лятоброене.

Той се опита да прогони мислите си за нея.

— В контролната зала сме — съобщи Маккормак със спокоен и вдъхващ сигурност глас. — В момента следим мониторите. С двама полицаи Йонг ще претърси тоалетните и кафенето. Виждаме ви. Продължавайте навътре.

Коридорите бяха проектирани така, че посетителите описваха кръг и накрая пак стигаха до отправната си точка. Хари и Либи тръгнаха в обратна посока, срещу хората, които излизат от аквариума, за да ги виждат в лице. Сърцето на Хари блъскаше лудо в гърдите. Устата му пресъхна, дланите му се изпотиха. Наоколо жужаха разговори на чужди езици и Хари имаше чувството, че плува във водовъртеж от представители на различни националности с различен цвят на кожата и облекло. Прекосиха подземния тунел, където двамата с Биргита пренощуваха. Сега там гъмжеше от деца. Залепили носове о

стъклото, малчуганите наблюдаваха как животът в подводния свят продължава невъзмутимия си ход.

— От това място ме побиват тръпки — прошепна Либи. Вървеше с ръка, пъхната в якето.

— Само обещавай да не откриваш огън — поиска Хари. — Нямам желание Джаксън Бей и дузина бели акули да се изсипят в скута ми.

— Бъди спокоен.

Стигнаха до другия край на аквариума. Там почти нямаше хора. Хари изруга.

— В седем преустановиха продажбата на билети. Сега чакат всички посетители да напуснат аквариума — поясни Либи.

— Момчета, птичето май е хвъркнало — обади се Маккормак по радиостанцията. — Елате в командната зала.

— Изчакай ме тук — заръча Хари на Либи.

Пред билетните каси стоеше познато лице в служебна униформа.

— Здравсти, Бен, помниш ли ме? Дойдох тук заедно с Биргита.

Охранителят се обърна и погледна припрения рус мъж.

— Да, разбира се. Хари, нали? Значи пак идваш, а? Повечето ни гости повтарят. Как е Биргита?

Хари преглътна.

— Виж, Бен, аз съм полицаи. Както вероятно си разбрал, преследваме крайно опасен тип. Не можем да го открием, но нещо ми подсказва, че е още в сградата. Никой не познава това място по-добре от теб. Кажи ми: къде може да се е скрил?

Дълбоки бръчки набраздиха замисленото лице на Бен.

— Сещаш ли се къде живее Матилда, соленоводният крокодил?

— Да.

— Между малкия хитряга, когото наричаме Фидлър Рей, и голямата морска костенурка. Впрочем нея я преместихме, защото предстои да изградим басейн, където да държим два малки сладководни кроко...

— Сещам се за мястото. Побързай, Бен.

— Ако си пъргав и не те е шубе, прескочи плексигласа в ъгъла.

— При крокодила?

— Общо взето той дреме непрекъснато. От ъгъла има пет-шест крачки до вратата, която използваме, когато мием и храним Матилда. Но не бива да се мотаеш много-много, защото солтитата са учудващо пъргави и докато се усетиш, ще те затисне с двата си тона. Веднъж...

— Благодаря, Бен — Хари хукна, а хората се заотдръпваха да му направят път. Вдигна ревера и докладва в микрофона: — Маккормак, тук Хоули. Ще проверя зад клетката на крокодила.

Хвана Либи под мишница и го повлече със себе си.

— Последна възможност.

Очите на Либи се ококориха, когато Хари спря пред клетката на крокодила и се засили.

— След мен! — нареди той, скочи върху плексигласовата преграда и се преметна през нея.

Щом се приземи от отсрещната страна, водата в басейна закипя. Надигна се бяла пяна. Докато прекрачваше към вратата, Хари видя зелен болид от „Формула едно“ да се задава с бясна скорост към него, ниско над пода. Малките крака се въртяха като бъркалки на миксер. Хари се отгласна от пясъка. В далечината се чуваха писъци. С крайчеца на окото си зърна, че предният капак на болида е широко отворен. Хари се приземи успешно, измина на бегом последните метри до вратата и стисна дръжката. За частица от секундата му мина през ума, че е възможно да е заключена, но за щастие не беше. Светкавично се провря през нея. В съзнанието му проблесна сцена от „Джурасик парк“ и той грижливо затвори след себе си — сигурността преди всичко.

Извади пистолета. Във влажното помещение се носеше миризма на почистващи препарати и изгнила риба.

— Хари! — извика Маккормак по радиото. — Първо, има полесен достъп дотам, където се намираш в момента. Защо ти трябваше да минаваш през хранилката на звяра! Второ, кротувай, докато Либи заобиколи и дойде при теб.

— Не чу... м, сър... л... ша в... зка — Хари одраска микрофона с нокът. — Прод... ам сам.

Отвори вратата в другия край на помещението и се озова в цилиндрична кула с вита стълба в средата. Предположи, че стълбите надолу водят в подземните тунели, и реши да тръгне нагоре. На

следващата площадка имаше врата. Вдигна глава към горните етажи, но други врати не се виждаха.

Завъртя топката и бутна внимателно вратата с лявата си ръка, а с дясната насочи пистолета напред. Вътре цареше непрогледен мрак. Носеше се нетърпима смрад на развалена риба.

Напипа ключ за осветление на стената и го натисна с лявата си ръка, но светлина не се появи. Пусна вратата и направи две предпазливи стъпки напред. Нещо изхрущя под подметките му. Хари се досещаше какво е и беззвучно се върна до вратата. Някой беше строшил крушката на тавана. Притаи дъх и се ослуша. Дали имаше някого в помещението? Бръмчеше вентилатор.

Хари се измъкна на пръсти на стълбищната площадка.

— Маккормак — прошепна той в микрофона. — Май е вътре. Направете ми услуга и наберете номера му.

— Къде си, Хоули?

— Незабавно, сър! Моля ви.

— Хари, не го превръщай в лична вендета...

— Днес е горещо, сър. Ще ми помогнете ли, или не?

Хари чу тежкото дишане на Маккормак в слушалката.

— Добре. В момента го набирам.

Хари бутна вратата със стъпало и застана разкрачен на прага, стиснал пистолета с две ръце. Зачака сигнала за звънене. Времето му се струваше като увиснала капка, която така и не се отронва. Изминаха навярно две секунди. Нито звук.

„Не е тук“ — помисли си Хари.

Три неща се случиха едновременно.

— Изключил си е... — подхвана Маккормак.

Хари съобрази, че като стои така на прага, е много лесна мишена.

Внезапно светът се взриви в дъжд от звезди и червени петна пред очите му.

Хари помнеше откъслеци от лекциите по бокс, които Ендрю му изнесе, докато пътуваха към Нимбин. Например: кроше, изпълнено от професионален боксьор, може без проблем да просне в безсъзнание човек без същата закалка. Движейки таза си, боксьорът използва

силата на цялата горна половина от тялото си и придава на удара такава мощ, че мозъкът на противника му мигновено колабира. А ъперкът, попаднал точно в брадичката, те вдига от пода и те запраща право в страната на сънищата. Със стопроцентова гаранция. Перфектен десен прав от боксьор десняк също не ти оставя големи шансове да се задържиш изправен. И най-важното: не видиш ли летящия към теб удар, тялото ти не може да реагира и да се отмести. Дори и съвсем дребно движение с глава би смекчило значително пораженията. Това обяснява защо боксьори, претърпели нокаут, много рядко виждат решителния удар.

Единственото обяснение Хари да не изгуби съзнание навярно се криеше във факта, че мъжът замахна от лявата му страна. Понеже Хари стоеше на прага, онзи нямаше как да го удари в слепоочието — нещо фатално за изхода на двубоя според Ендрю. Понеже Хари държеше пистолет, насочен напред, мъжът бе лишен от възможността да му нанесе ефективно кроше или ъперкът. Десният прав също отпадна — така мъжът би се изправил пред оръжието. Оставаше му един-едничък изход — ляв прав — пренебрежително наречен от Ендрю „женски удар, годен само да раздразни или най-много да зашемети противника; безполезен при улични схватки“. Независимо от безпощадната присъда на Ендрю, този ляв прав запрата Хари към витата стълба, кръстът му се удари в парапета и той едва не се строполи.

Отвори очи. Още стоеше на краката си. В другия край на помещението се поклащаше отворена врата. Тууомба най-вероятно бе избягал оттам. Чу дрънчене: пистолетът му се търкаляше надолу по стълбата. Реши първо да вземе оръжието. Със самоубийствен скок Хари се хвърли надолу и ожули кожата на предмишниците и коленете си, но докопа пистолета, преди той да полети към дъното на двайсетметровата шахта. Изправи се на колене, изкашля се и установи, че е изгубил втори зъб, откакто дойде в тази проклета страна.

Стана и едва не припадна.

— Хари! — извика глас в ухото му.

Чу как някаква врата се отвори някъде под него и тичащи стъпки разклатиха стълбището. Хари се прицели във вратата отпред, пусна парапета, улучи очертанията ѝ, хукна, за да не падне напред, насочи се

към вратата в другия край на помещението, почти уцели отвора и се олюля в сумрака с чувството, че си е изкълчил рамото.

— Тууомба! — изкрещя той на вятъра.

Огледа се. Пред него се простираше градът, зад него — Пирмонт Бридж. Намираше се на покрива на Аквариума. Наложил се да се хване за горната част на противопожарната стълба, за да не го събори бурята. Водата в пристанището се пенеше. Във въздуха се усещаше вкус на солени пръски. Под себе си Хари видя как тъмна фигура се спуска по стълбата. Силуетът спря и се озърна. Вляво стоеше полицейска кола с мигащи светлини. Отпред, зад ограда, се намираха двата резервоара, които излизаха от Аквариума.

— Тууомба! — изрева Хари и се опита да вдигне пистолета. Рамото упорито отказваше да се подчини и Хари изкрещя от болка и гняв.

Фигурата слезе, притича до оградата и започна да се катери нагоре. Хари схвана намерението му: да се вмъкне в резервоара, да излезе отзад и да преплува до пристана отсреща. Хари по-скоро се изтързузи по противопожарната стълба, отколкото слезе. Атакува оградата, все едно искаше да я събори, прескочи я с помощта на здравата си ръка и се приземи шумно на цимента отвъд.

— Докладвай, Хари!

Издърпа слушалката от ухото си и хукна към резервоара. Вратата зееше отворена. Хари нахълта и се просна на колене. Под сводестия таван лежеше заграден участък от пристанището на Сидни, окъпан от светещи лампички над целия басейн. Над басейна минаваше тесен понтонен мост, а малко по-нататък тичаше Тууомба. Облечен в черен пуловер с висока яка и черни панталони, той бягаше грациозно, съобразявайки се с малката ширина на нестабилния мост.

— Тууомба! — извика за трети път Хари. — Хари съм. Ще стрелям!

Политна напред — не от омаломощение, а защото не успя да си повдигне ръката. Прицели се в тъмната фигура и дръпна спусъка.

Първият куршум пльосна във водата точно пред беглеца, който напредваше непоколебимо, спринтирайки с безупречна позиция на тялото.

Хари се прицели по-назад. Куршумът цопна зад Тууомба. Разстоянието нарасна до почти сто метра. Хрумна му абсурдна мисъл:

все едно се упражнява на стрелковия полигон в квартал „Йокерн“ — светлините на тавана, кънтежът между стените, пулсът в пръста, увит около спусъка, и дълбоката, медитативна концентрация.

„Все едно тренирам на учебния полигон“ — внуши си той и натисна спусъка за трети път. Тууомба се просна ничком.

В обяснението, което даде по-късно, Хари заяви, че куршумът е пронизал лявото бедро на убиеца и едва ли е бил смъртоносен. Всички обаче си даваха сметка колко неподплатено е подобно предположение. Изключено е да знаеш къде си улучил човек от сто метра. Но Хари можеше да твърди каквото пожелае. Нямаше как да го опровергават. Просто защото липсваше труп, който да подложат на аутопсия.

Лявата ръка и левият крак на Тууомба лежаха във водата. Той крещеше. Хари се спусна по моста. Виеше му се свят и му се гадеше. Всичко се разми пред очите му — водата, светлините, мостът, който се люлееше наляво-надясно. Докато тичаше, си спомни думите на Ендрю, че любовта е по-велика загадка от смъртта. Паметта му възкреси аборигенската легенда.

Кръвта прииждаше на шумни тласъци в ушите му и Хари се превърна в младия Уала, а Тууомба стана Бубур Жълто-кафявата змия, отнела живота на любимата Мора. Сега трябваше да убие злосторника. От любов.

В последвалия устен рапорт Маккормак не цитира какво е извикал Хари по микрофона, след като чуха изстрелите; не си спомняше.

— Чухме само как тича и крещи нещо, навярно на майчиния си език.

На този въпрос не успя да отговори и Хари.

Той тичаше по понтонния мост, надбягвайки се с живота и смъртта. Тялото на Тууомба потръпна. Целият мост се разтресе. Първоначално Хари помисли, че нещо се е ударило в моста, но разбра, че всъщност някой се кани да му отнеме плячката.

Бялата хищница.

Вдигна мощната си глава от водата и разтвори паст. Случваше се като забавен каданс. Хари беше сигурен, че чудовището ще завлече Тууомба със себе си, но то не успя да го хване здраво и само издърпа крещящата жертва по-навътре във водата. Пак се потопи, без да е изпълнило намеренията си.

„Без ръце.“ Хари си спомни за един рожден ден при баба си в Ондалснес преди много, много години. Тогава се опитваха да вадят ябълки от бидон, пълен с вода, само с уста. Майка му се смя до захлас и накрая се търкаляше по дивана.

Оставаха трийсет метра. Хари си каза, че ще изпревари Бялата хищница, но тя пак се появи. Видя как чудовището завъртя студените си очи в екстаз и победоносно му показва двата си реда зъби. Захапа крака на жертвата и отметна глава. Пръсна фонтан, Тууомба се замята из въздуха като парцалена кукла и викът му секна.

— Проклет призрак! Той е мой! — кресна задавено Хари, вдигна пистолета и изпразни пълнителя във водата. Тя се обагри в бледочервено, все едно потече разреден малинов сок, и под себе си Хари видя светлината от подземния тунел, където възрастни и деца се бяха скупчили да наблюдават развързката на автентичната природна драма в цялата ѝ жестокост, на този пир, който щеше да се съревновава с Убийството на клоуна за приза „най-сензационно събитие на годината“.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ТАТУИРОВКАТА

Джин Бинош изглеждаше и звучеше в пълно съответствие със същността си на купонджия, не само живял на пълни обороти, но и без никакво намерение скоро да спира.

— Обзалагам се, че и в ада им трябва кадърен татуировчик. — Джин потопи иглата в мастилото. — Сатаната сигурно държи мъченията да са разнообразни. Какво ще кажеш, друже?

Клиентът му, пиан до козирката, седеше с оклюмала глава. Най-вероятно нито схващаше философските размисли на Джин за живота в отвъдното, нито усещаше как иглата се забива в рамото му.

Първоначално Джин отказа на този мъж, който влезе в малкото му ателие и изфъфли желанието си със странен, напевен акцент.

Отговори, че не татуира лица в нетрезво състояние, и го помоли да се върне на следващия ден. Онзи обаче хвърли на масата 500 долара за модел, който струваше около 150. През последните месеци оборотът бе понамалял, затова Джин извади бръснарско ножче „Лейди“ и дезодорант-стик „Менен“ и се хвана на работа. Мъжът му предложи да си пийне от бутилката, но Джин Бинош отказа. Татуираше от дваайсет години, гордееше се с кариерата си и смяташе, че на работното си място сериозните професионалисти не близват алкохол. Да не говорим за уиски.

След като приключи, залепи парче тоалетна хартия върху татуираната роза.

— През първата седмица не стой на слънце и мий мястото само с вода. Добрата новина е, че до довечера болката ще премине и още утре можеш да свалиш лепенката. Лошата: ще се върнеш за друга татуировка — засмя се Джин. — Опитът ме е научил, че никой не спира след първата.

— Аз ще си остана с тази — уведоми го клиентът и излезе с олюляващи се стъпки.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ЧЕТИРИ ХИЛЯДИ СТЬПКИ И ФИНАЛ

Вратата се отвори. Вън вятърът бучеше оглушително. Хари приклезна.

— Готов ли си? — попита глас в ухото му. — На четири хиляди стъпки дърпаш изтеглящото парашутче и започваш да броиш. Не видиш ли купола до три секунди, нещо не е наред.

Хари кимна.

— Скачам! — извика гласът.

Хари видя как вятърът подхвана черния костюм на дребния мъж, който стъпи върху рампата под крилото. Кичурите, подаващи се изпод каската, се ветрееха. Хари погледна висотомера на гърдите си. Показваше малко над десет хиляди стъпки.

— Благодаря! — извика той на пилота. Човекът се обърна:

— За мен е удоволствие, колега! Много по-забавно е от заснемането на полета с марихуана!

Хари протегна навън десния си крак. Почувства се като едно време, когато пътуваха през Гюдбранската долина към Ондалснес за поредната лятна ваканция; тогава малкият Хари отваряше прозореца на колата и подаваше навън ръка, за да „лети“. Обръщаше дланта нагоре и въздушната струя пореше ръката му.

Сега вятърът духаше ужасно силно и той положи усилие, за да преодолее съпротивлението и да стъпи върху рампата. Повтаряше си наум, както му бе заръчал Джоузеф: „десен крак, лява ръка, дясна ръка, ляв крак“. Стоеше до Джоузеф. Към тях летяха облаци, набираха скорост, нанизваха се в корпуса и в същия миг изчезваха.

Отдолу се простираше килим, съшит от разноцветни кръпки: зелени, жълти, кафяви.

— Проверка! — кресна Джоузеф в ухото му.

— Готов! — извика Хари и погледна пилота, който даде знак с вдигнат палец. — Скачаме!

Джоузеф носеше каска, очила и широка бяла усмивка върху черното си лице.

— Хоризонт! Горест! Долу! Напред!

И Хари се озова във въздуха. Имаше чувството, че струята го тласна назад, докато самолетът спокойно продължи да лети напред. С крайчеца на окоето си видя как машината се завъртя и чак после осъзна, че всъщност той се върти. Погледна към хоризонта, където земята описваше свод, а небето ставаше все по-синьо и се сливаше с лазурния Тих океан, прекосен преди векове от капитан Кук.

Джоузеф го разтърси и Хари се постара да заеме правилна поза за свободно падане. Провери висотомера. Девет хиляди стъпки. Божичко, разполагаха с дял океан от време! Завъртя се половин оборот, разперил ръце встрани. Същински Супермен!

Пред него, на запад, се издигаха Блу Маунтинс — Сините планини, наречени така заради синкавите изпарения, които евкалиптовите дървета отделят. Виждаха се отдалече. Знаеше го от Джоузеф. Той му разправи и друго: зад планините се намирили онези райони, които дедите му, номадите, наричали свой дом. Необятни, сухи равнини — или *the outback* — съставлявали най-големият дял от площта на този могъщ континент. В тази безмилостна пещ, където шансовете за оцеляване на какъвто и да е жив организъм изглеждат нищожни, предците на Джоузеф живели спокойно в продължение на хиляди години до нашествието на белите.

Хари погледна надолу. Пред очите му се откриваше безметежна, безлюдна панорама на една спокойна и приветлива планета. Висотомерът отчете седем хиляди стъпки. Джоузеф се откопча от Хари, както се бяха разбрали. Това представляваше сериозно нарушение на правилника, но скачайки нерегламентирано от този служебен самолет, те вече бяха престъпили доста инструкции. Хари видя как Джоузеф долепи ръце до тялото си, за да набере хоризонтална скорост, после полетя стремглаво надолу и се изгуби за секунди.

И Хари остана сам. Човек винаги е сам. Просто това се усеща най-силно, когато падаш свободно от шест хиляди стъпки.

През едно сиво понеделнишко утро Кристин бе направила своя избор в хотелска стая. Навярно се бе събудила, изтощена от новия ден, преди още да е започнал, бе погледнала през прозореца и бе решила, че не издържа повече. Хари можеше само да гадае какво точно й е минало през ума. Човешката душа е дълбока, тъмна гора и решенията се вземат самостоятелно.

Пет хиляди стъпки.

Дали бе направила най-правилния избор? Празното флаконче, в което не бе останала нито една таблетка, показваше, че не се е колебала. Все един ден трябва да приключи. Все един ден краят неминуемо настъпва. Потребността да напуснеш този свят с финес свидетелства, разбира се, за суета — слабост, патент на малцина.

Четири хиляди и петстотин стъпки.

Повечето хора искат да живеят. Съвсем простичко и безпроблемно. Е, не съвсем простичко. Да опитат от всичко, което в момента се намираше под краката му. Четири хиляди стъпки под него. Хари посегна към джобчето на корема си и дръпна изтеглящото парашутче с категорично движение.

— Хиляда и едно, хиляда и две... — започна да брои той^[1].

[1] Броейки по този начин, парашутистите отчитат секундите, за да не избързат под влияние на адреналина. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.